

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Det här är en digital kopia av en bok som har bevarats i generationer på bibliotekens hyllor innan Google omsorgsfullt skannade in den. Det är en del av ett projekt för att göra all världens böcker möjliga att upptäcka på nätet.

Den har överlevt så länge att upphovsrätten har utgått och boken har blivit allmän egendom. En bok i allmän egendom är en bok som aldrig har varit belagd med upphovsrätt eller vars skyddstid har löpt ut. Huruvida en bok har blivit allmän egendom eller inte varierar från land till land. Sådana böcker är portar till det förflutna och representerar ett överflöd av historia, kultur och kunskap som många gånger är svårt att upptäcka.

Markeringar, noteringar och andra marginalanteckningar i den ursprungliga boken finns med i filen. Det är en påminnelse om bokens långa färd från förlaget till ett bibliotek och slutligen till dig.

Riktlinjer för användning

Google är stolt över att digitalisera böcker som har blivit allmän egendom i samarbete med bibliotek och göra dem tillgängliga för alla. Dessa böcker tillhör mänskligheten, och vi förvaltar bara kulturarvet. Men det här arbetet kostar mycket pengar, så för att vi ska kunna fortsätta att tillhandahålla denna resurs, har vi vidtagit åtgärder för att förhindra kommersiella företags missbruk. Vi har bland annat infört tekniska inskränkningar för automatiserade frågor.

Vi ber dig även att:

- Endast använda filerna utan ekonomisk vinning i åtanke
Vi har tagit fram Google boksökning för att det ska användas av enskilda personer, och vi vill att du använder dessa filer för enskilt, ideellt bruk.
- Avstå från automatiska frågor
Skicka inte automatiska frågor av något slag till Googles system. Om du forskar i maskinöversättning, textigenkänning eller andra områden där det är intressant att få tillgång till stora mängder text, ta då kontakt med oss. Vi ser gärna att material som är allmän egendom används för dessa syften och kan kanske hjälpa till om du har ytterligare behov.
- Bibehålla upphovsmärket
Googles "vattenstämpel" som finns i varje fil är nödvändig för att informera allmänheten om det här projektet och att hjälpa dem att hitta ytterligare material på Google boksökning. Ta inte bort den.
- Håll dig på rätt sida om lagen
Oavsett vad du gör ska du komma ihåg att du bär ansvaret för att se till att det du gör är lagligt. Förutsatt inte att en bok har blivit allmän egendom i andra länder bara för att vi tror att den har blivit det för läsare i USA. Huruvida en bok skyddas av upphovsrätt skiljer sig åt från land till land, och vi kan inte ge dig några råd om det är tillåtet att använda en viss bok på ett särskilt sätt. Förutsatt inte att en bok går att använda på vilket sätt som helst var som helst i världen bara för att den dyker upp i Google boksökning. Skadeståndet för upphovsrättsbrott kan vara mycket högt.

Om Google boksökning

Googles mål är att ordna världens information och göra den användbar och tillgänglig överallt. Google boksökning hjälper läsare att upptäcka världens böcker och författare och förläggare att nå nya målgrupper. Du kan söka igenom all text i den här boken på webben på följande länk <http://books.google.com/>

Scan
0001
22

WIDENER

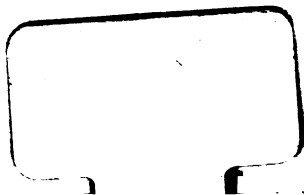

HN TAXQ 9

can 9091.22

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

College and High School Series of Swedish Authors

AUGUSTANA BOOK CONCERN

0
MINA POJKAR

av

GUSTAV AV GEIJERSTAM

With Introduction, Notes, and Vocabulary

Edited by

JOSEPH ALEXIS

INSTRUCTOR IN SWEDISH AND GERMANIC LANGUAGES
AT THE UNIVERSITY OF NEBRASKA

AUGUSTANA BOOK CONCERN, ROCK ISLAND, ILLINOIS

Scan 9091.22

✓

*From the library of
Frank D. Chester*

COPYRIGHT 1911

BY

AUGUSTANA BOOK CONCERN

ROCK ISLAND, ILL.

AUGUSTANA BOOK CONCERN'S TRUCKER

G

Introduction.

Gustav av Geijerstam was born Jan. 5, 1858, in Västmanland, Sweden. After he had graduated from college he studied for a few years at the University of Uppsala but soon devoted his whole time to authorship. During the years 1884—1893 he was engaged in newspaper work in Stockholm, and from 1897—1902 he was employed as literary secretary of Gernandt's Publishing Company. He died March 6, 1909.

As early as 1882 he published a collection of short stories, *Gråkallt*, followed, in 1883, by another collection which he called *Småmynt*. His other works during the first decade of his authorship are: *Erik Grane* (1885), *Pastor Hallin* (1887), *Tills vidare* (1887), *Fattigt folk I* (1884), *II* (1889), *Kronofogdens berättelser* (1890), *Stockholmsnoveller* (1892), and a collection of verse, *Satirer och Drömmar* (1892). He also wrote the following dramas: *Svärfar* (1888), *Aldrig i livet* (1890), *Per Olsson och hans käring* (1894), *Lars Anders och Jan Anders* (1894), *Förbrytare* (1894), *Sascha* (1896) and *Stiliga Augusta* (1900).

In all the above mentioned works Geijerstam shows himself a faithful adherent of the realistic movement in Swedish literature. This movement was characterized by a general dissatisfaction with the existing order of things and its champions developed a remarkably active and aggressive zeal for reform. Nothing daunted them. They were pessimists in their ruthless criticism of their own time, but optimists when they dreamed of the new order of things which was to be established on the ruins of the old. Nearly everything in state, church, and society was examined by them

only to be rejected. Literature was made one of the means by which these reforms were to be brought about. Its portraiture of life was to be taken directly from life just as it is, without any beautification, and its purpose was to call attention to the abnormal conditions of society and to show how they might be improved.—Naturally a literature of this kind will become more or less psychological, and in this respect Geijerstam perhaps went further and deeper than any one of his contemporaries. With the finest skill he sounded the depths of the soul to analyze its active forces. This is especially noticeable in his writing after 1895. His works from this time on are: *Medusas huvud* (1895), *Kampen om kärlek* (1896), *Vilse i livet* (1897), *Det yttersta skäret* (1898), *Aktenskapets komedi* (1898), *Lyckliga människor* (1899), *Boken om lille-bror* (1900), *Kvinnomakt* (1901), *Nils Tuveesson och hans moder* (1902), *Skogen och sjön* (1903), *Karin Brandts dröm* (1904), *Själarnas kamp* (1904), *Andreas Vik* (1905), *Färliga makter* (1905), *Bröderna Mörk* (1906), *Den eviga gåtan* (1907), *Den gamla herrgårdsallén* (1908), *Thora* (1909).

Altogether different from these more or less dark and gloomy descriptions is the charming little story *Mina pojkar* (1896) which is hereby presented to young American readers. The author himself calls it a book for the summer. With its bright and sunny character, its humorous conception and its lovely descriptions of the life of childhood it speaks for itself.

(1)

Ett litet inledningskapitel.

Hela denna bok är en bok om sommaren, och det enda man behöver komma ihåg, det är, att Olle var nio år och Svante var sju. Det är en gång så illa ställt här i världen, att somliga gossar äro små och somliga stora. Somliga äro två år äldre och somliga två år yngre. Vore det inte så olyckligt, skulle många gossar vara snällare, än vad de egentligen äro; men nu kan den saken inte hjälpas. Ty det händer så sällan, att bröder födas lika gamla. Händer det någon gång, så kallas de tvillingar. Då äro de alldeles lika gamla, men bliva för det mesta så lika varandra, att inte ens mamma och pappa kunna skilja dem åt, utan att de få binda ett band om armen på den ena för att känna pojkarna åtskils. Så lika äro de. Och inte kan det vara roligt att hela livet få gå med ett band om armen, för att folk skall veta, vad man heter. Det kan då vem som helst tänka sig. Därför tror jag, att Olle och Svante egentligen tyckte bäst om att vara store bror och lille bror, hur förargligt det ibland kunde vara, och om de också hade önskat att vara tvillingar, så var det i alla fall alldeles för sent att tala om sådant. Olle var som sagt nio år och Svante sju. Ingen människa

kunde göra något vid den saken¹. Inte ens pappa och mamma. Och det varken pappa eller mamma kan, det kan ingen. Det vet alla gossar, både de som äro snälla, och de som äro odygdiga.

Nu var det så märkvärdigt med Olle och Svante, att de gossarna bodde i Stockholm om vintern. Men de voro inte instängda för det². Hela hösten, vintern och våren hade de tumlat om på gårdarna och i Humlegården³. Ibland hade de till och med varit ända ut på Djurgården⁴. De hade sett snön komma och snön gå. De hade fått skidor av en snäll farbror, som på juldagen var hemma och hälsade på. Och det fanns stora drivor och utmärkta backar i Humlegården. De plumsade i drivorna och åkte i backarna. Olle gjorde en liten snöplog på gården och spände Svante för. Ty Olle var store bror och hade gått i slöjdskola, och Svante fick lov att göra allt, vad store bror ville, därför att han var lille bror. Med den gjorde de vägar i snön och fingo beröm av en gammal fru, som inte tyckte om att väta ner sig om fötterna. Och de hade så roligt, att de önskade, att det alltid skulle vara vinter.

“Det kan aldrig vara så roligt om sommaren”, sade Olle. “Jag önskar, att det aldrig bleve sommar.”

¹ *Ingen människa kunde göra något vid den saken*, no one could make a change in that matter.

² *Men de voro inte instängda för det*, but they were not shut in for all that.

³ *Humlegården*, one of the parks in Stockholm.

⁴ *Djurgården*, one of the parks in Stockholm (German: Tiergarten).

“Det önskar jag med”, sade Svante. Han tyckte alltid som store bror, ty annars sade store bror, att han var dum.

Men pappa, som för det mesta satt inne och skrev på¹ dumma och tråkiga böcker, som små barn inte fingo läsa, han skrattade bara åt dem och frågade:

“Varför vill ni inte, att det ska' bli sommar?”

“Jo, för då får vi inte åka skidor”, sade Olle.

“Nej, då får vi inte åka skidor”, sade Svante.

“Vad du är dum”², sade Olle. “Inte kan du åka skidor.”

“Jo, jag åkte i dag i en backe med gupp”, sade Svante.

“Du?” sade Olle och satte upp läppen för att visa sig duktig.

Och så grälade de en stund, om Svante hade åkt i ett gupp eller inte. Men båda två voro ense om att någon sommar ville de inte veta av³. Ty ingenting kunde vara så roligt, som när det var vinter och snön låg kvar, så att man kunde åka skidor i backarna.

Men hur det var, så började snön att smälta, och när snön smälter, kan man inte åka skidor. Ty då klibbar snön fast under skidorna och ligger

¹ *skriva på en bok*—*skriva en bok*. In Swedish a prepositional phrase may often take the place of the direct object of a verb, sometimes with a slight difference of meaning. *Skriva på en bok* has a progressive significance. Cf. *rulla med en boll*. p. 80.

² *Vad du är dum*, how foolish you are.

³ *någon sommar ville de inte veta av*, they did not wish to hear anything about the summer.

som riktiga klumpar under foten. I backarna började då, än här och än där, bara fläckar att titta fram, och de bara fläckarna blevo till sist stora, vida ängar och fält. På gatorna hade det inte funnits snö på länge, och några slädar syntes inte i hela sta'n. Nu var det i stället snön, som låg kvar i små fläckar. Och då var det så besynnerligt, att en vacker dag hade både Olle och Svante alldeles glömt bort, att de inte brydde sig om annat än att åka skidor.

Och pojkarna voro ofta ute med pappa och mamma, som brukade gå utom tullarna¹.

Det kom fram gula och gråa ulliga huvuden på videbuskar och sälgräd, och de kallades för kattungar. Blåa sippor sköto fram ur marken, och snart fanns det också vita. I stället för smutsiga vägar och våt mark blev det torra vägar och torr sand. Vinterrockarna hängdes undan, och det blev så lätt och muntert att springa omkring i tunnare kläder, allra helst när man fick springa i bara mössan.

“Det är så bussigt² att skubba i skogen”³, sade Svante, som var liten och knubbig. Han var glad, för att han slapp skidorna. Ty dem hade han aldrig kunnat styra, fastän han låtsades så. Men skubba det kunde han.

Nu är det emellertid så, att om man också kan gå utanför tullarna, så är ändå staden alltid staden. Och därför blev det stor glädje på gossarna,

¹ tullarna, city limits.

² Det är så bussigt, it is such fun.

³ att skubba i skogen, to race about in the woods.

när pappa en dag talade om för dem, att de skulle få flytta till skärgården¹.

Ty det vet var och en, att ingenting är så roligt som att leka vid sjön, springa i båtar, hoppa på bryggor, klättra i berg och meta abborrar.

Allt det skulle de få vara med om², sade pappa. Men då skulle de också hela sommaren vara snälla och lydiga.

När pappa sade detta, blevo både Olle och Svante allvarsamma.

“Vill ni inte vara snälla och lydiga?” sade mamma.

“Jo-o”, det ville de, förstås.

Men de sågo ändå snopna ut, som om någonting hade fattats.

“Vad är det, ni vill då?”

Intet svar.

“Ja, ni begriper väl, att ni inte får vara ensamma vid strand, inte gå ensamma och meta, inte i några båtar och inte på några bryggor. Hör ni det?”

“Ja, vad blir det då för roligt?” sade Olle.

“Då stannar vi kvar, där vi är”, sade pappa, som alltid skulle hålla med mamma.

Då tego pojkarna och förargade sig över att de stora alltid skulle få rätt. Men när de blevo ensamma, sade Svante till Olle:

“Tror du, att vi aldrig få hållas nere vid strand?”

Olle svarade inte.

“Får vi aldrig gå i några båtar?” sade Svante med högre röst.

¹ *skärgården*, the archipelago in which Stockholm is located.

² *vara med om*, take part in.

Olle svarade inte ändå.

“Får vi aldrig vara ensamma och meta?”

“Äh, vad du är dum!” sade Olle.

Och då teg Svante, därför att han tyckte, han var så dum.

Men när han inte frågade längre, då tyckte Olle, att han ändå skulle svara, och därför sade han:

“Kan du inte begripa, att pappa säger så, bara för att han ska’ hålla med mamma?”

Det gick Svante länge och funderade på. Och till sist frågade han:

“Varför ska’ pappa alltid hålla med mamma?”

“För att de är gifta, vet jag”, svarade Olle.

Men Svante gick länge och funderade över varför de, som äro gifta, alltid skola hålla med varandra. Och han tänkte, att om han blev gift och fick barn, skulle de få springa i båtar och på bryggor, klättra i berg och meta fisk, bäst de ville¹. Ty han visste, hur roligt det var. Och han tänkte minsann inte glömma det, när han blev stor.

¹ *bäst de ville*, as much as they pleased.

2

Huru Olle och Svante fingo komma ut i Skärgården.

Det dröjde länge, alldeles förfärligt länge. Först var det tre veckor kvar. Så var det två veckor. Sedan blev det en vecka. Äntligen började Olle och Svante att räkna dagarna. Och allra sist höll en stor vagn framför trappan. I den stoppades mamma, jungfrurna, barnen, "Pudel" — det var pappas hund —, fågelburen, en hel hop schalar och kappsäckar och en liten kissekatt. Pappa hade gått i förväg för att stå vid landgången och räkna packlärar.

Så bar det av¹ genom staden, vid ångbåten mötte pappa, och till sist lade ångbåten från land och gick långsamt förbi både Skeppsholmen², södra bergen och de många villorna, som titta fram genom träden på ömse sidor om segelleden.

Och äntligen — efter många, många timmar, tyckte både Olle och Svante — lade ångbåten till vid en stor brygga, och Olle och Svante fingo gå i land.

Vad de stora hade för sig, det visste inte Olle och Svante. Pappa sade åt dem:

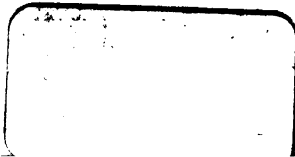
¹ Så bar det av, and so they were off.

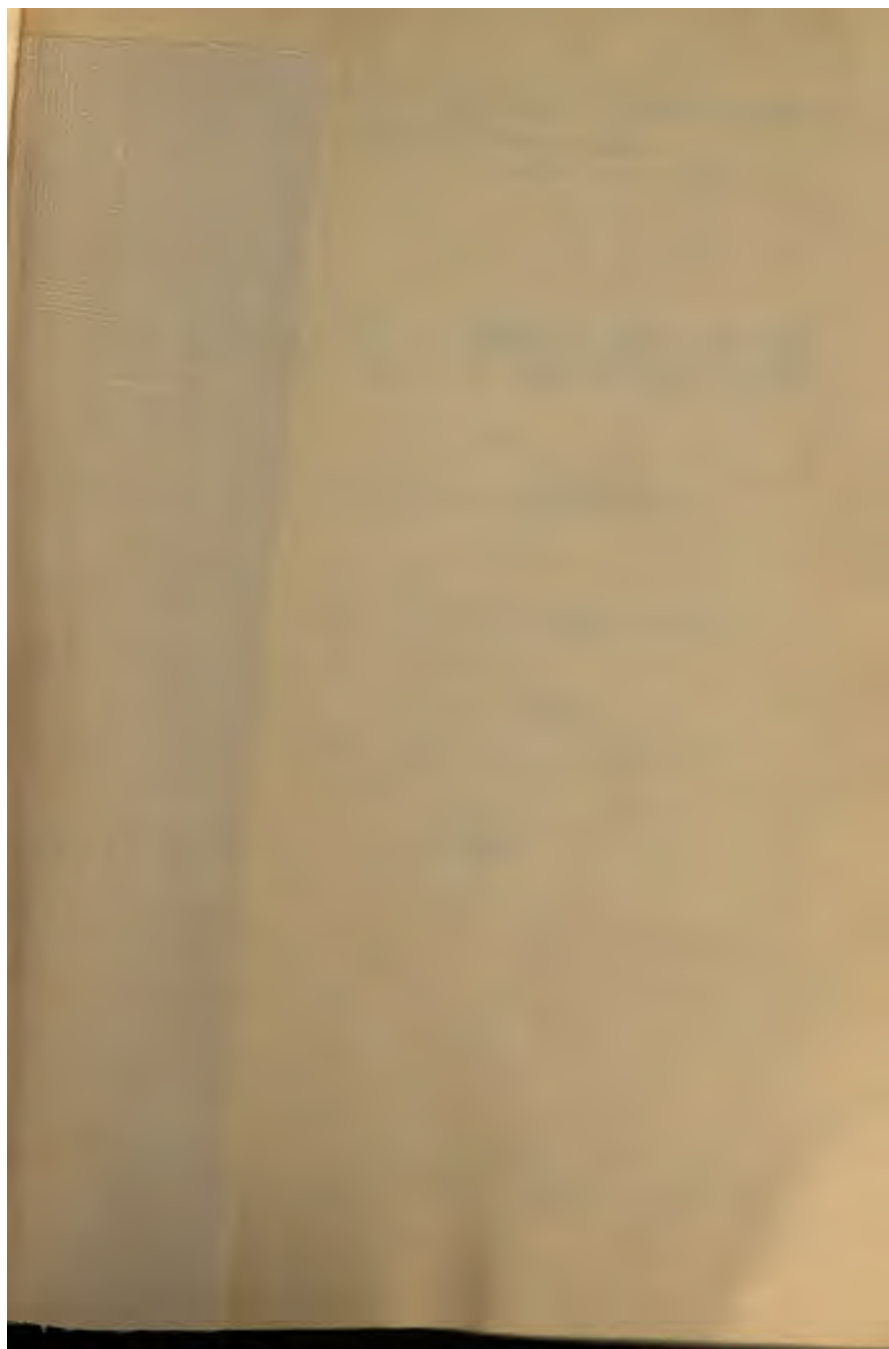
² Skeppsholmen, one of the islands on which Stockholm is built.

Scan 9091.22

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

“Kom ihåg, barn, att ni inte får gå ut på bryggorna.”

Och mamma höll med pappa, som hon alltid gjorde.

Därför gingo de heller inte ned på bryggorna. De gingo bara ned till stranden, och där stannade de. Ovanför backen låg deras egen stuga, där pappa och mamma och pojkarna skulle bo. Nedanför den låg en vik. Runt omkring var det fullt med röda och vita byggnader. Flaggor svängde från höga flaggstänger, och på fjärden gingo båtar för fulla segel, då och då kom en stor ångbåt och gick förbi. Den rörde upp svallvågor, vilka plaskade upp mot stenarna alldeles under fötterna på Olle och Svante. Och vart de vände sig, sågo de bryggor. Det var rödmålade bryggor och gråa, gamla, fula bryggor, som gingo rakt ut i sjön, och bryggor, som gingo i en stor krok ut i vattnet.

“De går i krok”, sade Olle, “för att båtarna ska ligga säkert bakom dem.”

“Åhå”, sade Svante, som Olle talade till.

Och så tego pojkarna igen. De stodo alldeles stilla på stranden nere vid sjön och bara tittade. Allt detta skulle de få se hela sommaren. Allt detta skulle de ha att leka med. Alla de många båtarna, alla seglen, alla fiskredskapen, som hängde på stora stänger för att torka. Hela sommaren skulle de bo här, vara mitt uppe i alla detta.

Bredvid dem satt “Pudel”, som egentligen var dogg — fast han fått ett så konstigt namn — och hade vita, vassa tänder, blänkande bakom en from nos. Han satt också stilla, alldeles som om

han också hade tyckt, att det här var ett bra ställe för sommaren. Han viftade, så gott han kunde, på sin avhuggna svans och nosade ut åt sjön.

Men som pojarna stodo där och tittade ut, så föll det dem in, att de inte fingo gå på bryggorna. Det kom för dem, alldeles som om de inte skulle få något roligt, inte det allra minsta, inte på hela sommaren, bara för att de inte fingo gå på bryggorna. Och när de hade tänkt på det en lång stund, så sade Svante:

“Får vi inte gå ut på bryggan?”

“Det vet du väl. Det sa’ ju pappa”, svarade Olle buttert.

Svante tordes inte göra några invändningar. Ty han var ju lille bror. Men när Olle en stund efteråt gick upp för att söka reda på en båt, som han fått på sin födelsedag, och hade försvunnit bakom byggningen, då såg Svante sig om och undrade, om någon kunde se honom. Sedan undrade han, om någon kunde få veta, ifall han varit nere på bryggan. Och till sist gick han långsamt ut på den närmaste bryggan och började känna på den med foten, alldeles som om han trott, att den inte skulle hålla. Så fick han se ett hål på bryggan, där vattnet lyste igenom. Där lade han sig ner på magen och kikade genom hålet. Han tänkte på att om han kunde få tag i en sten, så skulle han kasta ned den genom hålet för att höra, hur det plaskade. I detsamma fick han se något, som rörde sig i vattnet. Han var nära att skrika till. Men så kom han ihåg, att han var olovandes nere på bryggan, och så teg han. Men när han såg närmare efter, så var det en

fisk. En riktig levande fisk, med mörka ränder. Hans hjärta bultade i kroppen på honom¹, och han kikade ändå värre. Då såg han en fisk till, så ännu en, och till sist tyckte han, att han såg fiskar, vart han vände sig.

Nu hade Svante alldeles glömt bort, att han inte hade lov att ligga och kika på bryggan. Men Olle kom springande utför backen med sin båt, och när han fick se Svante ligga där, gick han fram och började bannas.

“Vet du inte, att pappa har sagt” — började han.

“Tyst”, sade Svante. “Det är en fisk.”

“Var?” sade Olle.

“Det är två fiskar”, sade Svante. “Det är många.”

Då glömde också Olle, vad pappa hade sagt. Han ställde ifrån sig båten, gick ned på bryggan, lade sig på magen och knuffade undan Svante.

“Jag vill titta med”, sade Svante.

Då makade sig Olle ett par tum, och de försökte att titta på en gång. Men hur de makade ihop huvudena, så var hålet för litet, och när de skulle försöka att titta på samma gång, så kunde de inte se ett tecken.

“Du är bra dum”², sade Olle till sist. “Här finns ingen fisk.”

“Finns det inte?” sade Svante harmset. “Jag har själv sett dem.”

Då makade Olle undan Svante och lade sig

¹ *i kroppen på honom*—*i hans kropp*, in his body. *På honom* is possessive in function.

² *Du är bra dum*, you are very foolish.

ensam ned för att titta. Men detta tyckte Svante var illa gjort.

“Det är mitt håll”, sade han med gråten i halsen¹.

“Vill du vara tyst”, sade Olle.

Det ville inte Svante. Men Olle hade i ett nu fått syn på fiskarna. Han körde ned hela näsan i hålet, och nu såg han den ena fisken efter den andra. Det gick med honom alldeles som med Svante. Han glömde rakt bort², att han inte fick vara på bryggan. Han tittade och tittade, och han tyckte, att han aldrig i sitt liv hade haft så roligt.

Men medan Olle låg och kikade ned på fiskarna under bryggan, började Svante att gråta. Han grät tyst och stilla för sig själv, därför att han tyckte, det var orättvist, när det ändå var han, som först hade hittat på det. Och så grät han, för att han visste, att Olle var starkare och att han ändå inte kunde få rätt.

Bäst de höllos³ nere på den förbjudna bryggan, kom pappa fram bakom sjöboden, och när han fick se pojkarna på bryggan, blev han ond och började ge dem bannor. Då fick han se, att Svante grät, och då frågade han:

“Vad gråter du för?”

“Jo”, svarade Svante. “Det är mitt håll.”

“Vad för slag?”⁴ sade pappa.

Då berättade Svante alltsammans, hur han hade

¹ med gråten i halsen, choking with tears.

² glömma bort, see bortglömma.

³ Bäst de höllos, just when they were most taken up.

⁴ Vad för slag?, what did you say?

gått ned — olovandes — hur han hade kommit att kika ned i vattnet, hur Olle hade kört undan honom, och hur orättvist det var. Och så grät han igen.

“För det *var* mitt håll”, sade Svante.

Och det allra märkvärdigaste var, att pappa var inte ond längre. Han såg ut, som om han velat skratta åt alltsammans. Han sade inte ens åt dem, att gå bort från bryggan, utan han bara gick sin väg.

Men när pappa gått, lade Svante sig ned på magen igen och kikade och kikade på sina fiskar. Det var roligare än både båtar, bryggor och svallvågor. Och när mamma sedan skulle kyssa honom till godnatt¹, slog han armarna om halsen på henne och sade, att han sett så många fiskar.

“Då har du varit nere på bryggan”, sade mamma.

Svante teg.

“Kom ihåg det, att du aldrig går olovandes ner på bryggan”, sade mamma.

“Ja”, sade Svante.

Men när mamma gått, låg han och tänkte på varför allt som är roligt, ska' vara förbjudet.

Och så somnade han.

¹ *kyssa honom till godnatt*, give him a good-night kiss.

3

Hur Olle blev lots.

Morgonen därpå blev frågan om bryggorna ordnad så, att gossarna fingo vara nere vid stranden och leka, därför att där var det grunt. Men från bryggorna skulle de hålla sig borta, därför att utanför dem var det djupt, och om de ramlade i där kunde de drunkna.

Detta förstodo äntligen gossarna, och till en början voro de verkligen ganska lydiga både mot pappa och mamma.

Nu var det så, att runt omkring dem bodde det utom sommargäster nästan bara lotsar. Det var unga lotsar och gamla lotsar. Och snart började pojkarna att begripa, att lotsar det var personer, som visade fartygen vägen i skärgården och seglade med en stor brun rand mitt i seglet. När det kom en ångbåt eller en finnskuta, så hissades flagg i förtoppen — ibland var det också någon, som stod ombord och skrek "lots", så att det ekade över sjön — och då kom en av lotsbåtarna ut. Den lade till vid sidan av ångbåten, lotsen gick ombord, och så försvann fartyget med lotsbåten släpande efter sig.

Nu beslöt Olle, att han skulle leka lots. Och därför skulle de först av allt bygga brygga ute i

sjön. Först släpade Olle och Svante ihop stenar. Svante släpade, och Olle körde. De hade en vagn, som gick på fyra hjul, och den lassades ända till brädden med så stora stenar, som pojarna orkade bära. Ibland opponerade sig Svante¹ och ville inte vara med. Då blev Olle ond och knogade ensam. Så voro de osams om det² en stund. Men till sist vände alltid Svante tillbaka och hjälpte Olle att vräka stenar i sjön.

Det var inte litet sten, som gick åt³. Och pojarna höllo på i flera dagar. Det ena lasset efter det andra försvann, och det var mera än en gång, som Olle fick taga itu med Svante, för att han inte skulle tröttna. Besvärligt var det också. Man fick börja inne vid stranden, plocka dit sten efter sten, så stiga ut på de yttersta och plocka vidare. Men Olle var ihärdig. Han arbetade, så att svetten rann, och han blev brun om halsen som en neger av att stå nere vid stranden i solgasset. Men det brydde han sig inte om. Och till sist hade han en en lång rad av stenar, som man kunde gå på en bra bit ut i vattnet. Då var han nöjd och förklarade för Svante, att nu var det färdigt.

Sedan gick han och funderade. Ty nu ville han också ha en flagg. En flagg fick han också av en pojke, som hade två. Den var svart, röd och vit, och pappa sade, att det var en ~~tyck~~ flagg. Det hade förstås varit bättre, om den hade varit svensk. Men Olle tyckte, att en flagg var alltid en flagg. Och så ~~skaffade~~ han sig en flaggstång.

¹ Ibland opponerade sig Svante, at times Svante objected.

² Så voro de osams om det, so they disagreed about it.

³ gick åt, see åtgå.

Det var en stor, lång stör, som han fick av en lots. Han borrhade hål i ena ändan på den och fick en slant av mamma för att köpa sig ett snöre. Så trädde han igenom snöret, knöt fast det i bägge ändarna på flaggen, och så gick flaggen att hissa¹. Men så kom han att tänka på att om det regnade, skulle flaggen bli våt. Därför gick han till pappa och fick en bleckask, som hade lock, och som det hade varit tobak i. Den spikade han fast mitt på flaggstängen, för att det skulle vara flagglåda som på riktiga flaggstänger. Och sedan satte han opp flaggstängen ytterst på ändan av bryggan.

Nu var bryggan färdig, och där gick Olle och patrullerade. Så fort han kom opp om morgnarna, sprang han dit ned och hissade flaggen. Och det sista han gjorde, innan han gick till sängs, så hissade han ned den, och vek ihop den och stoppade den i bleckasken, som var fastspikad på mitten av stängen.

Och gud nåde Svante, om han försökte röra vid flaggen, lådan eller flaggstängen. Då kom Olle farande som en raket, gav Svante en sinkadus så att det skrällde i honom, och gick sedan på vakt vid bryggan, morsk som en tupp.

Men när det kom fartyg i hamnen, då fick Svante vara med. Då satte de ut Olles röda båt, som hade järnköl, två master och bogspröt, med ett långt spö, och så stod Svante bredvid och skrek, så mycket han orkade:

“Lots!”

Då stack Olle sin långa roddbåt i sjön, hakade

¹ och så gick flaggen att hissa, and then it was possible to hoist the flag.

fast den vid sidan av storbåten. Och så drog han båda båtarna fram och tillbaka vid stranden.

Då var Olle lots, och den leken räckte länge.

Men när vågorna fått hålla på en tid och slå mot de gråa stenarna, som bildade Olles brygga, så började dessa så småningom att gå i sär. Så steg vattnet, och det blev omöjligt att komma ut. Blåsten tog bort locket på lådan, och en vacker dag såg det ut, som om flaggen varit hissad ute i sjön. Röd, svart och vit, blåste den för alla väder¹, till dess att snöret ruttnade och gick sönder, och hela flaggen blåste bort.

Olle gick på land och tittade på alltsammans. Han såg fundersam ut och visslade.

“Ska’ vi leka lots i dag?” sade Svante.

“Äh”, sade Olle viktigt. “Inte är jag nå’n lots.”

“Det sa’ du bara för två da’r se’n”, genmälde Svante.

“Ja, det var då. Men nu är jag något annat”, svarade Olle.

Och det var inte värt för Svante att säga emot honom².

¹ blåste den för alla väder, it swung in all kinds of weather.

² det var inte värt för Svante att säga emot honom, it was not worth while for Svante to dispute his words.

Svantes första fisk.

Ibland blev Svante trött på att kommenderas¹ av Olle, och då gick han mest för sig själv. Om sanningen skall fram², så plögade han då icke så sällan gå ned på bryggan. Han tordes icke gå ända ut till kanten. Men han låg och kikade genom sitt hål och såg många fiskar.

Ute på bryggorna stodo lotsarnas pojkar och flickor och metade fisk. Svante undrade, varför han inte hade blivit en lotspojke och fick meta så mycket han ville. Och en vacker dag gick han upp till pappa och yttrade:

“Ja, det får jag förstås inte.”

Svante ville något, och han ville det mycket gärna³. Så mycket förstod pappa. Ty Svante hade nästan tårarna i ögonen av bara iver, men han såg ändå slug och illmarig ut.

“Vad för slag?” sade pappa. “Vad är det du vill?”

“Vill inte pappa göra i ordning mitt metspö?” sade Svante.

¹ *trött på att kommenderas*, tired of being ordered about.

² *Om sanningen skall fram*, to tell the truth.

³ *Svante ville något, och han ville det mycket gärna*, Svante wanted something, and he wanted it very much.

Svante blev förfärligt glad, när han fick höra, att det ville pappa mycket gärna. Han gick ned med Svante på gården, och där stodo stora långa metspön, som pappa hade köpt. Pappa tog ett spö, som var Svantes, och började göra det i ordning. Först satte han på rev, och så trädde han på ett grönt och vitt flöte på reven. När det var gjort, kom turen till ett runt sänke av bly, vilket också trädtes på. Till sist slog pappa en besynnerlig knut, som fäste en vacker krok på tafs ytterst i ändan av reven.

Hela tiden stod Svante och såg på. (Spöt) ^{under} reven, ^{på} flötet, sänket och kroken, som hade tafs — alltihop tyckte han om, och det kliade i fingrarna på honom, innan han fick ta det. Pappa talade mycket, som var för Svantes räkning¹. Han sade åt honom att akta sig för kroken², att inte slänga med reven, så att den trasslade in sig eller så att kroken kom i ögat på honom själv eller någon annan. Det var rysligt mycket, han skulle akta sig för, och så skulle han förstås inte gå ned på bryggorna.

Svante stod och hörde på, och han svarade "ja" och "nej". Men han måtte inte ha hört så noga efter, ty han svarade ibland "nej", när han skulle ha sagt "ja", och "ja", när han skulle ha sagt "nej". Och då ropade pappa till honom: "Vad säger du, pojke?" så att Svante hoppade högt i vädret.

Ty Svante tänkte bara på sitt metspö och hur fint det var. Vad pappa sade, det hörde han nog,

¹ som var för Svantes räkning, which was intended for Svante.

² att akta sig för kroken, to look out for the hook.

men han tänkte inte på det. Han tog metspöt, så fort det var färdigt, och sprang, så mycket han orkade, utför backen och ned till stranden.

Där visade han spöt för de andra barnen. Det var gult och långt, av bambu förklarade Olle, och alla barnen förundrade sig över att Svante hade ett så vackert spö. Det skall han nog få fisk på. Och Svante satte mask på kroken, kastade ut reven och ställde sig att titta på flötet.

Det blåste litet, och flötet gungade upp och ner. Nu var det bestämt en fisk. Svante drog upp. Nej, det var ingenting. Svante stod där med hjärtat i halsgropen och stirrade på sitt flöte. De andra pojkarna tröttnade att titta på. Olle tröttnade. Allesammans gingo sin väg. Men Svante tröttnade inte. Ensam och oförtruten stod han där och såg på det gröna flötet, som gungade på vågorna. Han visste, att han skulle vara lugn, mycket lugn, ty det hade han hört. Och han försökte att draga opp sakta och finurligt som en gammal fiskare. Men så fort det ryckte i flötet, hoppade hjärtat i bröstet på honom¹. Och han drog till med en fart, så att reven flög långt upp på land. Två gånger trasslade han in reven, så att Olle fick komma och hjälpa honom. Olle sade honom, vilken drummel han var, men Svante brydde sig inte om det, därför att Olle ändå hjälpte honom. En gång fick han fast kroken i tummen, så att pappa fick skära lös den med en kniv. Det gjorde mycket ont, och Svante grät bittert, ända till dess mamma fick tvätta tummen med

¹ i bröstet på honom, see note on *i kroppen på honom*, p. 14.

aseptin och binda en lapp omkring den. Men han gick lika envist ned till stranden igen, kastade ut reven och stod och tittade på det gröna flötet, som hoppade upp och ned i blåsten.

Då såg Svante till sist, hur flötet sakta sjönk under vattnet. Det sjönk så sakta, att Svante blev riktigt häpen och utan att han visste det, gapade han så stort, så man kunde köra in med hästar och vagn. Han tittade och tittade. Flötet var alldeles borta. Det hade sjunkit ned under vattnet, och där stod det rätt upp och ned. Då drog Svante upp spöt, och den gången kände han, att det var allvar. Det var så tungt, att han fick taga i med bägge händerna, och han drog, så att ögonen stodo på skaft i hans huvud. Så kom det något upp ur vattnet. Det flög rätt över Svante och högt upp på land. Och när han kom fram, låg där en stor abborre och trasslade in sig i reven.

Svante hade aldrig någonsin tagit en fisk från kroken, och han visste rakt inte, hur han skulle bära sig åt. Han kastade sig på magen och fick fatt i abborren med båda händerna. Sedan började han gallskrika. Han skrek, så att pappa kom springande, mamma kom springande, två lot-sar, Olle och alla de andra pojkar kom springande. Och allesamman frågade, vad det var.

“Jag har fått en abborre”, flämtade Svante. Han var röd i ansiktet, som om han varit i slagsmål.

“Han kan skrämman slag på en människa”¹, sade mamma.

¹ Han kan skrämman slag på en människa, he can frighten a person into a fit.

Men pappa började skratta, lotsarna, Olle och alla pojkarna skrattade, och pappa tog abborren från Svante, för att få loss den från kroken. Svante hörde nog, att de andra skrattade. Men han brydde sig inte om det. Han stod bara stilla och såg på sin abborre, och när pappa hade fått den av kroken, tog Svante den och sprang hem. Han visade en gång till abborren för mamma och talade om, hur den hade stretat emot och hur tung den var. Så sprang han ut i köket, och där talade han om för jungfrurna, att det var en stor abborre och att han skulle meta flera. Så sprang han ut igen och visade den för alla pojkarna. Allihop skulle ta' i den, lyfta på den, känna hur tung den var. Och till sist satte sig Svante ensam på backen och tittade på sin abborre.

Där satt han länge, och jag fruktar, att Svante utan att tänka på det var elak mot den stackars abborren. Ty han petade upp gälarna och tittade den i mun¹. Han försökte hålla den i stjärten och tappade den i gräset. Då blev han rädd och tog den strax nedom huvudet igen, för att det hade han hört, var det riktiga. Och så skulle man göra.

Men som Svante satt och stirrade på sin abborre, så började han tycka, att det var synd om abborren. Abborren skulle rensas och fjällas, abborren skulle stekas till middagen, och Svante skulle själv äta upp honom. Det hade mamma sagt, och det var alldeles riktigt. Men han tyckte ändå, att det var synd om honom, och han undrade, om inte abborren skulle tycka om, ifall han

¹ tittade den i mun—tittade i dess mun.

först höll honom under vattnet bara en liten stund.

Svante tog ett säkert tag om abborren och gick ned till stranden.

“Vart ska’ du gå?” skrek Olle, som lekte tjuv och fasttagare¹ med de andra pojkarna.

“Jag ska’ bada abborren”, skrek Svante till svar.

Så höjde han sig försiktigt ned och höll abborren under vattnet. Men som abborren fick känna vattnet igen, gjorde han ett slag med stjärten, så att det sa’ plask. Det hade Svante aldrig kommit att tänka på. Han blev så häpen, att han släppte abborren, och i detsamma såg han inte till honom². Han blev alldeles kall över hela kroppen. Han tittade och tittade. Jo, mycket riktigt. Där nere på botten stod abborren. Först stod han alldeles stilla. Men så gjorde han ett slag med stjärten igen, och så syntes han inte längre.

Nu först förstod Svante, att han hade mistat sin abborre. Han grät och skrek mycket värre än förut, och det dröjde länge, innan han tröstade sig. Men till sist satte han på en ny mask och slängde ut reven.

Det gröna flötet hoppade upp och ned på vågorna, och Svante stod och stirrade på det, ända till dess att han skulle gå och bada. Men inte fick han någon ny abborre den dagen. Det fick han inte.

¹ leka tjuv och fasttagare, a game of tag.

² i detsamma såg han inte till honom, suddenly he lost sight of him.

Hur Olle fick en stor båt.

Alla pojkarna på hela lotsläget hade båtar, som de seglade med, och allesammans hade reda på hur en båt skulle segla. De hade kuttrar och kosterbåtar, stora skutor och små kapseglingsbåtar. De voro riggade som riktiga båtar. Somliga hade båtar med block på fall och skot, så att seglen kunde hissas upp och ned. Och somliga hade stora bräder, yxade till båtar med järn i kölen och stora segel av papper eller trasiga lappar. Allesammans seglade med sina båtar, och det var en stor strid om vem som seglade bäst.

Olle hade varit ute och seglat med pappa, och han hade lärt sig, hur det skulle vara att styra en båt. När han såg de andra pojkarnas båtar, så visste han, att om det var någonting på jorden, som han önskade sig, så var det en riktigt bra båt, som kunde segla om de andras. Den skulle vara stor och säker, däckad, så att den inte blev full med vatten och sjönk, vara klädd i¹ blyköl, så att den var tung i botten och inte vände. Och så skulle den ha starka segel och tåtar, som höllo i blåsten.

Innan Olle for ifrån sta'n, var det hans födelse-

¹ vara klädd i, to have, to be provided with.

dag. Då fick han en båt, som han förr hade tyckt var det bästa, han någonsin haft. Men den var köpt i en leksaksbod, och Olle kom snart underfund med¹, att båtar, som varit köpta i leksaksbodar, de duga mest bara i tvättfat, men inte på sjön. Först var båten inte däckad, så att den blev genast full med vatten. Olle fick en lots att däcka den åt sig, och han var mycket stolt. Så riggade han om den själv, och han gick i flera dagar och klev nere vid stranden med ett långt spö, som han hade för att taga fatt i båten, när den kom för långt ut.

Men hur det var, så var båten i alla fall liten, och i sitt stilla sinne gick Olle och föraktade den. En dag tog han pappa med sig och bad, att han skulle få visa honom något. Pappa undrade, vad det var. Men när de kommo fram till en grön plan, där Olle stannade, så visade det sig, att det var en båt. Det var en stor maskin i kosterfason, som stod ute på en trappa. Seglen voro borta och masten avbruten. Men Olle hade klart för sig², att den kunde användas. Och han frågade sin pappa, om inte den båten såg stilig ut.

Jo, bevars³, det tyckte pappa, att den gjorde.

Olle teg en stund. Han var inte riktigt nöjd med svaret. Han hade nämligen tänkt sig, att om pappa fick se, hur bra den båten var, så skulle han låta göra en likadan⁴ åt Olle. Så listig var Olle. Men pappa var ändå listigare. Ty han gick

¹ Olle kom snart underfund med, Olle soon found out.

² hade klart för sig, was "dead sure".

³ Jo, bevars, Oh, yes.

⁴ låta göra en likadan, have a similar one made.

och småskrattade för sig själv och låtsade, som om han ingenting hade begripit.

Så att den gången lyckades Olle inte att få den stora båten. Och det dröjde länge, innan han fick den. Men han hade ögonen med sig, och han glömde aldrig, att han en gång hade sett den båten segla, innan ännu masten var avbruten och seglet borta.

Och en vacker dag — det var flera veckor efteråt — kom Olle uppspringande till sin pappa med andan i halsen¹.

“Pappa, pappa, kom!” skrek Olle.

Och därmed drog han pappa med sig ut till ett stort, mörkt kontor², där Olle förvarade alla sina dyrbarheter. Men pappa tog Olle i nacken, höll fast honom och tvang honom att berätta, vad det var frågan om. Det var svårt, ty Olle hade andan i halsen av iver. Men äntligen kom det.

Jo ... Olle hade träffat den stora pojken, som rådde om den stora båten ... Han ville inte ha båten längre ... För han var trött på den ... Han hade tänkt byta bort båten åt sin syster för en strut karameller ... Men när hon fick se båten, ville hon inte ha' den ...

Längre kom inte Olle. Ty han stod inte ut med att vänta. Han rusade in i det mörka kontoret, och när han kom tillbaka, hade han med sig en gammal röd kask utan skärm och en bucklig trumpet, som lät fasligt fult, när man blåste i den.

“Tror pappa” ... sade Olle ... “tror pappa ... att han vill ha det här för båten?”

¹ med andan i halsen, all out of breath.

² kontor, storeroom, closet.

Olle rök in igen. När han kom tillbaka, hade han med sig en mycket liten, vackert skuren båt, som han fått av en lots.

“Om han får den här också”,... började Olle.

“Ja, men kära Olle”, sade pappa. “Du ska’ väl inte ge bort allt, vad du har?”

“Vad bryr jag mig om det här, bara jag får båten”, sade Olle och ville springa sin väg.

Men pappa höll honom kvar¹.

“Är du säker på, att den där pojken får byta bort båten för *sin* pappa?”

“Ja, visst får han det”, förklarade Olle.

Och så bar det i väg.

Hela tiden hade Svante stått och hört på. Han var så intresserad av båten, som om han skulle byta sig till² den själv. Han tyckte, att om Olle fick den båten, skulle han bli ännu märkvärdigare, än vad han redan var. Och Svante beundrade naturligtvis store bror.

När därför store bror tog till benen, så sprang Svante efter. Och det dröjde inte länge, så voro de tillbaka igen. De rakade uppför trappan med ett väsen, som om hela huset hade brakat sönder, och utan att tänka på någonting, rusade de rätt in i rummet, där pappa satt och arbetade. Olle var pionröd i ansiktet, och Svante flåsade som en ångmaskin.

“Se”, skrek Olle. “Se, pappa!”

“Titta!” sade Svante. “Det är Olles båt.”

Och de skreko om varandra, så att ingen kunde få öronljud.

¹ höll kvar, see *kvarhålla*.

² byta sig till, see *tillbyta sig*.

Pappa tyckte verkligen, att det var en präktig båt, och det var inte fritt, att han tyckte synd om den främmande gossen¹, som bytt bort sin stora båt för en kask utan skärm, en skrällig trumpet och en liten träbåt, som bara kunde segla i ett handfat.

“Vad sade pojken, när du tog båten?” frågade därför pappa.

“Han?!” sade Olle. “Han blev så glad, så han hoppade på ett ben. Så fort han fick se sakerna, så satte han kasken på huvu't och började blåsa på trumpeteten. Och han såg inte åt båten.” Då tyckte pappa, att det var bra. Och då var det bra.

Men Olle tog sin skatt på armen och gick ut för att se till, om han kunde få reda på någon, som ville rigga den. Och Svante traskade efter, lycklig och nöjd öfver att Olle fått en så vacker båt.

¹ det var inte fritt, att han tyckte synd om den främmande gossen, he could hardly refrain from pitying the other boy.

6

Svante åker på berg¹.

Medan Olle som bäst höll på med² att rigga sin båt, började Svante tycka, att tiden gick långsamt. Han hade ingenting att göra, och därför smög han sig ut och gick för sig själv.

Nu voro båda gossarna strängeligen förbjudna att gå så långt hemifrån, att de ej kunde höra, när man ropade på dem. Om de någon gång fingo gå längre bort, måste de åtminstone först hava bett om lov. Och det visste lilla Svante.

Men när han fick något i sitt huvud, som han mycket gärna ville, då glömde Svante, vad pappa och mamma hade sagt. Det var mycket fult av Svante. Men han var en stor drummel, och det gick mycket lätt för honom att glömma.

Först gick han backen förbi lotsstugorna, och sedan kom han till en bro. Den var lagd över ett dike, och där stannade Svante för att se på en hel massa småfisk, som summo om varandra. Svante stod där länge och tyckte, det var dumt, att han inte tagit metspöt med sig. I stället började han kasta sten på fiskarna för att se, om han

¹ åker på berg, goes sliding.

² Medan Olle som bäst höll på med, while Olle was busily engaged in.

skulle kunna träffa någon af dem. Men de summo omkring varandra lika muntert som myggor i dans. Och så tröttnade Svante på den leken.

Nu hade han alldeles glömt, att han skulle gå hem, och därför gick han vidare. Först kastade han smörgås¹ vid stranden. Så stod han stilla en lång stund och tittade på en fiskmåsa, som dök efter en fisk. Svante undrade, om fiskmåsen fått en abborre eller bara en löja. Därefter försökte han locka ner en kattunge ur ett träd. Och när det inte lyckades, gick han vidare på en väg, som bar rätt in i skogen.

Bredvid den låg en brant, kullrig klippa, och där stannade Svante. Alldeles som om han trott, att den klippan var märkvärdigare än andra klippor, gick han runt omkring den, och han kom att tänka på hur bussigt det skulle vara, ifall det vore snö och han kunde åka kälke utför den klippan. Han gick uppför branten, stannade på toppen och ställde sig att titta ned.

Klippan var jämn och slät. Inte så mycket som litet mossa växte på den, och innan Svante visste ordet av², hade han satt sig på backen och åkt ända ner i gräset, som växte nedanför.

Det gick som en dans, och Svante började skratta i ensamheten.

Så gick han opp igen och åkte ned en gång till. Han blev riktigt munter. Det gick så fort, så att det ven om örönen, och han stötte sig inte det minsta på gräsvalLEN. Svante hade hittat på, att

¹ kasta smörgås, to throw skipping stones.

² innan Svante visste ordet av, before Svante was aware of anything.

man kunde åka kälkbacke mitt i sommaren utan kälke. Och han tänkte, att det skulle han tala om för de andra pojarna. Ju längre han åkte, desto roligare blev det, och Svante åkte både länge och väl i sitt anletes svett.

Under tiden hade mamma tittat ut genom fönstret och undrat, vart Svante hade tagit vägen. När hon inte såg till honom¹, gick hon ut i köket och frågade jungfrurna. Så kom pappa ut på backen och började ropa, och till sist skickades Olle ut² för att leta reda på Svante och säga till³ att han genast skulle komma hem.

Olle blev mycket ond. För han hade just fått tag i en lots, som var ledig, och som höll på att sätta fast rån på hans storsegel. Han ville inte gå ut och leta efter Svante, men han var så illa tvungen⁴, förstås, och han lovade högt och dyrt, medan han gick och snokade mellan bryggorna, att fick han bara tag i Svante, så skulle han ge honom.

Svante visste inte om nå'nting⁵, där han satt och åkte utför berget. Han åkte och åkte, sprang uppför berget och åkte utför igen, försökte hur det skulle vara att åka på fötterna, trillade på huvudet utför berget, sprang uppför igen och började på nytt att åka på det naturliga sättet. Men bäst det var, fick han höra Olle, som stod nedanför berget och skrek, så det skallade:

¹ När hon inte såg till honom, when she didn't see anything of him.

² skickades...ut, see *utskicka*.

³ säga till, see *tillsäga*.

⁴ han var så illa tvungen, he had no alternative whatever.

⁵ nå'nting, contr. of *någonting*.

“Svante! Svante!”

Det klack till i Svante, men han förstod ändå **inte** riktigt.

“Vad vill du?” skrek han till svar.

“Kom hem”, skrek Olle. “Pappa är så arg, **och** mamma också.”

Då förstod Svante. Snopen och rädd, åkte han **utför** berget för sista gången. Där nere stod Olle **och** trätte.

“Var pappa mycket ond?” frågade Svante.

“Du får smörj”, upplyste Olle.

Och som Svante vände sig om, fick Olle tag i **honom** och skakade honom.

“Var har du gjort av byxorna?” frågade han.

Svante vände sig om. Och då såg han förödel-
sens styggelse.

Inte en lapp fanns kvar af byxorna baktill. Skjortan och bara skinnet lyste igenom på ett förfärligt sätt. Nu förstod Svante, varför det på slutet hade gjort så ont, när han åkte. Men han förstod också, att det var förbi med alla förhoppningar om en trevlig dag och att något rysligt väntade honom. Han började gråta, först tyst och stilla, sedan överljutt.

“Tjut inte, för då klår jag dig”, tröstade honom Olle.

Men Svante kunde inte tåla. Han grät och snyftade, och Olle gick hela tiden och knuffade honom och trätte. Svante var mycket olycklig och tyckte, att hela världen var sorgesam.

Ändå värre blev det, när han kom och skulle gå förbi alla byggningarna. Så fort han vände ryggen till, började alla människor att skratta.

Och det var ju inte underligt, när bara **skinnet** syntes och skjortan hängde ut. Lotsarna **skrat-**tade, sommargästerna skrattade, alla **pojkar** sprungo efter och pekade finger åt Svante.

Men då tyckte Olle, att det gick för **långt**. Själv kunde han nog knuffa Svante, men när de andra pojkarna icke voro snälla, då höll han **med** sin bror. Och när han fick se John, som de **lekte** med alla dagar, stå och göra grimaser och **räcka** ut tungan åt Svante, då rann sinnet på Olle¹. Han slog omkull John och dunkade honom i nacken.

Det tröstade Svante litet, och han tyckte, att Olle var snäll. Men han var ändå bra rädd, när han skulle gå igenom grinden där hemma och **såg**, att pappa stod på trappan och höll käppen i hand.

Men nu var händelsen den, att mamma hela tiden hade varit rysligt rädd. Hon trodde, att Svante gått vilse i skogen, att han blivit **stängad** av en tjur, slagit ihjäl sig i en bergsskrevla eller drunknat. Därför hade hon gråtit i en hel timma. Och det var nog bra för Svante.

För när han kom hem, fick han inte smörj, som Olle hade sagt. Mamma tog honom i stället i famn och skrattade och grät om vartannat. Och Svante undrade, om mamma hade sett hans byxor.

Det hade hon också. Och när hon lugnat sig, tog hon av Svante det lilla som fanns kvar.

“Du skulle egentligen ha’ en risbastu”, sade mamma. “Men nu får du sitta här med en schal om benen, till dess att byxorna hinna bli lagade.”

Så satte hon Svante i soffan och svepte en schal

¹ då rann sinnet på Olle, then Olle's blood was up.

Om hans ben. Där satt Svante hela förmiddagen **och såg** ledsen ut. Han skämdes, för att han inte **hade några** byxor, naturligtvis.

Och när Olle **se'n**¹ ville vara kitslig mot² Svante, **så** behövde han bara fråga honom, var han hade **gjort** av sina byxor.

¹ *se'n*, contr. of *sedan*.

² *vara kitslig mot*, to tease.

Olles båt och katten.

Olle hade inte sinne för annat än¹ sin båt, och var inte god att råka ut för². Han gick på backen och väntade på lotsarna, till dess att de voro lediga. Och han gjorde sig god vän med dem allesammans.

För en av dem tog han fram sitt stora skrov och förklarade, hur han ville ha' det. Först skulle det vara blyköl, och så skulle det vara mast. En stor hög mast med skarv och topplänta. Så skulle det vara tackling och rå, bom och bogspröt. Och tre segel skulle det vara, storsegel, fock och klyvare. Båten skulle bli en kutterriggad koster, för det hade Olle hört var något riktigt bra.

Han gick till pappa och fick pengar att köpa duk till segel i handelsboden. Men resten fick han av lotsarna. Isynnerhet var det en gammal avskedad lots, som hette Söderman, och det var Olles vän. Söderman stod för det mesta på bryggan och värmdde ryggtavlan i solskenet. Eller också satt han på tröskeln till båthuset och valkade sin buss mellan tänderna. Han hade därför just inte

¹ hade inte sinne för annat än, did not care for anything but.

² att råka ut för, to "run up against."

så mycket att göra, men så lät inte heller Olle honom vara i fred, mer än som var nödvändigt.

Med honom hade Olle långa öfverläggningar om båten och allt, som skulle göras med den. Han undrade, hur det seglet skulle skäras, om bogsprötet skulle vara mycket långt och om det inte vore bäst att också göra ett toppsegel. Det var ett riktigt nöje att höra dem tala med varandra. Ty när Olle kom samman¹ med Söderman, då blev pojken som en gammal människa. Söderman talade om för honom både likt och olik, mest om sina sjöresor. Olle hörde på och gjorde sina anmärkningar. Och hur de pratade med varandra, så fick alltid Olle Söderman att hjälpa sig. Han tog litet i sänder, och det han kunde, gjorde han själv. Men när han inte kunde hjälpa sig själv längre, då gick Olle ner och fick Söderman att berätta om långresan till Brasilien eller om den stora sjöormen. Och hur det var, så blev båten färdig på det sättet.

Det var en stolt dag för Olle, när båten första gången skulle sättas i sjön. Svante var med, han var nästan lika lycklig som Olle. Och både lotsar och pojkar stodo vid stranden och tittade på.

Olle hade tagit reven av sitt metspö, för att han skulle få ett riktigt långt och säkert spö att fånga båten med. Båten höll han som ett barn i sin famn, och Svante fick bära metspöt. På så sätt tågade de båda sjömännen ned mot stranden.

Det blåste en frisk västlig vind, och vinden låg

¹ kom samman, see sammankomma.

mot land¹, så att vågorna plaskade opp på sterna. Det var den bästa vind, man kunde tänka sig. Ty om man nu skotade an seglen och ställde styret, så kunde båten segla utmed land, just på så långt avstånd, att man räckte den med metspöt. Den kunde segla fram och tillbaka, och det blåste en vind, som det var riktigt fint, att en sådan båt kunde stå i.

Olle gjorde i ordning båten och satte ut den. Den böjde sig ned, så att relingen kom under vatten. Ett litet ögonblick stod den stilla i vågorna. Så reste den sig och sköt fart.

“Den går”, skrek Svante.

“Visst går den”, sade Olle med självkänsla.

Men inom sig tänkte han nästan detsamma som Svante.

Så måste mamma ned för att se på båten, pappa måste ned, jungfrurna, lotsarna, alla pojkar — så många som de kunde få tag i — skulle komma och se på båten. Den gick som en riktig båt. Vattnet forsade omkring stäven, seglen svälde, och Olle tyckte nästan, han kunde höra, hur blåsten ven genom tacklingen.

Upp och ned för stranden² gick Olle med sin båt. Han fick lov att gå ut på en brygga, och där satte han båten i medvind, så att den fick segla för lösa skot in emot strand. Han tog in klyvarn och prövade, hur den skulle segla med bara två segel. Han tog en sten till ankare, drog ned seglen och förtöjde den, så att den låg och

¹ *vinden låg mot land*, the wind was blowing toward shore.

² *Upp och ned för stranden*, up and down the shore.

gungade på vågorna på ett ställe, alldeles som de stora segelbåtarna ute i viken.

Men allra roligast var det, när han fick "någon stor"¹ med sig och rodde ut på fjärden i en riktig båt. Där släppte Olle sin båt lös och lät den gå för fulla segel. Då inbillade han sig, att båten gjorde långresa ut till havs, och Svante satt stilla och undrade, hur det skulle vara, om han någon sin kunde få en sådan båt.

Nu höllo naturligtvis båda pojkarna till nere vid strand. Hela dagarna² voro de där nere, och därför voro de rätt mycket ensamma. Och det var ingen, som såg, vad de hade för sig.

Då kom en dag kisse klivande på gräsvallen neråt sjön. Kisse var bara en liten unge, som hoppade efter fjärilar i solskenet, lekte med garnnystan och just inte hade varit med om mycket här i världen.

"Hör du, Svante", sade Olle. "Vet du, vad vi gör?"

Nej, det visste Svante inte. Men han anade något roligt. Ty Olle såg illmarig ut.

"Om vi skulle låta katten segla, du?"

"Tror du, han tycker om det?" sade Svante.

"Vad gör det?"³ sade Olle. "Han får mycket bra rum på båten, och om han trillar i, så kan han simma."

"Kan han?" sade Svante.

"Det kan alla djur", förklarade Olle.

Då tyckte Svante, att det var bra alltihop, och

¹ "någon stor", some grown-up person.

² Hela dagarna, for days.

³ Vad gör det? What difference does it make?

så tog Olle kisse och skulle sätta honom på båten. Men när kisse såg, vad det var fråga om, började han spotta och fräsa.

“En så'n¹ rackare, han rivs”², sade Olle.

Svante skrattade.

“Håll ut båten ifrån land”, kommenderade Olle.

Svante gjorde, som Olle bad. För det gjorde Svante alltid. Och så släppte Olle kisse på skutan och sköt ut den ifrån land.

Det var riktigt ynkligt att se kisse. Han stod med krum rygg, alldeles som om han hade stått på tåspetsarna. Svansen höll han rätt i vädret, för att han inte skulle behöva doppa den i vattnet, och han såg sig om åt alla sidor, om han inte kunde hoppa i land.

“Nu far Kisse bort”, skrek Svante.

“Tyst”, sade Olle. “Och skrik inte.”

Han var inte angelägen, att någon skulle få se dem. Ty han förstod bättre än Svante, att det kanske var elakt mot stackars kisse.

“Katten är kapten”, sade Svante.

Och så var katten kapten.

Fram och tillbaka förde pojkarna båten med den stackars kisse ombord. Kisse lyfte den ena tassan efter den andra, alldeles som om han velat gå upp i masten eller sköta rodret.

Och båda pojkarna jublade.

“Nu styr kisse!”

“Nu tänker han reva.”

“Nu lägger han i land.”

“Nej, pass! Det får du inte.”

¹ *sd'n*, contr. of *sddan*.

² *han rivs*, (deponent) he scratches.

Men när kisse såg, att han inte kunde komma i land, och när det började blåsa, så att båten låg på sned, då satte han i att jama det värsta han orkade. För var överhalning skutan tog, jamade kisse. Och för var gång kisse jamade, skrattade pojkarna. De hade så roligt, att de alldeles glömt, att kisse kunde ha' tråkigt. Och bäst det var, just som Olle vände båten med sitt spö, så trillade kisse ned från däckets och föll i vattnet.

Visserligen hade Olle försäkrat Svante, att kisse kunde simma, och visserligen trodde Svante allt, vad Olle sade. Men hur det var, blevo båda pojkarna ändå gräsligt förskräckta, att Olle blev alldeles blek, och Svante fick tårar i ögonen.

Men så liten kisse var, så surrade han ändå tassarna om varandra, så att han kom i land. Och så fort han kom i land, skuttade han under stenmuren på båthuset och gömde sig för alla elaka pojkar.

Båda pojkarna tittade på hvarandra, och det var, som om en sten hade trillat från deras bröst.

"Var du rädd?" sade Olle.

"Ja-a", svarade Svante sanningsenligt. "Han kunde ju ha drunknat."

"Jag sa' dig ju, att han kunde simma", svarade Olle.

Ty nu var han morsk igen, och han ville visa sig duktig för Svante. Men hur det var, så var det första och sista gången, som kisse fick segla i Olles båt.

Olles och Svantes hund.

Jag tror aldeles, att jag glömt berätta om poj-karnas hund. Och det är verkligen orätt. Ty han var med dem överallt. Men jag ska' göra det nu i stället.

Barnens hund hette "Pudel", fastän han egentligen var en dogg. Det var naturligtvis aldeles galet. Men det gick så till, att när hunden kom i huset, så bad Svante, att han skulle få ge honom namn. Det lovade pappa. Och när Svante då hade gått och funderat ett par timmar, så kom han så glad och sade, att nu visste han, vad hunden skulle heta.

"Vad ska' han heta då?" sade pappa.

"Han ska' heta 'Pudel'," svarade Svante.

"Är du galen?" sade pappa. "Det är ju en dogg."

Men då grät Svante och sade, att han hade varit så glad, för att hunden skulle heta Pudel. Och eftersom pappa hade lovat, så fick Svante ge honom sitt namn, som han ville. Då blev Svante nöjd igen, och doggen heter Pudel än i dag¹.

Nu ska' jag först tala om, hur det gick till, när Olle och Svante fick Pudel.

¹ *än i dag*, to this day.

Det gick så till, att Olle och Svante mycket länge hade fått lov av pappa, att de skulle få en hund. Och på våren tyckte pappa, att just när de ändå skulle flytta till landet, kunde det vara skäl att hålla det löftet. En vacker dag kom han också hem med en dogg, och då sade han först, att de skulle ha hunden en dag bara på prov.

“Varför?” sade Olle.

Ty han skulle alltid fråga om allting.

“För att se, om vi tycker om honom”, svarade pappa.

“Ja, men det gör vi”, sade Svante. “Vi tycker om honom *nu*.”

Då skrattade pappa och sade, att “i morgon få vi se, om hunden får stanna”.

Det blev ett väsen på pojkarna¹ hela eftermiddagen. De togo in hunden i barnkammaren och ville leka med honom. Men det ville först inte doggen, ty han var inte så van vid vänlighet, och så hade han aldrig förr lekt med några barn. Doggen var uppfostrad i ett stort hus på Söder², där det bodde mycket folk och många barn. Men hans gamla husbonde hade inga barn. Så fort han sprang i trapporna, stod det alltid en pojke i en dörr, som han höll på glänt, och stack med en käpp efter doggen eller stampade åt honom för att retas. Därför hade doggen fått den föreställningen, att alla små pojkar voro elaka och ville göra honom något illa. Därför morrade han också åt dem och ville bita dem.

¹ *Det blev ett väsen på pojkarna, the boys made an awful noise.*

² *på Söder, on the south side (of Stockholm).*

Se, det visste pappa. Och därför ville han bara behålla doggen på prov.

Det var verkligen inte heller fritt, att han inte morrade åt pojkarna¹. Mamma var lika glad åt doggen som någonsin pojkarna. Ty hon var en riktig hundmoster. Och henne tyckte doggen om. Han hoppade och smekte henne, lade nosen i hennes knä, bet fast i en handduk och lät henne snurra sig runt omkring opp i luften. Hela eftermiddagen lågo hon och barnen på knä omkring doggen, och så mycket kakor och sockerbitar hade han inte fått i hela sitt liv.

Men när någon av pojkarna rörde vid honom, då morrade han. De kommo med sockerbitar och kakor. De talade så vänligt vid honom, som de nå'nsin² kunde, de klappade honom och gävo honom alla möjliga smeknamn. Ja, doggen tog emot³ både kakor och sockerbitar. Men så fort han blev ensam med pojkarna, så navsade han åt dem. Två gånger bet han Svante i armen, och Olle bet han i benet, så att stora gossen grät.

Och Svante snyftade:

"Jag tycker så mycket om honom, men han tycker inte om mig."

Pappa kom in och skakade på huvudet. Han tyckte inte om hunden.

Men då förklarade Olle, att han var mycket bättre nu, än då han först kom, och han frågade

¹ *Det var verkligen inte heller fritt, att han inte morrade åt pojkarna, and sometimes he actually did growl at the boys.*

² *nd'nsin, contr. of någonsin.*

³ *tog emot, accepted.*

pappa, om han inte trodde, att han bet, för att han ville leka. Det sade Olle, för att han förstod, att pappa tänkte skicka bort¹ doggen. Och när Svante kom att tänka på det, så grät han och sade:

“Han får bita oss, så mycket han vill, bara vi får behålla honom. Det gör ingenting, om han biter oss.”

Morgonen därpå var det stor överläggning i sängkammaren, där mamma satt och kammade sig. Pappa hade kommit in, och han hade talat med mamma, och nu höll mamma och pappa ihop om att hunden skulle skickas bort.

Både Olle och Svante voro alldeles handfallna. Ty det hade aldrig fallit dem in, att hunden inte skulle få stanna.

Och när de sågo, att det blev allvar av, blev det stor sorg. Pappa tog hunden med sig i ett koppel och gick sin väg. Pojkarna sutto ensamma kvar hos mamma, och deras tårar runno. Aldrig kunde de få en så'n hund mer. Aldrig skulle de kunna tycka om någon annan hund. Det var stor gråt och tandagnisslan, och mamma kunde inte trösta dem.

Då hörde de plötsligt ett ljud, som kom dem att tystna. Ute i salen hörde de som ett sakta tjut, och någon kom springande. Så fort som benen kunde bära honom, sprang en hund genom alla rummen. Han kröp under mammas säng, och där blev han liggande och darrade i alla lemmar.

“Han är här igen”, skreko båda pojkarna.

¹ skicka bort, see bortskicka.

De torkade sina tårar, eller också torkade tårarna av sig själva, och, krypande på magen, klapade och smekte de hunden. Och den gången morrade han inte. Ty det var verkligen doggen, som hade kommit igen. Men halsbandet var borta.

Strax efter kom pappa in med hatten på huvudet och kopplet i hand. Så fort han fått hunden ett stycke ner på gatan, hade hunden satt sig och stretat emot. Med ett tag vred han huvudet ur halsbandet och satte i väg. Pappa hade förstått trott, att han skulle springa så långt vägen räckte. Men det gjorde han inte, utan han sprang rätt in genom porten, som stod öppen, uppför alla traporna, krefsade på köksdörren och blev insläppt. Och så rusade han direkt in i sängkammaren under mammas säng. Där låg han nu och viftade på sin lilla stubbade svans.

Men när hunden, som bara varit i huset en halv dag, kom tillbaka av sig själv, då tyckte både pappa och mamma, att han liksom bett att få stanna. Och då fick han det också.

Det blev en glädje på pojkarna¹. Det kan man väl veta. Och den blev inte mindre, därför att hunden bet dem. Han navsade dem både här och där. Svante hade stora märken både på armar och ben, och en gång bet han Olle i läppen, så att pappa fick skicka efter doktorn. Men det hjälpte inte. Han var ändå gossarnas allra bästa vän, och Svante hade hittat på, att han skulle heta "Pudel".

När "Pudel" kom till skärgården, gjorde han genast det allra största uppseende. Där hade fol-

¹ Det blev en glädje på pojkarna, the boys were elated.

ket inte sett andra hundar än vanliga bondhundar med långa, släta nosar. När de fingo se Pudel, som visade tänderna jämt och samt, därför att han var så skapad och inte kunde låta bli, trodde de, att han var farlig.

Pudel hade under tiden blivit en riktigt snäll hund, och numera bet han aldrig barnen utom när de retade honom. Men folket, som bodde runt omkring i stugorna, trodde, att han ville bita alla människor, och när därför Pudel kom springande och hoppande och skällde av glädje i solskenet, då trodde de, att han ville göra dem illa.

Det var isynnerhet en gammal sjöman och fiskare, vilken bodde nere vid stranden, som var rädd för Pudel. Han brukade ofta vara full, och pojkarerna voro mycket rädda för honom. En dag kom Pudel springande utför backen, och när han fick se gubben, började han skälla. Då svor gubben, så fult som han någonsin kunde, och så började han pula Pudel med sten. Pudel blev förstas alldeles vild och skällde, så att borsten reste sig utåt hela ryggen på honom.

“Låt bli att kasta sten på Pudel”, sade Olle.

“Jag ska’ ge’ dig för att låta bli”, sade gubben.

I detsamma tog han upp en stor sten och smällde till, så mycket han orkade. Stenen träffade Pudel på ena benet, så att han tjöt och genast sprang hem, ömkligt hoppande på tre ben.

“Skäller han på mig en gång till”, sade gubben, “så ta’r¹ jag bössan och skjuter honom.”

“Då ska’ jag be’ pappa, att han tar sin revolver och skjuter dig”, svarade Olle.

¹ta’r, contr. of *tager*.

Han hade blivit alldeles blek. Han förstod, att det han hade sagt, var mycket illa. Men han tänkte inte på det. Han tänkte bara på Pudel, som hade fått ont i sitt ben, och i det¹ tårar av smärta och harm trängde sig fram i hans ögon, sprang han in för att söka reda på Pudel.

Pudel låg på trappan i solskenet och slickade sitt ben. Olle kastade sig ned över honom, och stora gossen började gråta.

Mamma kom ut och fick höra olyckan. Hon försökte trösta Olle med att det inte var så farligt och att Pudel snart skulle bli bra. Hon lade ett vått omslag på Pudels ben och gav honom goda saker att äta.

Men Olle ville inte låta trösta sig. Han satt hos Pudel ända till middagen, blaskade vatten på benet och blev inte nöjd förrän om ett par dagar, när han såg, att Pudel kunde stödja på benet.

En sak var det i alla fall, som han inte kunde glömma, och det var, att han hade sagt åt den otäcka gubben, att han skulle be sin pappa skjuta honom med revolver. Det tyngde på Olles samvete, och fastän ingen hade hört det mer än gubben, så var Olle i alla fall rädd, att² han hade sagt så. Och han tyckte, att liksom något ont skulle kunna hända honom för den saken.

Han gick länge och tänkte på, vad han hade sagt. Och en kväll, när mamma kom för att läsa aftonbön med honom, sade Olle:

“Mamma!”

“Vad vill du?” sade mamma.

¹ *det*, while.

² *att*, because.

Ty hon såg strax, att det var något på färde.

“Jo”, sade Olle, “den där gubben, mamma vet... som kastade på Pudel... han sa¹, att han skulle skjuta honom.”

“Varför har du inte talat om det förr?” sade mamma och blev allvarsam.

Olle blev röd och såg bort.

Mamma förstod genast, att Olle inte hade berättat alltihop, och därför frågade hon:

“Vad sa' du då?”

“Jo”, sade Olle och såg mamma trotsigt i ögonen, “jag sa', att då skulle jag be pappa skjuta honom med sin revolver.”

Mamma blev alldeles häpen.

“Det sa' jag”, sade Olle. ✓

Svante tittade upp ur sin säng och tordes inte säga ett ord. Han tyckte, att det var så modigt sagt, som om det stått i en indianbok.

Mamma böjde sig ned, och hon talade vid Olle om hur illa det var bara att tänka något sådant, ännu mera då att säga det.

Olle låg stilla och hörde på. Han svarade ingenting, men han blev blid och varm invärtes, och han tänkte på hur snäll hans mamma var och hur mycket han tyckte om henne. Och så tänkte han på att nu när han talat om det för henne, var han inte rädd längre.

Svante hade inte hört på, vad mamma hade sagt. Han låg bara och tänkte på att Olle hade sagt åt gubben, att pappa skulle skjuta honom med sin revolver. Det skulle Svante aldrig hava vågat. Men just därför tyckte han också, att det

¹sa', contr. of *sade*.

var så mycket duktigare. Han riktigt ryste, **bara** han tänkte på det. Och när mamma hade **gått**, sade han:

“Tänkte du skjuta honom riktigt?”

“Nej, det kan du väl veta, att jag inte tänkte”, svarade Olle. “Jag bara sade så.”

Svante funderade.

“Kunde du inte skjuta honom med din pilbåge?” sade han till sist.

“Nu är du dum igen”, sade Olle.

Svante funderade ånyo.

“Det kanske inte gjorde honom något heller”¹, sade Svante.

Och när Olle föraktade att svara, somnade Svante.

Men Olle låg länge vaken och gladd sig åt att han inte behövde vara rädd längre.

¹ *Det kanske inte gjorde honom något heller*, perhaps it wouldn't hurt him after all.

Svante trillar i sjön.

Utan att någon mer än Olle visste om det¹, brukade Svante då och då gå ner till sitt hål på bryggan, där han kunde ligga på magen och kika på fiskarna. Han hade gjort det så länge, att han nästan började tro, att han hade lov till det.

Men på sista tiden fanns där inte så många fiskar att titta på. Antingen hade de små fiskarna blivit stora, eller också hade de gått längre ut till havs, och när Svante inte kunde se dem längre, så började han undra, om han inte skulle kunna få se dem, ifall han gick ända ut på bryggan och tittade ned där. Han gjorde så en vacker dag. Och mycket riktigt. Där fanns fiskarna.

Svante lade sig på magen ute på bryggan och tittade på fiskarna. Han tordes inte gå efter sitt metspö, ty då kunde någon fråga honom, vart han skulle gå. Men han låg stilla på magen och höll andan. Så roligt tyckte han att det var.

Längst uppe i vattenbrynet summo en hel mängd med små fiskar, som kallades "sabikar". De dög inte till nå'nting, och så brukade de äta opp masken. Litet längre ner såg Svante, hur

¹ *Utan att någon mer än Olle visste om det*, without any one but Olle knowing about it.

de silvervita mörtarna blänkte. Och allra längst ner på botten stodo abborrarna stilla och latade sig. En gång kom en stor gädda och slök en mört mitt för näsan på Svante¹. Svante höll på att skrika högt, men han ville inte skrämma gäddan, som stod stilla. Svante trodde, att hon tuggade.

Så kom det en ångbåt ute på fjärden. Det var en stor vit båt, som gick på Norrland² och gjorde de värsta svallvågorna.

“Nu blir det livat!” tänkte Svante.

Han plirade upp med det ena ögat för att se, om inte svallvågorna närmade sig. Som ett helt berg höjde sig vattnet framför honom, och Svante såg, hur fiskarna började guppa på botten. Så smällde vågen upp emot bryggan. Svante blef alldeles våt. Och han kunde ingenting se. Det kom en ny våg, flera vågor. Allesammans plaskade de över hans armar och ansikte. Men när de voro borta igen och Svante kunde se ned på botten, då voro fiskarna liksom bortblåsta.

“De blev rädda”, tänkte Svante.

Och han låg och väntade på att fiskarna skulle komma igen.

Det gjorde de inte. Men i stället fanns där en hel mängd andra rara saker att titta på. Där fanns tomma ansjovisburkar och spräckta kaffekoppar, en rostig råttfälla, stora bitar järnbleck,

¹ *mitt för näsan på Svante*, right before Svante's eyes.

² *gick på Norrland*, was headed for Norrland. Historically Sweden is divided into three parts: *Götaland*, *Svealand*, and *Norrland*. *Lappland* may be considered a fourth division. *Norrland* lies, as its name implies, to the north.

gamla spikar och tunnband av järn. Så fanns där potatisskal och äggskal, och längst nere på botten såg Svante tydligt skrovet på en liten båt, som hade sjunkit.

Svante vände sig om och tittade uppåt backen.

Nej, där fanns ingen. Där fanns bara Pudel, som stod bakom honom, viftande med svansen och såg intresserad ut.

Svante visste mycket bra, vad det betydde, ty Pudel hade lärt sig att springa efter saker, som man kastade i vattnet. Det hade gått så till, att det fanns på ön en annan hund, som var mycket skicklig i den konsten. Han simmade efter kappar och grenar långt ute i vattnet, bar dem i land och lade dem framför sin herre. En dag kom den främmande hunden och viftade på svansen åt Olle, för att han skulle kasta i något, som han fick simma efter. Pudel var med, och när han såg den andra hunden simma efter träbiten, stod Pudel på stranden och tjöt. Olle kastade i träbiten en gång till, och den främmande hunden skulle just simma efter den¹. Men då reste Pudel borst, morrade ilsket åt den främmande hunden och sam själv efter träbiten. Han ville förstås vara lika god, han också.

Sedan den dagen sam Pudel efter allt, vad man kastade i åt honom, bara det kunde flyta. Och nu stod han på bryggan och viftade på sin stubbiga svans.

Svante visste mycket väl, vad det betydde. Men

¹ skulle just simma efter den, was on the point of swimming after it.

han tordes inte låta Pudel simma, för pappa hade sagt, att Pudel inte fick bada mer än en gång om dagen. Och det hade han redan gjort.

I stället tog Svante sig för att gå fram och tillbaka på bryggan, hack i häl följd av Pudel, som spetsade öronen och undrade, vad det var frågan om. Det kunde Pudel inte förstå. Men Svante hade i tankarna börjat att leka ångbåt. Bryggan var lång och gick i krok. Svante satte händerna i fickorna och skrek gällt. Då var han kapten, som stod på kommandobryggan och blåste i pipan. Så satte han ut truten, så mycket han orkade, och sade: "Hsch! Hsch! Hsch!"

Då gick båten.

Så visslade han en gång till, och så sade han "Hsch!" Då backade båten och lade i land. Och så skulle Svante kasta i land linan. Då var han styrman och skulle ställa sig på landgången och ta' emot¹ biljetter. Pudel var passagerare, och Svante lekte, att han hade tappat biljetten.

"Får jag be om biljetten?" sade Svante.

"Voff!" sade Pudel.

"Vasa?² Har du ingen biljett?" sade Svante.

Pudel skällde igen.

"Då får du inte komma i land"³, skrek Svante.

Han sprang fram emot Pudel och skulle knuffa till Pudel. Men Pudel hoppade undan, Svante snavade — just på det stora hålet där han brukade ligga och kika på fiskarna — och innan han visste ordet av, låg han pladask i sjön.

¹ ta' emot, see *emottaga*.

² Vasa? What did you say? Va' sa' contr. of *vad sade (ni)*.

³ komma i land, to land.

Där låg nu Svante och plaskade. Styrman och kapten och hela härligheten¹. Svante kände, hur han blev våt och hur han sjönk. Men han blev inte just rädd. Ty han var van att doppa huvudet under vattnet, när han badade, och han trodde, att han skulle komma upp igen. Det gjorde han också. Han fick huvudet upp över vattnet, och han plaskade och slog med händerna alldeles förtvivlat. Men han kände, att han inte kunde hålla sig uppe utan skulle sjunka igen. Då blev Svante rädd och satte till att skrika, så mycket han orkade. Men i detsamma fick han mun full av vatten, och så sjönk han igen.

Då hade det allt varit slut med lilla Svante, om inte Pudel hade varit. Pudel stod på bryggan och gnällde och jämrade sig. Han sprang i land och stod där och viftade med svansen. För han trodde förstås, att Svante skulle komma opp igen, som han brukade göra, när han badade. Men när Pudel såg, att Svante sjönk andra gången, då förstod Pudel, att inte allting var, som det skulle vara. Så kom han ihåg, att han kunde bära träbitar i land, och så gav han sig i efter lilla Svante. Och just som Svante kom upp för tredje gången, så hann Pudel fram och navsade ett duktigt tag i Svantes tröja.

Det var ett svårt arbete för Pudel. Ty Svante var den tyngsta bumling, han någonsin släpat i land. Pudel höll styvt tag och drog och knogade. Hålla Svante över vattnet, det orkade han inte, utan drog honom som en annan klump tvärs ge-

¹ *hela härligheten*, the whole "business."

nom vattnet. Men i land kom han, och på strand lade han Svante och stannade bredvid honom.

Där låg Svante, och det blev som en liten sjö omkring honom. Det rann ur hans våta kläder. Det rann ur näsa, ögon och mun, ur håret och överallt. Svante visste inte rätt, var han var hemma, och han trodde först nästan, att han var kvar i sjön. Men till sist kvicknade han vid, och då förstod han, hur rysligt han hade ställt till. Han hade gått olovandes ner till bryggan och fallit i sjön. Nu var han genomvåt, och han var tvungen att gå och tala om alltsammans. Våt och snopen, stövlade han i väg uppför backen. Klafs, klafs, lät det för vart steg han tog. Svante blev så bedrövad, att han tyckte, han aldrig hade varit så ledsen förr, och han trodde, att vägen aldrig skulle ta' slut. Och han grät så bittert, att han inte en gång kom ihåg att klappa Pudel, som hade dragit upp honom och som hela tiden hoppade omkring honom och skällde av belåtenhet.

Men hem kom han till sist, och det blev ett väsen, som var värre, än Svante någonsin kunde tänka sig. Mamma blev så vit som ett lärft, när hon fick se honom, och det första Svante fick göra, var att krypa ur kläderna och gå till sängs. Pappa kom in, och han sade, att om han gjorde rätt, skulle han basa Svante, som varit olydig och gått ner till bryggan.

Men den som fick beröm, det var Pudel. Han blev klappad av alla människor. Mamma skickade ut och köpte honom ett stort skrovmål med kött, och när han blev torr, fick han krypa i Svantes säng och lägga sig.

Där satt Svante och lekte med Pudel, och när Olle kom hem och fick se honom, så var Svante glad igen och låg och skrattade.

“Har du varit i sjön?” sade Olle.

“Jaha”, svarade Svante.

“Hur bar du dig åt?” frågade Olle.

“Jag trillade i”, sade Svante.

“Hur kom du opp då? Du, som inte kan simma?” frågade Olle.

“Pudel drog upp mig”, sade Svante.

“Ja, men vad tänkte du på, när du låg i sjön?” sade mamma, som kom i dörrn.

“Jag tänkte på hur jag skulle komma opp”, svarade Svante.

Sedan den dagen var emellertid Svante så stolt över Pudel, som om det varit hans förtjänst, att Pudel hade dragit opp honom. Och han sade många gånger till mamma:

“Tänk så bra, att vi har Pudel. För om jag trillar i sjön igen, så drar Pudel opp mig.”

“Du trillar inte dit”, sade mamma.

“Ja, men *om* jag trillar”, sade Svante.

“Det är inte sagt¹, att Pudel dra'r opp dig en gång till”, sade mamma.

“Varför?” sade Svante.

“Jo, för är du så dum, så tycker nog Pudel, att du gärna kan ligga där.”²

Det tyckte Svante vara orättvist emot Pudel. Och han riktigt gick och önskade, att han skulle trilla i för andra gången, bara för att mamma skulle få se, att Pudel drog upp honom igen.

¹ Det är *inte* sagt, it's by no means certain.

² att du gärna kan ligga där, that you might as well remain there.

Olles hämnd.

Fastän Olle var glad, att han bekant för sin mamma och nu inte längre behöfve gå och tänka på att han skulle be sin pappa skjuta den elaka gubben med revolver, så kunde han ändå inte glömma, att gubben kastat sten på Pudel och att han sagt, att han tänkte skjuta hunden. Olle resonerade som så¹, att han hade aldrig menat, vad han sa', men det hade gubben gjort, och Pudel behöfve bara springa bort på ett par timmar, så gick Olle och letade efter honom och trodde, att gubben hade gjort honom något illa.

Olle gick med ett ord och hatade Jan Erik — så hette gubben — och en gång, när Olle och Svante voro ensamma uppe på berget, som låg ovanför byggningen, där de bodde, så började gossarna att tala om gubben.

“Tror du, att han vill skjuta Pudel än?” sade Svante.

Ja, det trodde Olle.

“Tror du, han törs det då för pappa?” sade Svante.

“Om ingen ser det, så”, svarade Olle.

I detsamma fingo pojkarne se Jan Erik, som

¹ *resonerade som så*, reasoned this way.

kom ifrån skogen och gick nedåt sjön. Han slingrade till höger och vänster, och så stötte han emot ett träd. Då stannade han och försökte stå stadigt. Så spottade han och började träta på trä¹.

Svante skrattade till². Men Olle tystade på honom.

“Tyst, så får vi se, vad han gör”, sade Olle.

Jan Erik gick vidare, och pojkarna smögo sig efter honom. Hela tiden pratade han för sig själv, och de kunde höra, att han svor. Bäst det var, gick han på ett klädstreck, så att han fick det om halsen. Då stannade han igen och trätte ändå värre än förut. Men han tog inte bort³ strecket från halsen, utan han stod stilla, som om han varit hängd, började fumla i fickorna och tog fram en kniv. Så skar han av⁴ strecket, så att alla de våta kläderna föllo på backen, och så gick han vidare igen.

Olle nöp Svante i armen, för att han inte skulle skratta igen, och så gingo pojkarna efter, tysta som råttor, för att inte Jan Erik skulle se dem.

Det såg ut, som om gubben blivit glad, när han skurit av klädstrecket. Ty då började han sjunga. Ingen kunde höra, vad det var. Men sjöng gjorde han. Så stannade han och talade om att han narrat någon, som ville göra honom illa, och så sjöng han igen. Som han började sjunga, gick han vidare utför backen, och nere vid stranden stannade han.

¹trä^t contr. of trädet.

²skrattade till, snickered, tittered.

³tog...bort, see borttaga.

⁴skar...av, see avskära.

På en avsides plats, dit ingen mer än Jan Erik brukade gå, låg en liten brygga. Vid den bryggan låg en båt, som var Jan Eriks. Och alldeles bredvid båten var en buske.

Pojkarna hade många gånger sett, att när gubben gick så där ostadigt på benen, så brukade han sätta sig där nere i båten. Det gjorde han nu också, och medan han vände ryggen mot land, smögo sig båda pojkarna bakom busken för att lura på Pudels fiende.

Gubben såg inte pojkarna, och när han kom ner i båten, så tog han en butelj ur fickan och drack en stor klunk. När han det hade gjort, såg han ännu gladare ut, än vad han gjort, när han skar av klädstrecket. Han stoppade ner buteljen, fäktade med armarna och började prata.

Han talade, som om han hade fullt med folk¹ omkring sig. En kallade han för kapten, en annan för styrman. Somliga gav han fula öknamn, och somliga sade han, att han tyckte om. Han var ute på långresa, sade han, och det var vackert väder. Båten gick för fulla segel, och han skulle visa, vem som var kapten.

“Jag tror bestämt, han leker ångbåt”, sade Svante.

“Vad du är dum”, sade Olle. “Han är ju full.”

“Jaså”, sade Svante.

Men medan gubben satt där och pratade, måtte han ha blivit sömnig. Ty bäst det var, slutade han att prata. Och till sist somnade han.

Då smögo sig båda pojkarna fram, och de hade

¹ fullt med folk, many people.

genast klart för sig, att de skulle spela gubben ett spratt.

“Ska vi ta loss båten och skjuta den ifrån land?” sade Svante och fnittrade.

“Nej”, sade Olle. “Vad tror du, han bryr sig om det?”

“Om vi skulle plaska vatten på honom”, sade Svante.

“Nej”, sade Olle. “Då kan vi få smörj.”

I detsamma fick Olle en ljus idé. Han talade om den för Svante, och det bar genast i väg med båda pojkarna uppför backen. De gingo så tysta och illmariga, och de tittade sig om, för att ingen skulle få se dem.

Nu var det så, att pappa och mamma hade gått ut och plockat svamp, och flickorna hade passat på och gjort sig litet ledigt. Därför kunde Olle och Svante göra, vad de ville, och det gjorde de också. De började att plocka fram allt, vad de skulle ha, och det var mycket saker.

Först var det några kuddar och dynor, som de togo ur barnkammaren. Så var det pappas gamla fiskrock, ett par byxor och ett par trasiga skor. Så var det en handduk och en slokhatt. Och allra sist var det ett stort leksaksgevär med bajonett.

Det skulle de nu göra en gubbe av, och det var minsann inte lätt. Men de knäppte rocken om en stor kudde, och där rocken slutade, satte de fast byxorna. Benen på dem stoppades med kuddar, och nederst bundo de fast skorna med snören. På samma sätt stoppade de armarna fulla med dynor och filter, och där kudden stack upp över rockkragen, gjorde de ett huvud. De snodde en

handduk runt omkring och ritade med kol både näsa och mun. Så gingo de ut i skogen, som växte alldeles bredvid, och där togo de gråa och svarta lavar, som gjordes till skägg. Stora mustascher skulle han ha', och långt helskägg. Det fick han också. Och när de till sist satt slokhatten på hans huvud, så såg gubben så ryslig ut, som man någonsin kunde önska sig.

Pojkarna hade förstas liksom litet bråttom. För de voro ej angelägna, att någon skulle få se dem och komma och hindra dem. Men det kom ingen, och nu gällde det att få gubben ned till sjön.

Olle och Svante hjälptes åt att bära ut honom, och där satte de honom på en fyrhjulig vagn. Svante drog. Olle höll i gubben, och så bar Olle geväret i handen.

Rysligt rädda voro de förstas, att Jan Erik skulle hinna vakna, innan de kommo ner. Men det gjorde han då inte, utan när de kommo dragande utför backen, sov han, så att man kunde höra honom snarka på långa håll.

"Nu ska' han allt få¹, för att han ville skjuta Pudel", tyckte Olle.

"Tror du, han blir rädd?" sade Svante.

Det hoppades Olle.

Men nu fick man gå försiktigt till väga. Båda pojkarna hjälptes åt att släpa ut gubben på bryggan — inte den riktiga gubben, förstas, utan *sin* gubbe — och där satte de honom och ställde en sten bakom, så att han skulle kunna sitta rak. De satte honom alldeles mitt emot den riktiga gub-

¹ Nu skall han allt få, now he will get it, I tell you.

ben, som låg och sov, och så gillrade de upp geväret¹ under armen på dockgubben, så att det skulle se ut, som om han siktade på den riktiga gubben.

Och när det alltihop var gjort, kröpo de bakom busken igen och väntade.

De fingo vänta länge. Ty gubben i båten snarkade lika hårt som förut. Och då beslöto pojckarna, att han skulle väckas.

Och så togo de två stora stenar och kastade i sjön bredvid båten, så att vattnet plaskade mitt i ansiktet på gubben, som låg och sov.

Han flög upp, och han såg ut, som om han just tänkte säga något vackert. Men i detsamma fick han syn på den andra gubben, som satt på bryggan och siktade mitt i ansiktet på honom med en bössa. Hade han då inte druckit så mycket, så hade han nog inte blivit så rädd. Men nu gav han sig inte tid att tänka på nå'nting. Han blev så rädd, så han sprang opp. Och när han sprang opp, tog han överbalansen, och innan pojckarna hunno sansa sig, så for gubben på huvu't i sjön med benen i vädret.

Pojckarna blevo så rädda, så de tordes inte se på varandra. De trodde, förstås, att Jan Erik aldrig skulle komma opp igen. Men det gjorde han, och när han det gjorde, måtte han bestämt ha varit nykter. För han sprang inte längre, utan han stannade, där han var, och bara tittade på gubben, som satt på bryggan och såg grym ut.

Så svor han ett tag² och gick fram och tog i

¹ gillrade de upp geväret, they placed the gun in position.

² Så svor han ett tag, then he muttered a curse.

honom. Och när han då märkte, vad det var, så gav den riktige gubben den andre en spark, så att han flög långt ut i sjön. Se'n svor han på att han skulle få veta, vem som spelat honom detta spratt, och den skulle han slå av både armar och ben. Och se'n gick han sin väg.

Nu fingo, förstås, pojkarna bråttom med att plocka opp alla sakerna ur sjön, och när de kommo hem, fingo de var sin risbastu¹, för att de blött ner mammas och pappas kuddar och skrämt en gammal gubbe i sjön.

Men Olle tyckte, att nu hade Jan Erik fått, för att han slog Pudel och ville skjuta honom. Och när han kom ihåg, hur gubben sett ut, när han vaknade, fick syn på dockgubben, trillade i sjön och larvade våt hemåt — då tyckte han, att han hade haft full valuta för sin risbastu. Det tyckte Svante också. Men han gick allt och var liksom litet rädd för Jan Erik. För han trodde, pappa kunde tala om, vem som satt dit dockgubben.

¹ *fingo de var sin risbastu*, each one received a thrashing.

Svante kommer i tidningen.

Några dagar efter det att¹ Svante hade trillat i sjön, skickade pappa en kväll Olle och Svante ned till ångbåten för att hämta tidningen. Pojkarna gävo sig av, och när de kommo tillbaka, skickade Olle Svante in med tidningen.

När Svante sedan skulle gå ner till sjön för att taga reda på Olle, mötte han på gården kisse, som satt hopkrupen och lurade på en skalbagge. Svante stod just och glädde sig åt hur kisse sköt rygg och tänkte hoppa på skalbaggen, som kröp i sanden och visste om ingenting, när pappa ropade efter honom genom fönstret.

Svante vände om och tänkte i en fart efter, om han hade gjort något olovandes. Men så såg han, att pappa skrattade och att det inte var något farligt, och då blev han lugn.

“Spring efter Olle”, sade pappa, “och kom in båda två.”

Svante förstod, att det var fråga om något roligt, och så fort hans ben kunde bära honom, sprang han utför backen, fick Olle med sig, och så kommo de in.

“Sätt er nu, pojkar”, sade pappa.

¹ efter det att, conj., after.

Han såg rysligt illmarig ut, tidningen höll han i hand, och mamma och han gjorde miner åt varandra.

“Vad är det?” sade Olle.

“Det får ni se”, sade pappa.

“Pappa vill läsa för er ur tidningen”, sade mamma.

“Inte är det något roligt”, sade Svante.

“Vänta, tills du får höra”, sade pappa.

Och så satte sig pojkarna på var sin stol, och pappa började läsa:

“En hund, som apporterar en pojke.”

Pappa såg upp från tidningen.

“Vem tror ni det är om?” sade pappa.

Svante blev röd och teg. Men Olle svarade:

“Det är om Svante.”

Svante försökte att konstra bort alltsammans, och så sade han:

“Det står inte så. Pappa bara narras med mig.”

“Står det inte?” sade pappa. “Vänta ska’ du få höra.”

Och så läste pappa vidare:

“Härom dagen hände det vid en av sommar-gäster besökt plats ute i skärgården, att en liten pojke, som i ett eller annat ärende kommit ner på en brygga, helt oförhappandes förlorade jämvikten och drumlade på huvudet i sjön.

Gossen hade utan tvivel varit förlorad, om icke en hund, vilken länge varit den lilles lekkamrat, händelsevis befunnit sig i närheten. När hunden såg gossen sjunka under vattnet, störtade han sig ögonblickligen i vågorna och lyckades — sannolikt icke utan stora ansträngningar — att släpa

bytingen i land. Man kan tänka sig, att hunden blev välkommen, när han återkom hem, ledsagande den ur vattnet räddade sonen. Hunden lär hava fått sin välförtjänta belöning, i form av en riklig, för hans villkor avpassad festmåltid. Vad pojken fick, förmäler icke historien."

Detta läste pappa, och han tittade oupphörligt på Svante över tidningen. Mamma satt och småskrattade, och Olle gjorde förstås grimaser åt Svante.

När det var slut, så sade pappa bara:

"Nå-å?"

Och så såg han på Svante.

Svante satt för sig själv och småskrattade. Han gjorde rysligt fula miner, för att ingen skulle se, hur trakterad han var, och så sa' han:

"Det var om mig."

Pappa och mamma brusto i skratt, och Svante kunde inte begripa, varför mamma nödvändigt skulle kyssa honom. Han visste inte riktigt, om de drevo med honom, allesammans, eller om det hade hänt honom något hedersamt.

"Åh", sade då Olle. "De kalla dig ju för bytingen."

"Vad gör det?" sade Svante.

"Det betyder ju bara, att du är liten", sade mamma.

"Ja, det kan jag väl inte rå för"¹, tyckte Svante.

"Ja, men så stod det, att du skulle ha haft smörj", sade Olle.

"Det stod det inte", sade Svante förgrymmad.

"Jo, det stod det", tyckte Olle.

¹ det kan jag väl inte rå för, I can't help that, can I?

Så grälade pojkarna om det. Så började Svante att gråta. Och så måste mamma mäkla fred, och pappa upplyste, att det bara hade stått en liten vink om att den där pojken *kanske* hade fått en risbastu, för att han hade trillat i sjön.

“Ser du det då”, sade Svante.

“Ja, men det stod ändå *något* om smörj”, *envi-*sades Olle.

Och så satte han på sig mössan och gick ut på backen igen.

Men Svante satt kvar, och när Olle gått, bad han mamma att läsa det, som hade stått i tidningen, en gång till. Mamma läste, och Svante hörde noggrant på. Han skrattade till ibland. När det stod, att pojken “drumlade” i sjön, “bytingen”, att “Pudel” blev välkommen och att han fick god mat, då skrattade Svante. Det var bara slutet, om “vad pojken fick”, som han inte tyckte om.

Men i det hela var Svante belåten med tidningen. Och när Svante hört till slut¹, så gick han sin väg. När han kom ut på backen, tyckte han, att någonting riktigt märkvärdigt hade hänt och att han själv var märkvärdig. Varför Olle behövde skratta åt honom, det fattade inte Svante. Han trodde, att Olle var avundsjuk, för att ingen hade skrivit om honom. Och när Svante såg, att Söderman satt nere på bryggan och gjorde i ordning sin långrev, så gick Svante dit.

Han tyckte, att han ville veta, om Söderman visste, att han stått i tidningen. Annars ville han få tala om det.

Söderman såg upp från revlådan, som var full

¹ *hört till slut*, heard all.

med snören och krok. Men han sade ingenting, utan började att sätta på maskarna, som om ingenting hade hänt. Den ena masken efter den andra trädde han på krokarna, och när det var gjort, satte han fast tafsarna i smala skårer på lådkanterna, så att maskarna hängde i rader runt omkring.

Svante stod och såg på och sade ingenting. Då förstod gubben, att någonting var på färde, och så sade han:

“Ska vi tala om sjöormen i dag?”

För han var vän, inte bara med Olle, utan med Svante också.

Svante svarade ingenting på det, utan i stället sa' han bara:

“Har Söderman hört, att det har stått om mig i tidningen i dag?”

Nej, det hade Söderman inte hört.

“Har inte Söderman läst om det?” tyckte Svante.

Nej, det hade Söderman inte.

“Tror inte Söderman det då?”

Söderman trodde ingenting om den saken.

“Men det har stått”, försäkrade Svante.

“Vad har han då gjort?” frågade Söderman.

“Jo, jag har trillat i sjön, och Pudel drog upp mig”, förklarade Svante.

“De har inget annat te' skriva om då”, tyckte Söderman.

Svante blev just som litet snopen¹, att inte Söderman tyckte, det var mera märkvärdigt. Men hur det var, så sa' Söderman ändå, att han ville

¹ just som litet snopen, somewhat put out, as it were.

läsa det. Och Svante gick hem för **att låna** tidningen.

Han visade tidningen för **Söderman**, och det kom flera till¹, både gubbar och gummor. De läste tidningen högt för varandra, och hela **tiden** stod Svante och hörde på.

Och då var det en av gummorna som **sade**:

“Tänk! Han, som är så liten och **har redan** stått i tidningen.”

Det mindes Svante länge, och när **sedan** Olle kom och skulle göra sig duktig, så **svarade alltid** Svante:

“Ja, men jag har stått i tidningen. **Och det har inte du.**”

¹ *det kom flera till*, others joined the crowd.

Svante och hans höna.

En gång hade Olle fått följa med pappa, som skulle resa bort på ett par dagar¹, och därför var Svante alldeles ensam hela dagarna.

Han gick och paltade för sig själv både vid stranden och i lotsens ladugård. Han hade barkbitar, som han seglade med i vattentunnan. Och så hade han ett järnvägståg, som varenda dag gjorde långa och äventyrliga resor. Det hade tak, som man kunde lyfta av, och lille Svante lastade vagnarna proppfulla både med sand och blommor. Så pep han, när det skulle gå, och så sa' han: Husch, husch, husch, när det gick, och så lassade han av sanden och blommorna, när tåget stannade.

Det och mycket annat roade han sig med. Men hur det var², kände han sig litet ensam, och oupphörligt kom han till sin mamma och beklagade sig:

“Vad ska' jag göra?” sade lille Svante. “Jag har så rysligt tråkigt.”³

Då hände det en dag, att mamma köpte en höna, som köksan skulle hugga nacken av och som sedan

¹ på ett par dagar, for a couple of days.

² hur det var, anyhow.

³ Jag har så rysligt tråkigt, it's fearfully dull for me.

skulle kokas soppa på. Lille Svante gick ut i köket och gläntade på korgen¹ och tittade på hönans röda kam och de små stirrande ögonen på ömse sidor om näbben.

“Jag tycker om hönan”, sade lille Svante.

Men det var ingen, som brydde sig om det². Och så skulle hönan halshuggas.

Just som köksan öppnade på korgen för att taga fram hönan och bära henne ut på vedbacken, så skrek hon till:

“Har man sett på maken!³ Hönan har värpt!”

Mycket riktigt! Där låg ett stort vitt ägg på bottnen av korgen. Och nu blev det inte längre frågan om, att hönan skulle avlivas. Pappa fick nöja sig med sur mjölk i stället för hönsbuljong, när han kom hem, och hönan sattes i ett slags bur på gräsmattan utanför köksfönstret.

Det var egentligen en högst underlig bur. Ty den bestod rätteligen av en gammal lår, som hade innehållit ölbuteljer, och till lock på densamma var anbragt en trasig grind, vars hål och skröpligheter täcktes genom pålagda pinnar.

Där satt hönan dag ut och dag in, och lille Svante tröttnade inte att hålla henne sällskap. Han satt bredvid buren och pratade och jollrade med sin lilla höna, och han kom snart underfund med, att hönan var snäll.

Men första gången han satt där, kunde han inte låta bli att rubba på pinnarna. Han urskilde

¹ *gläntade på korgen*, opened the basket a little.

² *Men det var ingen, som brydde sig om det*, but nobody cared about that.

³ *Har man sett på maken!* Have you ever seen the like?

enne inte riktigt, och han ville nödvändigt se¹, när hönan pillade korn.

“Kack, kack, kack”², sade hönan. Och när hon såg pinnarna vara borta, flög hon rätt i vädret och hade så när slagit Svante i ansiktet med vingarna. Nästa minut var hon ute på gården, och Svante stod där alldeles handfallen och gallskrek.

Mamma kom ut, och bägge jungfrurna kommo ut. Och det blev ett kattrakande. Hönan flög genom blomsterrabatterna, satte av över häcken, flög tillbaka igen och hamnade slutligen på verandan, där hon gav sig till att flyga emot fönsterrutorna. Svante sprang efter hela tiden med hjärtat i halsgropen och kände sig som en liten brottsling, ända till dess hönan blivit fasttagen och lyckligt och väl instuvad i buren igen.

Ty det var ju han, som hade släppt ut henne. Och nu lovade han mamma, att han skulle aldrig göra så mer.

Hönan stod nu i sin bur och skrockade för sig själv, och Svante gick var dag utanför buren och jollrade med hönan. Svante lekte, att han förevisade ett menageri och att hönan var ett lejon.

Men till sist tyckte han ändå, att det var bra synd om hönan³, som aldrig fick komma ut, och så gick han en dag till mamma och frågade, om han icke kunde få släppa ut hönan — bara en liten, liten stund.

Mamma, som hade hört talas om, att man kunde tjudra hästar och gäss, och som var rädd, att

¹ han ville nödvändigt se, he insisted on seeing.

² Kack—the clucking of a hen.

³ det var bra synd om hönan, the hen was indeed to be pitied.

hönan skulle springa åt skogen, hittade då på, att man kunde binda ett band om ena foten på hönan, och så kunde lille Svante få gå och leda henne.

Svante blev rysligt glad. Ty han trodde, att han skulle kunna leka cirkus med hönan, och han tog därför med sig sin gamla trasiga piska.

Men det skulle han inte ha gjort. Ty så fort som hönan fick känna att hon hade något om ena benet, blev hon alldeles spritt tokig. Hon flög rätt upp i luften och så ned igen. Så satte hon i väg att springa, slog med vingarna och kacklade alldeles förskräckligt. Till sist flög hon över häcken, och där snärjde hon in sig i tåten, så att hon blev hängande i ena benet med huvudet nedåt. Hönan skrek, och Svante, som hela tiden höll i tåten, skrek också, så mycket han orkade. Mamma och båda jungfrurna måste ut igen, och de lågo över varandra i häcken för att få tag i den vettskrämda hönan, som ånyo blev insatt i låren och en hel timme efteråt gick och skrockade av förskräckelse.

Sedan satt hönan hela sommaren i sin lår, under det att¹ lille Svante höll henne sällskap. Han hade fått veta², att hönan tyckte om mask. Och varenda dag plockade han borta på vedbacken mask, som han bar till henne. Till sist kände hönan igen honom, så att hon stack upp huvudet genom spjälorna och skrockade, när lille Svante kom.

Då var lille Svante riktigt lycklig.

¹ *under det att*, conj., while.

² *Han hade fått veta*, he had come to know.

“Hönan tycker om mig”, sade han.

Och sedan hade han aldrig tråkigt om dagarna.

Men så skulle pappa och mamma flytta till staden igen. Och då blev det tal om, att hönan skulle slaktas. Svante blev så ledsen, som om det hade gällt honom själv, och han grät så förfärligt, så att hönan fick leva och skänktes bort till en torparhustru, som burit mjölk till familjen under sommaren.

Den sista, Svante tog farväl av, när han skulle flytta in till staden igen, det var hönan. Han gav henne ett helt fång maskar och satt där en lång stund och pratade.

“Adjö, min lilla höna”, sa’ han till sist, innan han gick.

Och när vinterkvällarna kommo, hände det, att han kröp upp i mammas knä och frågade:

“Hur tror mamma, att hönan nu mår?”

Kisse blir mördare.

Kisse mådde bra ute på landet. Han växte och blev stor. När han flyttade ut, var han så liten, att pappa kunde stoppa honom i fickan. När han nu fått ett par månader på sig¹, så var han redan stor, och Olle hade själv sett, hur han tog en råtta vid sjöboden.

Och kisse var aldrig hemma heller. Han sprang runt omkring i alla stugorna, i skogen och på backarna. Vad han hade för sig, var inte gott att veta². Men han fräste åt stora hundar och var inte rädd att visa klorna åt de andra katterna heller. Så att nog såg det ut, som om kisse skulle reda sig här i världen.

Nu regnade det om dagarna, och då ville inte kisse vara ute. Ty kisse var så fin och nätt och tyckte inte om att bli våt. Bara han hade varit ute aldrig så litet³, så kom han in igen, satte sig på tröskeln och slickade sig över hela kroppen med sin vassa tunga. Det höll kisse på med, till dess han var alldeles torr. Sedan sprang han in i barnkammaren och hoppade upp i en av gossar-

¹ När han nu fått ett par månader på sig, after a couple of months.

² var inte gott att veta, was hard to tell.

³ aldrig så litet, ever so little.

is sängar. Där kröp han ihop i värmen och sann.

Gossarna fingo inte heller vara ute. Men de oro inte så förståndiga som kisse. Ty de frågade minsann inte efter, om de smetade ner sig. De sprungo i våta gräset, så fort de kommo utanför dörren, och klevo ner sig i¹ vattenpölarne. Så deras kläder sågo ut och deras skor se'n²! Mamma blev nästan gråtfärdig, när hon fick se³ dem. Och det var minsann inte gott⁴ att hålla dem inne. Så fort det bara blev litet uppehåll, så rusade de utanför dörren. Och hade de då nyss förut fått på sig någonting snyggt, så blev det ögonblickligen smutsigt igen. Då blev mamma förargad, flickorna blevo onda, pappa kom ner och såg förtvivlad ut. Och det var bannor och förargelse hela dagen i ända⁵.

Nu regnade det igen. Och Olle satt i barnkammaren och bytte om strumpor. Han var rysligt ond. Ty han påstod, att han inte var våt alls. Mamma sa', att han var våt och att han inte fick disputeras. Därför var Olle ond. Ty han hade sitt huvud för sig och gjorde helst, som han själv ville.

Svante var för resten också våt, fastän inte om fötterna, och hela barnkammaren var full av kläder och oordning, som om det varit mitt i en flyttning.

"Det är så tråkigt i dag", sade Svante. "Vad ska' vi göra?"

¹ klevo ner sig i, bedraggled their garments in.

² och deras skor se'n!, and then their shoes!

³ fick se=saw.

⁴ det var...inte gott, it was no easy matter.

⁵ dagen i ända, all day long.

Olle sade ingenting. Han satt på en stol och såg sur ut och tänkte på att han ändå hade haft rätt. För han *var* inte våt om fötterna.

“Se på kisse”, sade mamma. “Han är inte ledsen, och inte frågar han, vad han ska’ göra. Han är glad att få vara inne, när det regnar.”

“Jag är ingen katt”, svarade Olle.

Kisse hade verkligen inte tråkigt. Han gick och smög under soffor och stolar, och alltid hade han något att leka med. Han rullade med en boll, hoppade efter flugorna, tog ett skutt upp i fönstret och slog ned en leksakshäst, kröp ihop under sängen en stund, som om han skämdes eller var rädd, och började till sist att leka med Svantes strumpor, som hängde ned utför en stol.

Men Svante och Olle sutto bara och hängde, och bäst det var, sade Svante igen:

“Vad det är tråkigt i dag! Vad ska’ vi göra?”

I detsamma hördes något buller utifrån verandan och strax därefter ett ynkligt pipande. Pojkarna sprungo upp och rusade ut. Mamma sprang efter. Och under bordet på verandan hittade de kisse, som höll en kanariefågel i mun.

Hur det hade gått till, fick ingen någonsin veta. Kisse hade kommit in genom dörren, utan att någon såg honom¹. Sedan hade han hoppat upp på bordet och på ett eller annat sätt fått upp dörrens² till fågelburen. Att sticka in tassens genom dörren och få fatt i en av fåglarna, det gick som en dans för kisse. Och nu satt han under bordet

¹ utan att någon såg honom, without anybody seeing him.

² fått upp dörren, had managed to open the door.

ch höll den lilla fågeln i mun, medan ögonen nistrade på honom som på den värsta vildkatt.

Under sommaren hade pojkarna nästan alldeles glömt bort sina fåglar. Men när de nu fingo se kisse sitta där och hålla den lilla fågeln mellan sina vassa tänder, då blevo de alldeles utom sig. Och nu började jakten.

De kastade sig på golvet och försökte taga fatt kisse. Men kisse hoppade ut genom fönstret, och pojkarna sprungo efter ut på gården. Kisse förstod nog, att han hade gjort något gale. Men kisse var ett rovdjur, och det var bestämt första gången, han fått fatt på en fågel. När han därför fick se Olle komma springande emot sig, då hukade han sig till sist ner och satt stilla, som katter pläga. Men när Olle ville ta' fågeln ifrån honom, då rev han Olle på händerna och i ansiktet. Olle tog igen som en duktig pojke, och han klämde kisse om halsen, så att han släppte fågeln. Men då fick kisse tänderna lediga. Han spottade och fräste av ilska och bet Olle i handen, så att Olle skrek. Och så sprang han sin väg och gömde sig bakom stenvuren.

Svante hade emellertid tagit upp den lilla fågeln. Den var sönderriven och blodig, många av de vackra fjädrarna voro borta. Den hängde huvudet och flämtade och låg alldeles stilla i Svantes hand. Mamma hade tagit in Olle för att tvätta hans hand med aseptin och lägga ett plåster på såret. Därför hade ingen annan än Svante tid med fågeln. Han höll honom i sin hand, hans tårar runno.

Han kände, hur varm fågeln var, och såg, hur

den rörde på näbben, som om den inte kunde andas. Svante tyckte, att det var så synd om den stackars fågeln. Han hade hört talas om, att det fanns något som hette att dö, och det var nog det fågeln nu gjorde. Han skulle bestämt dö, och Svante kunde inte hjälpa honom, som man aldrig kan, när någon håller på att dö.

“Stackars min lilla fågel”¹, sade Svante och snyftade.

Olle kom ut, och han var nästan ännu mera ledsen än Svante. Ty Olle ville alltid se så mörsk ut. Men han var det inte i sitt hjärta, och han skulle gärna ha låtit katten bita sig många gånger, om bara fågeln fått vara vid liv.

Men under allt detta oväsen hade pappa kommit ner. Han tog fågeln ur hand på Svante, skakade på huvudet och sade, att det var inte värt att låta honom pinas längre. Han kastade fågeln hårt i en sten. Och så var fågeln död.

Gossarna togo upp honom och lade honom på bordet inne hos mamma. Där sutto de och pratade om den lilla fågeln, som Olle för många år sedan hade fått på sin födelsedag, och som hade brukat sitta i sin bur i barnkammaren inne i staden och sjunga, när gardinen drogs upp. En gång hade den varit bortflugen och hela dagen setat och sjungit i en björk utanför fönstret. Svante var så liten då. Så det mindes han inte. Men Olle mindes, att han grät, för att fågeln flugit bort, och hur glad han var, när han flög in igen om kvällen och satte sig på sin pinne. Och mycket annat talade de om.

¹ *Stackars min lilla fågel*, my poor little bird.

Men när de talat om alltsammans, som de kunde komma ihåg om den lilla fågeln, så frågade Olle, om de inte skulle få begrava honom. Det fingo gossarna lov till. Och mamma gick själv efter en vit pappask, som de fyllde med bomull, och ovanpå lade de den lilla fågeln. Ute i täppan plockade de blommor: flox, reseda, penséer och små astrar. Mamma lade alla blommorna omkring fågeln. Så klappade båda gossarna honom till adjö. Sedan lades locket på¹, och mamma band om asken med ett blått sidenband.

I trädgården skulle de nu gräva en grav, och en stor spade fingo de låna.

“Vi ska inte gräva djupt”, sade Svante.

“Varför det?”² sade Olle.

“Jo”, tyckte Svante, “det är synd om fågeln, som ska ligga under den svarta jorden. Jag ska gräva upp den ibland och titta på den.”

“Inte går det an”, sade Olle. “Nej, vi ska gräva riktigt djupt. Annars kommer den otäcka katten och gräver upp honom igen.”

På kvällen slutade det att regna, och då grävde gossarna en grav under ett körsbärsträd. Sedan lånade de två kulörta lyktor³, som de fingo tända och hängde i trädet, och när de brunno som vackrast⁴, satte de ned den lilla fågeln i graven och strödde jord över honom.

¹ lades...på, see *pålägga*.

² *Varför det?* Why not?

³ *kulörta lyktor*, Chinese lanterns.

⁴ *när de brunno som vackrast*, when they were burning most beautifully, i. e. as beautifully as they could. The phrase with *som* forms an absolute superlative. Without *som*, *vackrast* would be a relative superlative.

Hela sommaren kommo gossarna ihåg den lilla fågeln, och var morgon lade de blommor på hans grav. Inte ens Olle var för stor till det. Men han gjorde det aldrig, när någon av de andra gossarna kunde se det.

Stora Sjöormen.

Olle och Svante sutto utanför båthuset, nere hos Söderman, och för tionde gången berättade han för dem historien om den stora sjöormen.

“Vet ni, vad en orkan är, pojkar?” sade Söderman och lagade sig till att taga en ny buss.

“Det är, när det blåser”, föreslog Svante.

“Så att det blir storm förstås”, sade Olle.

Söderman tog fram en liten gul mässingsdosa med spegel i locket, och när han öppnade den, var den full med snus. Han tog en stor pris mellan tummen och pekfingret, sköt fram underläppen, så att den blev som en liten skål, och mellan läppen och tänderna släppte han ner snuset. Så vände han snuset med tungan runt omkring i mun, och så spottade han.

“Ysch!” sade Svante. “Söderman tuggar ju snus!”

“Ja, det gör jag”, tyckte Söderman. “Och det skäms jag inte för. I brist på bröd äter man limpa. Vet ni, pojkar, vad en så'n här buss kallas för?”¹

Nej, det visste varken Olle eller Svante.

¹ vad en så'n här buss kallas för, what a quid like this is called.

“Den kallas för en mullbänk”, tyckte Söderman. “Men hur var det nu med en orkan? Jo, Olle sa’, att det var en storm. Det är så det, och det kan så tyckas. Se, en storm, då blåser det riktigt hårt, det gör det. Men orkan, ser ni, pojkar, det vet ni inte, vad det är. Då blåser taken av stora byggningar, och där en orkan går fram, faller stora skogar, som när säd faller för lien. Jo jo men, sa’n¹. Och när en så’n orkan blåser över sjön, då är det mest hopplöst te’ hållas ute² med segel. Det är som te’ träta med kärringar eller ta’ fatt kalvar. För det är också hopplöst, så det är. Då blåser det så elvabefängt, så man får vara glad att man inte blåser ända in i Sorunda³ med detsamma. Det får man.

Nå. En så’n där orkan kom över oss just den gången, när jag gjorde långresa till Brasilien⁴, som ni kommer ihåg. Vi var mitt ute på stora Atlanten⁵, där vågorna ändå blir som fem våningars hus.”

“Blir de så höga som kyrktornet?” sade Olle.

“Ja”, sade Söderman, “det räcker de te’. Och väl det⁶. Men hur det nu var, så kom orkanen. Den kom som ett moln, som strök alldeles tätt intill sjön, och det blev så mörkt, så det var inte möjligt te’ se så mycket som från förn till aktern på skutan. Runt omkring oss kokade hela sjön som i en enda kittel, och vartenda segel blåste

¹ *Jo jo men, sa’n*, yes-sir-ee.

² *te’ hållas ute*, to be out.

³ *Sorunda*—a parish in Södermanland.

⁴ *Brasilien*, Brazil.

⁵ *Atlanten*, Atlantic Ocean.

⁶ *Och väl det*, and all of that.

från oss, innan vi hann så mycket som gapa. Och nitt framför förn steg det som en pelare utav jara vatten. Den gick i spiral, kokade och fräste rätt upp i molnen. Stod rätt opp som en orm på stjärten minst en halv timme, och när han brakade ner, blev det ett dunder som när åskan går, det blev ett hål i sjön så stort, så en hel stad kunde få rum, och en såg ända ned till havsbottenen."

"Var det då, som Söderman såg sjöormen?" frågade Svante.

Söderman valkade ett tag på mullbänken och nickade.

"Jo, det var det", menade Söderman. "Då såg jag sjöormen."

"Var han inne i den där pelaren då?" frågade Olle.

"Ja, se det kan jag inte säga¹, vilket han var", svarade Söderman allvarsamt. "Kanske var han där, och kanske var han där inte. Men opp kom den alldeles på sidan om skutan. Kroppen var fjällig som på den värsta fisk, och fenorna lyste blått och vitt som på pärlemor, de kallar. Men gapet, det var så stort, så han kunde sluka en människa med stövlar och allt, det blänkte rött som rödaste blod, och mitt i gapet satt en gadd, som var så lång, så den räckte tvärs över hela däckets. Den gadden var grön som tången på havets botten, och jag tror nog inte, att den var god att komma för när. Men se vi tog repstumpar och allt, vad vi kunde komma över, och började dangla odjuret, så mycket vi orkade. Och

¹Ja, se det kan jag inte säga, well, that I can't say.

han fick så pass, så han måtte ge sig i väg. Men när han det gjorde, då gav han till ett vrålände, som när stormen tjuger i en opprutten rigg, och han var så viss, så just som han körde gapet under vatten, fick han opp stjärten. Den var grön den också, och i spetsen satt just som en stor skallra, som han skrällde med alldeles omänskligt. Men då sprang jag fram och fick fatt i en yx. Jag tog ett riktigt tag med båda nävarna, och jag högg till, det värsta jag orkade¹. Tre gånger fick jag hugga. Men tredje gången flög också skallran loss. Den sjönk som en gongong och flög tvärs över storbommen och ner i sjön.

Efter den betan sågo vi inte sjöormen längre. Men hela natten kunde vi höra, hur han tjöt. Och det lät, som när de' blåser i en mistlur vid riktig dimma."

Se, det var en historia, som Olle och Svante tyckte om. De hade hört den många gånger förr. Men de ville alltid höra om den. De blevo så fundersamma, och de undrade, hur det skulle vara att möta sjöormen, när de voro ute och seglade. Det ville de inte, förstås. Men de skulle bra gärna ha velat se honom ifrån land.

"Tror Söderman att det finns många sjöormar?" frågade Olle till sist.

"Så vitt som jag vet", tyckte Söderman, "så finns det då inte mer än en. Och det är inte många nu för tiden, som har sett'en²."

Olle funderade igen, och så frågade han:

¹ jag högg till, det värsta jag orkade, I struck a blow as fiercely as I could.

² sett'en, colloquial for sett honom.

“Tror Söderman, det är möjligt, att han kunde komma hit?”

“Ja”, menade Söderman, “det vet jag inte. Men jag tror knappt, att han kommer igenom vid Öresund¹. För där är bara en fjärdingsväg² brett på det smalaste stället. Och nog tyckte jag, att han var större.”

Svante hade stått och funderat på annat, och så sade han:

“Men om Söderman nu har huggit av skallran, som sjöormen hade på stjärten, då har han ingen skallra nu längre.”

“Nej”, sade Söderman. “Det har han nog inte heller.”

Därmed klev han ned i sin båt och lade ut ifrån bryggan.

Pojkarna stodo kvar, och de tänkte båda på den stora sjöormen, som hade kommit fram ur en vattenpelare. Men Svante tänkte allra mest på att sjöormen nu inte längre hade någon skallra på stjärten.

“Tänk”, sade han till Olle, “att sjöormen inte har någon skallra längre!”

“Åh”, sade Olle, “visst har han skallra.”

“Ja, men Söderman har ju huggit av den”, sade Svante.

“Det ljög han”, sade Olle.

Svante blev helt häpen. Skulle Söderman hava ljugit?

¹ Öresund, Oeresund, the strait between Sweden and Denmark.

² fjärdingsväg—one fourth of a Swedish mile. A Swedish mile is about seven English miles.

“Det kanske inte finns någon sjöorm alls?” sade Svante.

“Jo, det gör det”, sade Olle avgörande. “Ty det har Söderman själv sett. Men inte har han huggit av ormen skallran. Det tror jag då rakt inte.”¹

Det fick Svante låta sig nöja med². Han hade velat fråga en hel hop till, men han teg. Ty han var rädd, att Olle skulle tycka, han var dum. Och därför teg han. Han tänkte för sig själv, att om Söderman hade ljugit det ena, så kanske inte det andra var sanning heller.

Men nog fanns ändå sjöormen, eftersom Söderman hade sett den och Olle trodde det.

¹ *Det tror jag då rakt inte*, that I don't believe at all.

² *Det fick Svante låta sig nöja med*, with that Svante had to be content.

Svante gör Olle ett spratt.

Hela sommaren hade Svante gått och funderat över hur orättvist det var, att Olle hade en så vacker båt, och han hade ingen. Han hade bara en liten ful båt utan bogspröt. Alltid voro seglen trasiga, och så fort det blåste, gick den omkull. När därför Olle var ute och seglade med sin båt, så stod Svante bakom honom på stranden och tittade på. Han var mycket avundsjuk i sitt hjärta. Och ibland bad han Olle, att han skulle få låna båten.

“Du!” sade Olle. “Som har sönder allting!”

“Det gör jag inte”, sade Svante.

“Jaså”, sade Olle. “Var har du kniven, som du fick? Har du kvar något mer än slidan?”

“Kniven gick av”, genmälde Svante.

“Den gick av, ja”, tyckte Olle. “För att du stod och bultade den mot trappan med en hammare. Och har du inte haft sönder pappas kniv kanske?”

Olle पोste av överlägsenhet, och han lovade Svante alla möjliga olyckor, om han vågade så mycket som titta åt båten.

Svante suckade. Ty han visste, att han var en slarver, som hade sönder allting. Mamma hade

sagt det, pappa hade sagt det, och Olle sade det också. Svante hade i den grad satt sig in i att han var en slarver, att han nästan trodde, det inte kunde vara på annat sätt.

Men han tyckte ändå, att det var sorgligt. Därför suckade han, när han tänkte på det, och ansåg, att världen var hård. Han kunde inte hjälpa, att allting han fick tag i, gick sönder, och Svante kände sig riktigt säker på att det inte var hans fel utan att det måtte komma av något annat.

Isynnerhet tyckte han, det var elakt av Olle att inte vilja låna honom båten. Och en vacker dag föll han på den idén, att om Olle inte ville låna ut båten, så kunde han — Svante — gärna låna den själv¹.

Först tyckte han förstås, att det var rysligt illa att kunna tänka så. Ty båten var Olles, och ingen annan hade rättighet att taga den. Det visste Svante mycket väl. Dessutom hade Olle förbjudit det. Och Svante lydde Olle nästan bättre än pappa och mamma.

Men hur länge han gick och funderade på detta, så blev frestelsen honom ändå till sist övermäktig.

En dag var Olle ute och lekte med de andra pojkarna. Svante hade rivit ett stort hål på sin ena strumpa, blivit hemskickad av Olle, fått snubbor av mamma, för att han var en slitvarg och en slarver, och kom mycket ledsen ut på gården, tor-kande sig i ögonen.

Där stod Olles stora båt invid gaveln på byggingen. Seglen voro uppspända och fladdrade

¹ så kunde han — Svante — gärna låna den själv, then Svante might as well borrow it himself.

riktigt lockande för vinden. Aldrig hade Svante tyckt, att Olles båt var så vacker. Han kunde inte låta bli att gå fram och se på den. När han hade sett på den en stund, började han att fingra på den och flytta på bommen. När han hade hållit på med det litet, tog han och försökte lyfta den, som han aldrig gjort förr, mer än en gång, när Olle inte såg det. Och när han hade gjort allt det, gick Svante ut genom grinden och såg efter om det fanns någon, som kunde se honom.

Där fanns ingen, och med hjärtat i halsgropen gick Svante in igen på den lilla täppan och tog båten på sina armar. Den var ganska tung, och Svante måste gå försiktigt för att inte snava. Ty snavade han, då visste han också, att han föll omkull, och föll han omkull, då gick både mast och bom och bogspröt i kras, och då skulle Olle nog veta, vem som hade haft båten. Därför gick Svante så försiktigt utför backen, att han nästan höll andan. Där var fullt med stenar¹, men Svante blev försiktigt förbi dem allesammans, kom ner till sjön och satte behändigt ifrån sig båten på stranden.

Han flåsade ut en stund, och hans lilla hjärta klappade ändå värre än förut. Att det var illa gjort, det han nu gjorde, tänkte Svante inte det ringaste på. Han tänkte bara på, hur roligt det skulle vara att få se båten segla och själv få sköta den. Och med darrande händer tog han den dyrbara båten och sköt den mellan ett par stenar ut i sjön.

Nu var allting gott och väl. Men det var bara

¹ Där var fullt med stenar, there were stones everywhere.

en sak, som Svante inte hade tänkt på. Det blåste en riktig storm den dagen, hela sjön framför backen såg alldeles svart ut, och vågorna slog högt emot land. Men Svante hade hört Olle säga, att båten tålde vilken vind som helst, och därför var han inte en smula rädd, när han satte ut båten.

Den gick också alldeles utmärkt. Ty det var en bra båt. Så mycket är säkert. Den gick ner på sidan så djupt i sjön, att vattnet steg ända upp emot masten, och kom det en riktigt häftig ilning, så doppade den hela storseglet. Men stjalpte gjorde den inte, ty däckad var den. Och när ilarna gingo över, reste sig båten igen. Praktigt seglade den fram genom vågorna, och Svante njöt, som om båten varit hans egen.

Ty i flera veckor hade han gått och sett på hur Olle seglade med sin båt, gått där och sett, hur roligt det var, hur båten gungade mellan vågorna, hur den lade sig på sidan och kom upp igen, hur den vände och sköt fart, gick emot land och lades i hamn bakom en stor sten, som sköt upp ur vattnet. Men aldrig hade han fått sköta den själv. Aldrig hade han fått känna, vad det vill säga¹ att själv vara kapten och styra båten. Han hade blott fått se på, och han tyckte aldrig, att det var lika roligt, fastän Olle sade det.

Nu visste Svante förstås, att Olle kunde komma vilket ögonblick som helst, och att då skulle det vara slut med glädjen. Men det störde honom knappast en gång. Om Olle kom, så fick han komma, och det kunde inte bli värre än smörj. Nu skulle han ha roligt, så länge det räckte, och

¹ vad det vill säga, what it means.

ärför gick Svante där fram och tillbaka med sitt långa metspö i hand och vände båten. Det var ett styvt arbete, ty det blåste hårt och båten var tung. Svante fick taga i, så mycket han orkade, och han kånkade och stånkade värre¹, där han traskade på stranden mellan stenarna.

Till sist glömde han både Olle och alla farligheter. Han såg bara båten, och han låtsade, att det var hans båt. Den var på resa till Brasilien, och Svante lekte, att det var orkan och att sjöormen kom. Han tog sitt långa metspö och slog i vågorna, så mycket han rädde. Då lekte han, att sjöormen slagit till med stjärten, och att han — Svante — slog av skallran, som Söderman hade gjort.

Men just som Svante skulle sätta ut spöt och vända båten, så att den inte skulle komma för långt bort, hörde Svante någon komma springande bakom sig utför backen. Han vände sig om och såg, att det var Olle. Olle skrek inte åt honom, som Svante hade tänkt, att han skulle göra. Han bara sprang, kom närmare och närmare, och ju närmare han kom, desto bättre såg Svante, huru ond han var. Svante blev stel av förskräckelse, och han stod alldeles stilla. Metspöt höll han sträckt framför sig, men han rörde inte en lem. Ty nu visste han, att straffet skulle komma.

Då började Olle skrika:

“Båten! Båten!”

Och då vände Svante sig om.

Långt ifrån stranden såg han båten gå för fulla

¹han kånkade och stånkade värre, he pulled and he puffed with a vengeance.

segel rätt ut emot fjärden. Den sköt god fart och avlägsnade sig med förvånande hastighet, trotsande både väder och vind.

Då förstod Svante, hur illa han hade gjort. I sin rädsla för Olle, som kom springande utför backen, hade han alldeles glömt, att han skulle akta båten. Den hade fått gå till havs, och om en liten stund skulle den vara långt borta. Svante var inte rädd för Olle längre. Han tänkte bara på båten, som gick till havs, han tänkte på att det var hans fel, och han började också att skrika:

“Båten! Båten!”

Det blev ett förfärligt spektakel. Ty pojkarna hade inte lov att ro ut ensamma. Om de också det hade fått¹, så skulle de ändå inte ha kunnat ro i så stora vågor. Ingen av lotsarna syntes till, och gråtande stodo gossarna på stranden och sågo båten bli allt mindre och mindre.

Aldrig hade Svante sett Olle så förtvivlad. Båten var hans bästa leksak, det käraste han någonsin hade haft. Det var hans stolthet och hans glädje. Det var, som om hans hjärta velat brista, när han såg honom gå ut på sjön. Svante förstod det, och han ångrade bittert, vad han hade gjort.

“Förlåt mig, Olle!” sade lilla Svante och ville klappa Olle.

Men Olle hörde honom inte. Han såg bara sin båt, som gick ifrån honom, och alldeles utom sig sprang han utåt stranden för att få tag i någon, som kunde komma med hjälp.

Då kom Söderman ut ur båthuset och frågade

¹ Om de också hade fått, even if they had been allowed to do this.

Olle, varför han grät. Men Söderman fick inte något riktigt svar på den frågan. Olle tog honom bara i armen och drog honom ned för bryggan. Han förklarade för honom, och han pekade. Han pekade, så att armarna kunnat gå ur led. Och Söderman var beskedlig. Han satte sig i båten och rodde, och Olle följde med.

Svante stod ensam på stranden och såg, hur Söderman rodde ut med Olle i den riktiga båten. Han hade gärna velat få följa med. Men han tordes inte bedja därom, när han gjort något så illa. Ögonen torkade han med sin aviga hand¹, och han drog en suck av lättnad², när han blev varse, att Olle lyfte in båten.

Olle och Söderman kommo tillbaka, Olle tackade Söderman och gick med sin stora båt i famnen uppför backen. Svante larvade efter. Men inte ett ord sade Olle åt honom. Inte ett ord sade Svante heller. Han bara larvade efter för att se, om båten var hel.

Men när han övertygat sig därom, kunde han inte hålla sig längre, utan sade:

“Den har inte gått sönder.”

Olle kände, hur hans hjärta véknade. Han hade fått igen båten, hel och välbehållen, och det gjorde honom ädelmodig.

Han nöjde sig med att giva Svante en påminnelse om vad som skulle hända, ifall han gjorde om det igen. Så voro gossarna goda vänner, och Svante tyckte, att den gången hade Olle varit bra hygglig, som inte gav honom smörj.

¹ med sin aviga hand, with the back of his hand.

² han drog en suck av lättnad, he heaved a sigh of relief.

Korken och fönsterrutan.

Nu led sommaren mot sitt slut, och återigen regnade det flera dagar. Återigen sutto gossarna och hängde läpp och frågade mamma:

“Vad ska’ vi göra?”

“Det är så tråkigt”, sade Olle.

Och Svante sade förstås detsamma.

Då fick mamma berätta sagor. Hon berättade om Tummeliten¹ och Askepilten², Stor-Klas och Lill-Klas³, Gråkappan⁴, Pojken, som åt i kapp med jätten, Sjungande fågeln, spelande trädet och rinnande vattenkällan. Och många andra sagor berättade hon.

Men till sist blev mamma trött på att tala om sagor, och när pappa då kom in, så sade hon åt pappa, att nu var det hans tur, och nu kunde han få tala om några sagor också.

Pappa stretade förstås emot i början. Men till sist kom han ihåg något, och då frågade han poj-karna, om de ville höra något, som var riktigt sant och som verkligen hade hänt.

¹ *Tummeliten*, Tom Thumb.

² *Askepilten*, Cinderella.

³ *Stor-Klas och Lill-Klas*, Great Claus and Little Claus.

⁴ *Gråkappan*, Little Red Riding-Hood.

Ja, det ville, förstås, pojkarna. Bara det var oligt.

“Jo”, sade pappa, “nog är det roligt alltid.”

Och så började pappa att berätta.

“Vad kan en kork ha' att göra med en fönsterruta eller en fönsterruta med en kork? Kan ni säga mig det?”

Jag ska' berätta historien för er, och jag säger er på förhand, att det är en odygdig historia. Men om ni lovar mig på heder och ära¹ att aldrig nånsin bära er så dumt och illa åt² som de tre pojkar, historien handlar om, så ska' jag tala om den i alla fall. För historien är rolig. Men då ska' ni också lova mig... Nå! Nu har ni lovat. Och nu börjar jag.

Det var en gång tre pojkar, som gingo i samma skola. De här tre pojkarna³ de gjorde mera odygd än alla deras kamrater tillsammans. Och de hade en gång kommit underfund med, hur man kan använda en kork på en fönsterruta.

De hade nämligen märkt, att om man spottar på en kork och med samma kork, som ännu är våt, sedan gnider på en fönsterruta, så gnisslar det på det allra fasligaste sätt. Det låter så otäckt, att det riktigt kryper i ryggraden⁴, och när man så till på köpet gnisslar, sedan det blivit mörkt, så kan det nästan skrämman livet ur folk.

Det tyckte alla tre var det roligaste, de kunde

¹ lovar på heder och ära, promise on your word of honor.

² bära sig dumt och illa åt, behave foolishly and shamefully.

³ De här tre pojkarna, these three boys.—Note the demonstratives *den här*, this, and *den där*, that.

⁴ det kryper i ryggraden, a chill runs up your back.

tänka sig, och därför skaffade de sig var sin kork, när de nästa kväll skulle gå ut för att skoja.

Det var en vinterkväll, och ute var mörkt. På den tiden funnos inga elektriska bågglampor, som äro så förargliga med, att allt vad man gör, genast syns. Det fanns ingenting annat än gaslyktor, och på de mindre gatorna var det så långt ifrån den ena gaslyktan till den andra, att man mitt emellan dem var aldeles osynlig.

Det var dit, de tre pojarna gingo, och där stannade de först framför ett fönster, som låg nere vid gatan bredvid en skomakareskylt. Gardinen framför fönstret var nerfälld, och bakom brann en lampa, så att hela fönstret var ljusst. Mot gardinen syntes som ett riktigt skuggspel. En pojke med oppnäsa lutade sig fram på den ena sidan, och mitt emot honom syntes — också på gardinen — en stor lång näsa med skägg under, ja, ett helt gubbhuvud. Det syntes till och med, att gubben hade glasögon, och gubbens näsa nickade emot pojakens. Så stod den stilla igen, och då nickade pojakens. Och så nickade de båda två¹. Det var någonting att se på, må ni tro². Och när så de tre pojarna hade stått där en stund, så stoppade de korkarna i mun och spottade på dem. Ett, tu, tre!³ Och så började de att gnida av alla krafter.

Det såg rysligt lustigt ut. Ty så fort gnisslandet började, hoppade båda skuggorna till, så att de blevo långa i synen som spöken, och så blev

¹ *båda två*, both.

² *må ni tro*, you may be sure.

³ *Ett, tu, tre!* get ready—go!

det alldeles tyst därinne. Pojkarna stodo tysta som råttor och skrattade invärtes, så att de kikkade. Så togo de ett väldigt tag¹ med korkarna en gång till. Men då blev där ett väsen därinne. Dörrar smällde, människor sprungo om varandra. Och då togo pojkarna till bens ända till nästa gathörn. Men så fort de kommit där förbi, togo de varandra under armen, som om ingenting hänt, och låtsade, som om de inte hade bråttom det allra ringaste.

De tre pojkarna hette Gustav, Axel och Karl. Gustav var den äldsta, han var hela två år äldre än de båda andra. Och därför var han anförare. Axel var annars den värsta tjuvpojken. Men han förstod sig alltid på att kila undan i tid.

‘Såg de oss?’ sade Axel, när de hade gått en stund.

‘Inte!’ svarade Gustav.

‘Se här!’ sade Karl och stannade. ‘Titta bara!’

Det var ett annat fönster, som också låg nere vid gatan. Där satt en gammal gumma och läste i en bok. Det syntes så tydligt, hur hon lutade sig fram över bordet. Man såg banden, som hängde ned från hennes mössa, och fingret, som hon pekade med. Och där gnisslade de med korkarna, så att gumman flög högt i vädret och började ropa på någon, som satt i ett annat rum. Och så gingo de vidare. De sågo flickor och pojkar, gamla herrar och unga fruar, gummor och pigor, två skolmagistrar och en bagaregesäll. Allesammans syntes de mot gardinerna och gjorde skuggspel utåt gatan. Pojkarna smögo sig fram

¹ Så togo de ett väldigt tag, then they rubbed with a vengeance.

till fönstren, tittade på figurerna, som rörde sig upp och ned på gardinen. När det inte var roligt längre, gnodde de med korkarna på rutan. Och när de det hade gjort, gnodde de med benen, så länge de orkade. Och efter det var mörkt och gathörnen ej långt från varandra, så kommo de undan och sluppo smörj. Men att det fanns folk, som ville ge dem av den varan, det hörde de litet varstans bakom sig i mörkret, och de sprungo som råttor. För de visste nog, att det hade de ärligt förtjänt.

Och till sist kom de ner i en mörk gränd, och där stannade de. Ty från en hel våning, som låg alldeles utmed gatan, lyste det ljus ur vartenda fönster. Inifrån hördes musik, och på gardinerna syntes som fladdrande skuggor, vilka flögo förbi.

'Vad är det för nå'nting?'¹ sa' Karl och gick fram med korken i högsta hugg.

'Akta dig!' sa' Axel. 'Där är dansskola.'

'Vad gör det då?'

'De kan få tag i oss.'

'Ja, och så finns det garvare här i gård'n.'

'Är det farligt då?'

'Ja visst. Gesällerna springer så rasande.'

Men ju längre de stodo där, desto mera frestande blev det. På pianot därinne spelades en polka, och skuggorna på gardinen skuttade upp och ner. De svängde omkring och skuttade baklänges. De bredde ut sig på gardinerna, till dess att de nådde ända i taket. Så kom det nya igen. Och när pojkarne gingo närmare och tittade in genom springorna mellan gardinerna och fönstren, så kände de igen både pojkar och flickor.

¹ Vad är det för nå'nting? what is that?

Herre Gud¹, om de bara tordes! Tänk, när allesammans stannade därinne, och flickorna skrek! Tänk, att få se dem springa om varandra, som yra höns och inte veta, vad det var, och så få kila ifrån alltsammans och i morgon få höra, hur det varit på dansskolan!

Det var alldeles för frestande. Men det var farligt. Och det skulle göras fint.

'Ställ er därborta', sade Gustav, som var äldst. 'Jag ska' gnissla för dem, kosta vad det vill.'

Och så spottade han på korken och gjorde sig i ordning, medan de andra ställde sig på språng.

Men nu är det så, att när man ska' gnissla på rutor med en kork, så ska' man hålla sig i hörnen eller vid sidorna. Ty eljest kan rutan gå sönder. Det hade de nu hela tiden gjort, och därför hade ingen olycka skett. Men jag tror, att Gustav den här gången var alldeles för ivrig, eller också var han rädd för smörj. Ty han drog till ett tag mitt över hela rutan. Och då hände det något. Kratsch sa' det. Rutan gick i tusen bitar, och Gustav körde hela armen rätt in i danssalongen.

Pojkarna hade nog väntat sig, att det skulle bli väsen därinne. Men det blev värre, än de nå'nsin hade kunnat tänka sig. Flickorna skreko, herrarne skreko, de dansande stannade av, och det blev ett sådant spring i dörrar, så att pojkarna tordes inte stanna där längre. Utan Gustav, Axel och Karl, allesammans lade de benen på ryggen och sprungo som harar. Just som de skulle vika om hörnet, föll Gustav framstupa och slog sönder

¹ Herre Gud! Oh Lord!

hela handen mot trottoarkanten. Men det brydde sig ingen om.

'Spring!' skrek Axel. 'Spring, så mycket ni orkar!'

Och det gjorde de också. Ty efter sig hörde de en gumma, som ropade:

'Jag såg dem, när de svängde om knuten. De var tre stycken, de rackarna.'

Nu kände pojarna alla vrår i sta'n¹. De hade lekt kurra gömma på gårdarna och visste, var man kunde komma igenom. Allt vad tygen höllo sprungo de, tills de kommo till en gård, som hade en bakport, som ledde ut till en annan gata. Där sprungo de igenom, och sedan slunko de in på en annan gård. Där klättrade de över ett plank, och sedan kröpo de igenom ett gammalt trasigt staket, där de visste, var hålet fanns. Se'n kommo de in på en gård, där det bodde en kamrat, och därifrån vågade de äntligen gå ut på gatan. Ty nu voro de så långt borta, så att ingen kunde nå dem.

Här började de att plåstra om Gustavs hand med vatten och näsdukar. Och när det var gjort, sade Axel:

'Men tänk, om nå'n får tag i², att det var vi?'

'Ja, tänk det!'

Och så togo de varandra i hand alla tre på³, att aldrig tala om för någon människa, vem som hade korkat⁴ på rutan i Garvaregränd⁵. Och det löftet

¹ *sta'n*, contr. of *staden*.

² *om nå'n får tag i*, if some one gets to know.

³ *Och så togo de varandra i hand...pd*, and then they promised each other with a handshake.

⁴ *Korka*=gnissla med kork.

⁵ *Garvaregränd*, Tanner street.

rar vi, så vitt jag vet, hållit allesammans ända till denna dag.

Och det säger jag er, pojkar, att om ni talar om, att det var jag, så blir ni olyckliga. Och ändå värre blir det, om ni själva nå'nsin går och korkar på rutorna. För då ångrar jag, att jag berättat en så rolig historia."

* * *

Olle och Svante hade setat mycket fundersamma under hela denna historia. Men när den var slut, sade Svante:

"Det var ju om pappa själv."

"Förstod du inte det hela tiden?" sade Olle.

"Nej, inte förrän på slutet", tyckte Svante.

Olle såg försmädlig ut. Men Svante tyckte ändå, det var underligt, att hans pappa hade varit rädd för sin pappa, alldeles som Svante själv var för sin. Och han undrade, om han någonsin skulle få en pojke, som också var rädd för honom.

Men Olle och Svante korkade aldrig på några rutor. Ty de voro duktiga pojkar, och duktiga pojkar gå inte och apa efter andras skälmstycken. Ty de ha mer än nog av vad de själva kunna hitta på.

Olles äventyr.

Nu ska' jag berätta om ett riktigt äventyr, som Olle råkade ut för.

Olle var en duktig pojke, som ni nog ha märkt, han kunde både simma och ro, och det var han egentligen inte så lite stolt över. Nu var händelsen den¹, att pappa en dag inte hade tid själv, och så bad han Olle fara efter posten.

Olle blev mycket belåten. Ty när han skulle fara efter posten, så var han tvungen att ro, och han tyckte det var stil att ro² bort ensam och uträtta ett ärende.

Olle lånade båten, som låg vid deras egen brygga, och gav sig i väg.

Nu var händelsen den, att just som Olle rodde över, så började dimman att stiga ifrån havet. Pappa hade inte sett, att dimman steg, och ingen annan hade tänkt på det heller. När Olle for över sundet, så såg han nog dimman. Den stod som en tjock, mörk vägg, stängande utsikten mot hela segelleden ut till havs. Över de små öarna, över uddarna, som stucko ut i sjön, flögo lätta tappar av dimma. De sågo ut som djur eller

¹ Nu var händelsen den, now it happened.

² det var stil att ro, it was something great to row.

människor, vilka sprungo i kapp över vattnet, snärjde in¹ sina stora kroppar i skogen och gingo sönder, när de stötte samman med de gråa bergen. Och allt närmare kom dimman. Nyss hade det sett ut, som om den varit långt, långt borta. Men när Olle lade i land, hade den kommit så nära, att de stora molnen flögo som täta bollar förbi honom ute på sjön, och av stugan, där de bodde, stack bara taket upp genom en sky, vilken såg ut, som om den stigit upp ur själva marken.

Olle stod och tittade på detta.

Han gick upp efter posten och kom tillbaka igen. Men när han kom tillbaka, blev han funder-sam, ty nu hade hela sundet grott igen av dimma. Solen var borta, landet var borta, vart han vände sig syntes endast en tjock, grå vägg av tät dimma, som blev tätare och tätare med varje minut, och Olle såg ingenting annat än ett stycke av vattnet, som skymtade runt omkring båten, och den fläck av marken, på vilken han själv stod.

Nu hade Olle hört talas om, att man kunde ro vilse i dimman. Ty när dimman stänger utsikten, då ror man och ror. Framåt går det, men lika långt kommer man för det. Man ser inga stränder, bara tjock dimma runt omkring. Då ror man till sist åt alldeles galet håll, och så kan man sitta och ro i timmar, aldrig komma fram, utan ibland få lov att vara ute hela natten.

Det hade Olle hört, och det hade Söderman berättat för honom. Men Olle trodde, att om han först tog sikte på det land, där han var, skulle han nog kunna ro rätt fram så länge, till dess att

¹ snärjde in, see *tsnärja*.

det andra landet började synas. *Posten hade han inlagd i ett papper, som var ombundet med ett snöre, och han lade det ordentligt och säkert under toften i förn. Sedan steg Olle i båten och rodde försiktigt från land.*

I början såg han landet, som han *rodde ifrån*. Det blev allt mera och mera otydligt. *Till sist såg han bara en flaggstång, som stack upp ur dimman. Men slutligen försvann den också, och nu såg Olle ingenting. Då vände han sig om och såg framåt sjön, ty han trodde, att det andra landet skulle börja skymta fram. Men han såg ingenting där heller, och då blev Olle litet kuslig till mods¹. Men han tänkte, att det var väl inte så farligt. Bara han rodde rätt fram och inte tog av varken till höger eller till vänster, så måste han till sist komma i land. Och då skulle han alltid reda sig.*

Alltså tog Olle återigen till årorna och rodde vidare. Han såg ingenting annat än dimma och ett litet stycke vatten runt omkring båten. Alldeles tyst var det. Olle hörde bara vattnet, som plaskade mot båten, och ett underligt sus, som han trodde kom ifrån dimman. Så såg han på långt håll någonting resa sig upp ur vattnet. Olle trodde först, att det var ett träd, och det klack till i honom². Ty då visste han, att han skulle vara i land. Men när han såg närmare efter, märkte han, att det var en stor skonare med två master, som långsamt gled fram genom dimman. Han försökte ropa, men ingen hörde honom, och om en liten stund var skonaren borta igen.

¹ *kuslig till mods*, dejected in spirit.

² *det klack till i honom*, his heart stod still.

Olle rodde vidare. Han tyckte, att han hade **ott länge**. Men ännu såg han inte något land, **ch han började tro**, att han rott vilse. Då hörde **an genom dimman ett ljud**, som kom honom att **ägga upp årorna och lyssna**. Det lät som ett **underligt tjutande**, som om en tjur råmat i döds-**kamp**, eller som om vinden tjutit i en oerhörd skorstenspipa. Det lät förfärligt hemskt, och Olle kunde inte begripa, vad det var. Ljudet upp-**repades med korta mellanrum**, och det kom stän-**digt närmare**. Till sist hörde Olle stönandet av en ångmaskin, och strax bredvid båten såg han skrovet af en stor ångbåt, som gick alldeles tätt förbi hans lilla båt.

Olle förstod, att han måste akta sig, och nu var det minsann inte roligt att gunga i svallvågorna. Han hade rott så nära intill ångaren, att de första svallvågorna slog rätt in i båten. Olle kände, att han blev rädd. Men han visste också, att här gällde framför allt att icke tappa modet. Han satt stilla i båten, medan svallvågorna varade, och när de upphört, rodde han vidare igen.

Olle rodde både länge och väl. Men ännu såg han intet annat än dimman, som växte omkring honom, och ett litet stycke vatten runt omkring båten. Det enda, han tyckte var underligt, var, att vågorna började bli så stora. Han tyckte det var konstigt, att det kunde blåsa så mycket hårdare, när han inte kände någon vind. Och snart blevo vågorna så stora, att han inte kunde ro emot dem. Därför lät han till sist båten glida med vågorna.

Men nu hade Olle rott så länge, att han började bli trött. Och då blev han ängslig. Han grät inte,

ty han var så stor, att han förstod, att om han började gråta, så kunde han inte reda sig längre. Då skulle båten gå, vart den ville, och det dög inte. Därför sväljde Olle tårarna och högg tag i årorna. Men ro orkade han inte längre, utan båten drev vidare med vågorna i dimman.

Olle förstod nu, att han kommit vilse. Han tänkte på mamma, pappa och lille bror, och han undrade, om de voro mycket ängsliga. Han ångrade, att han inte stannat, där han var, och bett någon följa med sig hem. Och så kom han igen att tänka på mamma. Han torkade bort ett par tårar, som ville tränga sig fram, och rodde vidare. Men nu var han rädd. Han var ensam, förstod inte alls, var han var, och oupphörligt gick båten fram genom bara dimma.

Då såg han framför sig en strand, som steg upp genom dimman. Han var nästan alldeles intill land, och när han kände, hur båten skrapade emot stenarna, såg han, att det låg en stuga längre bort i dimman.

Olle hade först trott, att han var hemma. Men så märkte han, att han inte kände igen sig.

I alla fall¹ så band han fast linan på båten ordentligt kring en stor sten, tog breven försiktigtvis med sig och gick upp till stugan.

Ingen människa syntes till. Men Olle gick in genom dörren, som var öppen, och frågade, som han hört pappa göra, om det var någon hemma. Borta i sängen² var det en röst, som svarade, och en gammal gubbe kom fram.

¹ I alla fall, anyhow.

² Borta i sängen, over in the bed.

Olle trodde knappt sina ögon. Det var Jan Erik, som hade velat skjuta Pudel, och som Olle och Svante hade skrämt, så att han sprang i sjön.

Olle blev rysligt rädd. Han visste inte, vad han skulle säga. Men gubben kände igen honom och sade:

“Jag menar, det är Olle. Hur har han kommit hit?”

Olle berättade, huru allt hade gått till, men inom sig undrade han, om Jan Erik visste, vem som hade satt dockgubben på bron åt honom. Och så undrade han, om Jan Erik var full.

Men gubben visste tydligen ingenting om dockgubben, och inte heller var han full. Han såg riktigt vänlig och snäll ut, tyckte Olle, och han kunde inte begripa, att det var han, som hade velat skjuta Pudel.

“Han har allt gjort en lång resa”, tyckte gubben.

“Vad är klockan?” frågade Olle.

“Å, hon är allt över tio”¹, menade gubben.

Och så förklarade han för Olle, hur allt hade gått till. Olle hade rott vilse i dimman, kommit ut på fjärden, och nu hade vågorna drivit honom mer än en mil ut till havs.

“En lycka var det, att han kom i dag”, sade gubben. “Ty nu har jag legat här och fiskat, och i morgon skulle jag fara igen.”

Det kunde inte bli tal om att fara hem den natten, ty dimman var för tjock, och ingen kunde åtaga sig att hitta vägen. Därför fick Olle ligga,

¹ hon är allt över tio, it is past ten, I should think.—The feminine *hon* refers to *klockan*.

påklädd som han var, kvar hos gubben. Han fick strömming och bröd till kvällen¹, och han var så trött, att han genast somnade på golvet, där gubben bäddat åt honom.

Tidigt på morgonen rodde Jan Erik Olle hem. När de då hade blivit riktigt goda vänner, tyckte Olle, att han ville vara uppriktig mot Jan Erik, och därför talade han om, att det var han, som satt dockgubben på bron, för han trodde, att Jan Erik ville skjuta Pudel.

Och Jan Erik blev inte ond. Han bara såg illmarig ut och yttrade:

“Jaså, är han en så'n fuling. Då kunde han gärna ha blivit², där han var.”

Ute på sjön, menade Jan Erik. Och det förstod också Olle.

Men när han nu kom hemåt, så blev han allvarsam. Och när han gick in hemma, visste han ingenting, varken vad han skulle säga eller tänka.

Där hade ingen varit i säng, och pappa hade hela natten varit ute med lotsarna och rott utmed alla stränder. När nu Olle kom, var det ingen som sade något, och Olle blev alldeles häpen, när han såg, att allesammans stodo omkring honom och gräto, medan han själv gick ur famn i famn. Det underligaste tyckte Olle nästan var, när han såg, att Svante grät. Svante var så lycklig, att han ville ge Olle sin pilbåge.

Olle visste inte, vad han skulle säga. Därför gav han pappa posten, som han hade gömt. Och

¹ till kvällen, for supper.

² Då kunde han gärna ha blivit, then he might as well have remained.

Å sade han, att de skulle tacka Jan Erik, som
rott honom hem.

Det gjorde också alla. Och Olle såg, att pappa
gav honom en sedel.

Svantes födelsedag.

Nu var det nära hösten, men ännu fanns det några vackra dagar kvar, och den vackraste av dem blev Svantes födelsedag. Och det var riktigt väl, att den dagen blev vacker. Ty alldeles som man om julen brukar dansa "julen ut" på "tjugonda' Knut"¹, så plögade sommaren lekas ut på Svantes födelsedag, vilken kom i sista dagarna av augusti. Den dagen var en riktig liten julafton för Svante, och han gick också och väntade på den under flera veckor.

Pappa och mamma voro alltid en smula oroliga, om det skulle bli vackert väder den dagen. Men det var inte Svante. Han tyckte, att det måste vara vackert väder på hans födelsedag, och när det blev vackert väder på den dagen, så blev det därför bara, vad Svante hela tiden hade tyckt, att det borde bli. Den dagen klädde sig Svante inte så söligt, som han annars brukade. Till och med de svåra strumporna, som voro så långa och alltid ville komma snett på foten, gingo denna morgon

¹ dansa "julen ut" på "tjugonda' Knut"—a celebration marking the conclusion of the Christmas season. *Tjugonda'n Knut* is the twentieth day after Christmas, the 13th of January. The name of the day is *Knut*, Canute.

närkvärdigt lätt och ledigt på, och Svante var ärdig i god tid, långt innan det var tal om att äta frukost.

Hela tiden gick han omkring och kände sig mystisk och högtidlig. När han fick se pappa, plirade han så hemlighetsfullt med ögonen, att pappa måste se lika hemlighetsfull ut tillbaka, skaka på huvudet och säga:

“Inte är det din födelsedag i dag. Det är i morgon.”

Men Svante lät sig inte förskräckas. Ty den vickheten hade han hört förr.

“Joho”¹, sade Svante. “Det är det.

Svante gick och tänkte på vad han möjligtvis skulle kunna få på sin födelsedag, och han gjorde ett försök att få veta det av Olle. Olle var emellertid icke böjd att vara meddelsam på denna punkt utan gjorde narr av Svante, för att han var så frågvis. Men Olle visste det. Han visste, att pappa hade beställt en båt åt Svante av Söderman, och i flera dagar hade Olle i hemlighet varit inne i båthuset hos Söderman och sett på hur gubben arbetade. De hade talats vid om båten och kommit överens om att det skulle bli en kappseglingsskutter med två master och många segel.

Det visste Olle, och han tyckte, det var rätt, att Svante också fick en riktigt fin båt.

Svante fick inte nys om den saken, och allra minst var Olle den, som talade om något. Därför gick Svante hela morgonen i ett tillstånd av oerhörd spänning, och han trodde, att dörren, som var stängd in till rummet, där mamma gjorde

¹ Joho, yes, sir.

hans bord i ordning, aldrig skulle öppnas. Han frågade, om mamma var klädd, om pappa kommit ner, vad klockan var och om de inte skulle äta frukost snart. Han frågade så mycket och var så listig, för att ingen skulle säga, att han var otålig. Till sist gick han ut på backen. Där stod han med sin pilbåge och såg allvarsam ut, och han höll på i mer än en halv timme och sköt pilen rätt upp i luften.

Men till sist slog ändå den väntade timmen. Mamma kom ut på backen och ropade, att nu var det färdigt. Pappa stod redan där inne och väntade. Olle kom springande nedifrån stranden, och flickorna kommo in från köket för att se på. Alla stodo de och väntade på Svante, och Svante klev in genom dörren så högtidligt, som om han gått i marsch på teatern.

Men han stannade redan nere vid dörren av bara häpnad, och ju mera han tittade, desto mera häpen blev han. Mitt på bordet, som hade en stor, vit duk, vilken var klädd med blommor, och där en hel mängd små paket lågo runt omkring, stod med fina, vita segel, tackling, höga master och smäckra rår en stor segelbåt. Den var målad grön och vit, och den var så vacker, att Svante inte kunde få fram ett ord. Han tog upp alla de andra paketen. Han fick karameller och en piska, boll, järnvägståg och en ask med soldater, två stycken¹ nya slidknivar och en hammare. Han fick mammas porträtt och en hel korg med körsbär. Alla paketen tog han upp, och han gick omkring och tackade allesammans. Men hela tiden såg han bara sin stora, nya båt, och han kunde

¹ *stycken* is not to be translated.

nte taga sina ögon ifrån den. När allt var slut, stannade han vid bordet och började fingra på båten. Han kunde nästan inte tro¹, att den var hans eller att det hela var sanning, och när han stått där länge, sade han:

“Min båt är mycket vackrare än Olles.”

Det var det högsta Svante kunde tänka sig på denna jord. Men när han hade sagt det, blev han rädd, att Olle kanske skulle bli ledsen, och det ville han inte, efter han själv var så glad. Därför sade han efteråt:

“Men Olle ska' få låna den.”

Svante förstod inte, vad alla människor skratade åt. Han mindes nog, att han inte fick låna Olles, men det tyckte Svante var något helt annat². Ty Olle hade aldrig sönder sina saker, och då gjorde det ju ingenting.

Nu hade pappa lovat, att den här dagen skulle hela familjen få fara ut och segla. Och därför hade pappa skaffat en stor segelbåt, som låg med upphissade segel nere vid bryggan och väntade. Detta hade Svante hela tiden varit mycket glad över. Men han blev liksom litet snopen, när han fick höra, att han inte skulle få taga med sin nya båt. Nog förstod han, att båten kunde gå sönder, om den finge³ vara med på en sådan färd. Men han hade aldrig tänkt sig, att han skulle skiljas från båten på sin födelsedag.

Det blev emellertid en vacker dag, och det var

¹ Han kunde nästan inte tro, he could hardly believe.

² något helt annat, something altogether different.

³ finge, imperfect subjunctive.

det härligaste pojkarna visste, när de *fingo* fara ut och segla. Då följde hela familjen *med*, och båten stoppades full med matsäckskorgar, filter och schalar. Vid rodret satt pappa själv och hade en styrmansmössa på huvudet, och när det var riktigt väl¹, *fingo* pojkarna hjälpa honom att styra. Mamma låg i förn och tittade rätt upp i himmelen, och när de inte hjälpte till att styra, så hade pojkarna sina egna nöjen. Ibland hade de med sig någon stor plankbåt, som de inte voro så rädda om, och då läto de den släpa utmed *båtens* sida. Men ibland tyckte pappa, att sådant *skräp* och släp var i vägen, när han ville vända, och då *fingo* pojkarna vackert taga in² sina dyrbarheter och ställa dem i båten.

Då lutade de sig över *båtens* reling och tittade ned i vågorna, som båten skar igenom i ilande fart. Dunk, dunk och plask, plask³, lät det, när den stora båten reste sig på vågorna och klöv deras toppar, som i vitt skum porlade utmed båda sidorna på båten. När man låg och såg ned i vattnet, upptäckte man många rara saker. Skummet sprutade rätt upp i ansiktet, glittrade och lyste i alla möjliga färger. Det steg och föll. Än gick det så högt upp, att det nästan snuddade vid *båtens* reling, än sjönk det längre ned, lämnande en hel rand på sidan av båten alldeles torr. Och så roligt som vattnet porlade utmed *båtens* sidor!

¹ *när det var riktigt väl.* The meaning is: when papa was in real good humor.

² *fingo. .vackert taga in,* were obliged to pick up.

³ *Dunk, dunk och plask, plask.* The water suggests these sounds, when striking the side of a boat.

Det skvalpade och bubblade, porlade och sjöng. Aldrig blev man trött att se ned i detta vatten, som ständigt ilade förbi, ständigt var lika nytt och spännande. Det var som att höra på¹ sagor och sång, och Olle och Svante utbytte förnumstiga ord och tankar, när de följde denna vågornas lilla lek utmed båtens sidor.

Och allra roligast var det, när båten lade sig på sida, och det gick framåt med en fart, så att det bubblade bak i aktern av båten och fräste i förn. Slog så en våg in, då skreko Olle och Svante i himmelens sky². Men de voro naturligtvis inte rädda. De skreko av bara glädje. Våta blevo de. Men mest våta blevo de, när de sutto i förn. Och därför ville de hellre sitta där än någonstans annars. Inte en gång att få styra båten var så roligt, som när vågen slog plask mot ryggen. Och annars visste inte Olle något roligare än att få styra. Svante tyckte nog också, att det var roligt. Men honom gjorde det ändå nästan detsamma. Ty hur han än bar sig åt, så fick han aldrig båten att gå, som han ville. Han var bestämt för liten, och det visste han.

I dag gällde resan en liten ö, som låg mitt inne i skärgården. På den ön fanns en stor byggnad, och ön var full av träd. Pappa och mamma kände folket, som bodde där, och de sade, att de hade bott där förr, innan ännu ens Olle var född, medan de båda voro unga. Det tyckte Svante lät underligt. Men han tänkte icke mycket därpå. Han visste, att det var till hans ära, som de foro

¹ Det var som att höra på, it was like listening to.

² skreko... i himmelens sky, screamed at the top of their voice.

dit, därför att det var hans födelsedag. Och Svante tyckte, att det märkvärdigaste var, att här behövde de inte ligga och äta på marken kring ett fotogenkök utan här fingo de låna ett bord.

Det sattes ut på en grön plan och blev ordentligt dukat. Pappa tog sitt glas och drack högtidligt Svantes skål. Allesammans skålade med Svante, och han blef firad hela dagen. På eftermiddagen, när pappa rodde drag¹, fick Svante hålla i draget, och han fick upp en gädda, som var mindre än en stor abborre. Och det var den enda gädda, som någon fick på det fisket. Men det blev ett stolt ögonblick för Svante. Och han bar den själv i båten, när de skulle fara hem.

Hemåt gick det med fart, ty hem hade de medvind. Men knappt kom Svante i land, så sprang han ifrån de andra. Han sprang rätt upp för backen och in i byggningen. Ty nog hade han haft roligt hela dagen. Alla hade varit så snälla emot honom, och allt vad han ville, hade han fått. Men inte ens gäddan hade gjort honom samma nöje, som eljest skulle hava varit fallet. Ty Svante tänkte bara på en enda sak hela dagen.

Han tänkte på att han hade en båt och att den båten stod hemma och väntade på honom. Svante måste hem² för att se den, och han tyckte, att han skulle ha haft ändå roligare, om han fått vara hemma och se den segla i sjön.

¹ när pappa rodde drag, when papa was trolling.

² Svante måste hem, Svante had to get home. The Swedish, like the German (Svante musste nach Hause), often omits the verb of motion depending on the modal auxiliaries.

Men nu var det inte tid med det. Ty nu skulle de äta kväll. Och när det var gjort, skulle pappa tända fyrverkeri. Runt omkring i trädgården brunno kulörta lyktor. Men eljest var det alldeles mörkt. Och i mörkret på trappan stod pappa. Han höll en pappask i handen, och ur den tog han fram de underligaste maskiner. Det var stjärnregn, som sprakade och gnistrade, små raker, som sprungo i luften med en smäll och föllo ned som runda klara eldkulor, eldar, som lyste med rött och grönt sken, solar, som snurrade runt och sprutade gnistor omkring sig. Det var ett helt fyrverkeri, och allt det var gjort till Svantes ära. Det stod många utanför staketet och tittade på, och Svante var mycket lycklig.

Men när mamma och pappa på kvällen kommo in för att säga Svante godnatt, då stod båten mitt emot honom på byrån, och Svante låg och tittade på den.

“Tror pappa, att jag får segla med den i sjön i morgon?” sade Svante.

Jo, det trodde pappa. Men mamma frågade:

“Har du inte haft roligt i dag?”

“Jo-o”, sade Svante.

“Var det inte roligt att vara ute och segla?”

“Jo-o”, svarade Svante.

“Var inte pappa snäll, som hade skaffat dig fyrverkeri i kväll?” frågade mamma.

“Jo-o”, sade Svante igen.

Men han lät ändå liksom litet besynnerlig.

“Nå, vad är det då?” sade mamma.

¹4 kväll, this evening.

“Jo”, sade Svante. “Jag har inte fått se båten segla.”

Och så somnade han in och tänkte på att det bästa hade han kvar i morgon.

Olle och Svante resa hem.

Så gick sommaren, och nu var det höst. Kvälarna blevo kalla, rönnbären lyste mörkröda genom bladen, och en vacker dag, när september-solen gnistrade över den blåa fjärden, sprungo Svante och Olle upp och ned för backen för att packa och göra i ordning till resan.

Mamma hade hållit på och packat i flera dagar. Flickorna hade hjälpt henne, och pappa hade gått omkring och sett husvill ut ifrån morgon och till kväll. Sista dagen hade han packat litet förstås, men det var inte mycket. Och nu kom turen till Olle och Svante.

Olle tog reda på sitt metspö och tog av reven. Den nystade han upp ordentligt, och sedan gav han den åt pappa att gömma. Sedan tog han fram sina segelbåtar, och nu blev det frågan om, vilka båtar han skulle kasta bort, och vilka som skulle tagas med in till staden. Först var det några gamla barkbåtar. Dem kastade Olle utan vidare ut på gården. Sedan kom turen till plankbåtarna. Och när Olle hade synat dem en stund, så gick han till pappa.

“Är du tokig?” sade pappa. “Tror du, att vi ska’ ha med oss ett helt vedlass?”

Och därvid blev det¹. Olle skänkte bort sina plankbåtar till några pojkar, han hade lekt med under sommaren, och så gick han och tittade på de båtar, han hade kvar.

Först var det den stora märkvärdiga båten, som hade seglat till havs, och så var det en liten båt, som Söderman hade gjort. Den var målad grön och vit som Svantes och alldeles lik lotsarnas prickbåt. Dem synade nu Olle noga och såg, att de voro hela. Sedan ställde han dem i solen, så att seglen skulle få torka, och sedan gick han till mamma för att få adresslappar.

Mamma skrattade åt Olle och sade, att det *inte* behövdes.

“Behövs det inte?” sade Olle. “Då kan de ju komma bort på ångbåten.”

Så fick Olle sina adresslappar, och dem satte han fast på båtarna.

Sedan band han ihop pilbågen och skottkärran med snören och satte adresslappar på dem. Och sedan var Olle klar. Ty de andra leksakerna hade mamma lagt in i kappsäcken.

Svante han hade bara en kniv, som pappa gömt och som han inte fick ha. Och så hade han sin nya segelkutter. Allt annat hade han slagit sönder, utom bollen, som han bytt bort för två äpplen. Men segelkuttern hade han kvar, ty den hade han aldrig fått ha', annat än när² någon stor var med honom.

När nu Svante såg, att Olle skulle ha adress-

¹ Och därvid blev det, and that decided it.

² annat än när, except when.

lappar på sina saker, så gick Svante till mamma och bad, att han också skulle få en adresslapp.

“Varför ska’ Olle få och inte jag?” sade Svante.

Och när han så hade fått en adresslapp, så bad han, att mamma skulle skriva Svante på lappen.

Mamma skrev *Svante, Stockholm* med stora bokstäver på adresslappen, och då var Svante nöjd.

När de så hade packat, gingo gossarna ned till bryggan och satte sig hos Söderman. De sutto på var sin sida om honom och sågo på, hur han rörde ihop färg. Ty Söderman skulle måla Svantes båt en gång till, innan han for, på de ställen, där Svante inte hade kunnat låta bli att peta bort färgen. Det gjorde han också. Under tiden berättade han för pojkarna om resan till Brasilien, vattenpelaren, som gick upp till himmelen, och huru sjöormen miste skullran. Och till sist tog han sig en stadig mullbänk.

“Så var det med den saken”¹, sade Söderman.

Nästa morgon fördes alla sakerna ned på bryggan. Solen lyste, så att fjärdar och skär blänkte, och det var riktigt sorgligt att tänka på att de nu skulle fara in till staden. Men gossarna voro inte ledsna ändå. Ty de skulle få fara på ångbåt, och så skulle de visa sin fina båtar för både Torsten, Åke och Bengt och alla andra pojkar.

“Jag ska’ fråga Torsten, vad han tror, att min båt kostar”, sade Svante. “Tror inte pappa, att han säger fem kronor?”

“Jo”, menade pappa. “Det kan nog hända.”²

¹ Så var det med den saken, and that is the end of that story.

² Det kan nog hända, that is possible.

“Då svarar jag, att han kostar tre”, sade Svante.

Och han skrattade så nöjd, som om han själv hade betalt pengarna.

På bryggan stodo pojkarna och väntade. Pudel var med i ett koppel, fåglarna voro med, sköldpaddan var med — ty Svante hade också en sköldpadda, och den hette “Lunkan” — och den enda, som stannade kvar, var kisse, som mamma givit bort till en gumma. Olle och Svante hade sagt adjö åt kisse. Och Svante var riktigt rörd. *Men* kisse såg lika glad ut för det och låg i solskenet på trappan och spann.

Och så var det förstås hönan, som Svante gav mask åt, innan han sade adjö.

Men annars voro allesammans med, och gossarna hade sina bästa kläder på sig och sina sista snygga skor. Olle höll sin stora segelbåt i famn, och pappa bar Svantes, ty Svante fick inte bära den själv. I stället fick han leda Pudel i kopplet.

Olle höll dessutom en stor blomsterkvast i den ena handen. Den hade han fått av gumman, som de bott hos. Och Svante hade blommor både fram och bak. Två stora blomsterkvastar hade han, en i vardera handen, på rocken hade han hela guirlander med blommor¹ och om halsen en stor krans. Ty Svante var god vän med alla gubbar och gummor på hela trakten. Pappa skrattade, när han fick se honom, och sade, att Svante såg ut som en fastlagsoxe.

Men nu var allting färdigt. Båtarna och fågelburen stodo nere i en hytt. På däck stod pappa,

¹ *guirlander med blommor*, note the preposition.

mamma, flickorna, Olle, Svante och Pudel, och så lade ångbåten från land.

En hel vit sky av näsdukar viftade ifrån bryggan. Olle och Svante svängde sina mössor, Pudel sprang upp på bänken, lade tassarna på räcket och gav skall, ty han ville också vara med. Och just som båten lade ut, hälsade lotsen hemma med flaggan. Tre gånger hissade han den ned och tre gånger upp. "Framåt", ropade kaptenen, och framåt gick det. Men längst i aktern på ångbåten stod Olle och Svante och viftade mot den röda stugan med det vita tältet, som solen lyste på, ända till dess båten vek omkring udden, och hela byn försvann.

"Jaha", sade pappa. "Så var det slut med den sommaren."

Så klappade han mamma, och hon fick tårar i ögonen för en liten stund. Och så frågade han pojkarna:

"Har ni haft roligt i sommar?"

Pojkarna bara nickade. De tänkte på båtarna och bryggorna, Söderman och den stora fjärden, där det blåste så bra, på badning och segling och på hela sommaren, som låg bakom dem.

Pappa satte sig ned bredvid Olle och lade armen om hans axel.

"Ja, nu är det slut", sade han. "Och i höst skall du börja i skolan."

Olle såg fundersam ut, och hans ögon blevo stora.

"Ja, men jag slipper", sade Svante.

Då brast pappa i skratt, och då såg Svante ledsen ut. Ty det gjorde han alltid, när han trod-

de, att någon skrattade åt honom. Men mamma tröstade honom och sade:

“Det kommer nog din tid, lilla Svante.”

Då var Svante nöjd, för att hans tid skulle komma. Och hela tiden hade pojkarna roligt på ångbåten, som gick fram i det blåa vattnet genom den vackra skärgården och lade till långt upp i strömmen, mitt emot Grand Hotel.

Där kretsade fiskmåsarna över vattnet, som om de följt Olle och Svante hela vägen.

VOCABULARY

ABBREVIATIONS

adj.	adjective.	def.	definite.	n.	neuter
adv.	adverb.	f.	feminine.	pl.	plural.
col.	colloquial.	interj.	interjection.	pres.	present.
contr.	contraction.			subj.	subjunctive.

In the case of nouns, the singular with the postpositive definite article and the nominative plural are given: A neuter noun will be recognized by the ending -t or -et.

The principal parts of strong and irregular verbs are given in full. The principal parts of all other verbs are indicated by their endings.

A vertical line within a word indicates that part of the verb to which the endings following it are to be added. For example: *arbet|a (-ade) = arbeta, arbetade.*

When a dash takes the place of an ending within the parenthesis it indicates that the nominative plural is the same as the nominative singular. For example: *barn (-et, -) = barn, barnet, barn.*

VOCABULARY

A

- abborrje** (-n, -ar), perch.
adjö, adieu, good-bye.
adresslapp (-en, -ar), label.
aftonbön (-en, -er), evening prayer.
akt|a (-ade), to take care of; —**sig**, to be on one's guard.
akter (-n, aktrar), stern.
aldrig, never.
all (-t, -a), all.
alldes, just, entirely, quite.
allesammans, all together.
allihop, all together.
allra (old gen. pl. of all), of all, by far; — **helst**, above all; — **mest**, most of all; — **minst**, least of all.
alle, at all.
allt, certainly, surely, still; — **mindre och mindre**, smaller and smaller still.
alltid, always, ever, surely.
alltihop, all.
allting, n., everything.
alltsammans, everything.
alltså, accordingly, thus.
allvar (-et), seriousness, earnest.
allvarsam, serious.
allvarsamt, seriously.
an, adv. and particle; **gå an**, to be possible.
an|a (-ade), to foresee, suspect.
anbragt, constructed.
an|bringa (-bragte, -bragt; or -bringade, -bringat), to construct.
anda (-n), breath.
and|as (-ades), to breathe.
andre (andra), other, second; see **annan**.
anförare (-n, —), leader.
angelägen, solicitous, desirous.
ansjovisburk (-en, -ar), jar of anchovy.
ankare (-t, -n or —), anchor.
anlete (-t, -n), face, countenance.
anmärkning (-en, -ar), remark.
annan (annat; def. andre, andra), other, different, else.
annars, otherwise, else.
annat, see **annan**.
an|se (-såg, -sett), to look upon, consider.
ansikte (-t, -n), face.
ansträngning (-en, -ar), exertion.
ansåg, see **anse**.
antingen, either, whether.
anvån|da (-de, -t), to use.
apa efter, see **efterapa**.

apportera (-ade), to fetch,
bring.
 arbetja (-ade), to work.
 arbete (-t, -n), work, task.
 arg, angry.
 arm (-en, -ar), arm.
 aseptin (-et), antiseptic.
 ask (-en, -ar), box.
 aster (-n, astrar), aster.
 att, that, (so) that, to.
 augusti, August.
 av, of, from, by, with, off.
 avbruten, see avbryta.
 avbryta (-bröt, -brutit), to
break off.
 avgörande, decisively, posi-
tively.
 avhugga (-högg, -huggit), to
cut off.
 avhuggen, cut off, chopped
off.
 avig, turned, reversed.
 avlivja (-ade), to put to death,
kill.
 avlyfta (-lyfte, -lyft), lift off.
 avlägsnja (-ade) sig, to with-
draw, go away.
 avpassad, adapted, suited.
 avsides, out of the way.
 avskedad, discharged.
 avskära (-skar, -skurit), to
cut off.
 avstånd (-et, —), distance.
 avtaga (-tog, -tagit), to take
off.
 avundsjuk, jealous.
 axel (-n, axlar), shoulder.

B

backja (-ade), to back the
oars, back water.
 backje (-en, -ar), hill, yard,
ground.
 bad, see bedja.
 badja (-ade), to bathe.
 badning (-en, -ar), bathing.
 bagargesäll (-en, -er), baker's
man.

bajonett (-en, -er), bayonet.
 bak, behind, at the back:
fram och bak, before and
behind.
 baklänges, backwards.
 bakom, behind.
 bakport (-en, -ar), backdoor.
 baktill, behind.
 bambu (-n), bamboo.
 band (-et, —), ribbon, band,
string.
 banna (-ade), to scold, re-
buke.
 banna (-ades), to be scold-
ing, be chiding.
 banner, pl., reproof, scolding
bar, naked, bare.
 bar, see bära.
 bara, only, nothing but; //
only.
 barkbit (-en, -ar), piece of
bark.
 barkbåt (-en, -ar), piece of
bark (thought of as a
boat).
 barn (-et, —), child.
 barnkammare (-n, — or -kam-
rar), nursery.
 basja (-ade), to whip, beat.
 be, see bedja.
 bedja (bad, bett), to ask, beg,
implore; — om, to ask for.
 bedrövad, dejected, sad.
 befinna (-fann, -funnit) sig,
to be.
 begrava (-grov, -gravit), to
bury.
 begripa (-grep, -gripit), to
comprehend, understand.
 behålla (-höll, -hållit), to
keep, retain.
 behändigt, dexterously, nimb-
ly.
 behöva (-de, -t), to need.
 behövas (-des, -ts), to be nec-
essary.
 beklaga (-ade) sig, to com-
plain.
 bekänna (-de, -t), to confess.

- låt**en, satisfied, pleased.
låtenhet (-en), satisfaction.
löning (-en, -ar), reward.
leg (-et, —), leg; lägga be-
nen på ryggen, to use one's
legs; taga till benen, to
take to one's heels.
arg (-et, —), hill, mountain.
ergskreva (-an, -or), cleft of
a mountain, crevice.
erätta (-ade), to relate, tell.
eröm (-met), commendation,
praise.
eskedlig, kind, good-natured.
esluta (-ade, -at; or -slöt,
 -slutit), to decide.
eslöt (-o), see besluta.
estod, see bestå.
estå (-stod, -stätt), to con-
sist (of).
eställa (-de, -t), to order.
estämt, positively, clearly.
esvärlig, troublesome, diffi-
cult.
esynnerlig, strange, peculiar.
esökt, frequented, visited.
et, see bita.
etja (-ade), to feed, browse.
etja (-an, -or), bit.
etaja (-ade), to pay.
ett, see bedja.
ettyda (-tydde, -tytt), to
mean, signify.
eundra (-ade), to admire.
evars, O dear!, indeed.
bilda (-ade), to form.
biljett (-en, -er), ticket.
binda (band, bundit), to tie.
bit (-en, -ar), piece, bit, dis-
tance.
bita (bet, bitit), to bite.
bittert, bitterly.
björk (-en, -ar), birch.
blad (et, —), leaf.
blaska (-ade), to splash.
bleckask (-en, -ar), tin box.
blek, pale.
blev (-e, -o), see bliva.
bli, see bliva.
- blid**, mild, gentle.
bliva (blev, blivit), to be-
come, be, remain; — av, to
come to pass, happen.
block (-et, —), pulley.
blod (-et), blood.
blodig, bloody.
blomma (-an, -or), flower.
blomsterkvat (-en, -ar), nose-
gay, posy, bunch of flowers.
blomsterrabatt (-en, -er),
flower-bed.
bly (-et), lead.
blykö (-en, -ar), leaden keel.
blå, blue.
blåsa (-te, -t), to blow, sound.
blåst (-en), wind, stormy
weather.
blått, bluely.
blänka (-te, -t), to shine, to
glitter.
blänkande, shining.
blöta (-te, -t), to soak.
bo (-dde, -tt), to live, dwell.
bogspröt (-et, —), bowsprit.
bok (-en, böcker), book.
bokstav (-en, bokstäver), let-
ter.
boll (-en, -ar), ball.
bom (-men, -mar), boom, bar.
bomull (-en), cotton.
bondhund (-en, -ar), peasant's
dog.
bord (-et, —), table.
borde, see böra.
borra (-ade), to bore, pierce.
borst (-en or -et, -er or —),
bristle.
bort, away.
borta, away, gone.
bortblåst, blown away.
bortbyta (-te, -t), to ex-
change (for).
bortflugen, flown away; see
flyga.
bortgiva (-gav, -givit), to give
away.
bortglömma (-de, -t), to for-
get.

- bortkast|a** (-ade), to cast (throw, fling) away.
bort|komma (kom, kommit), to get away, be lost.
bortskänk|a (-te, -t), to give away.
bortskick|a (-ade), to send away.
bort|taga (-tog, -tagit), to take away, remove.
borttork|a (-ade), to wipe (rub) away.
botten (bottnen, bottnar), bottom.
bra, good, well, very, rather.
brak|a (-ade), to crack, crash.
brant, steep.
brant (-en, -er), precipice, steep.
bred, wide, broad.
breda (bredde, brett), to spread, extend.
bredvid, beside.
brev (-et, —), letter.
brinna (brann, brunnit), to burn.
brist (-en, -er), lack, want; **! — på**, for want of.
brista (brast, brustit), to break; — **! skratt**, to break out in a laugh.
bro (-n, -ar), bridge.
broder (-n, bröder), brother.
bror, contracted form of **broder**.
brottsling (-en, -ar), criminal.
bruk|a (-ade), to be in the habit of, be accustomed to.
brun, brown.
brusto, see **brista**.
bry (-dde, -tt) **sig** (om), to care (for), trouble one's self (about).
brygg|a (-an, -or), bridge, dock, pier.
bråttom, adv., in a hurry; **få —**, to make haste; **hava —**, to be in a hurry.
brädd (-en, -ar), brim, margin.
- bräde** (-t, -n or -r), board, plank.
bröd (-et, —), bread.
bröst (-et, —), breast.
bubbl|a (-ade), to bubble.
bucklig, buckled, curled.
buller (bullret), noise.
bult|a (-ade), to beat, throb.
bumling (-en, -ar), clumsy fellow, (colloquial).
bundo, see **binda**.
bur (-en, -ar), cage.
burit, see **bära**.
busk|e (-en, -ar), bush.
buss (-en, -ar), quid (of tobacco).
bussig (-t), clever.
butelj (-en, -er), bottle.
buttert, sourly, sullenly.
by (-n, -ar), village, hamlet.
bygg|a (-de, -t), to build.
byggnad (-en, -er), building.
byggning (-en, -ar), building.
byrå (-n, -ar), bureau.
byt|a (-te, -t), to change, barter; — **bort**, to exchange.
byting (-en, -ar), urchin.
byxor, f. pl., breeches.
båda, both.
både, conj., both.
båglamp|a (-an, -or), arc lamp.
båt (-en, -ar), boat.
båthus (-et, —), boat-house.
bädd|a (-ade), to make a bed.
bägge, both, either.
bänk (-en, -ar), bench, seat.
bära (bar, burit), to bear, carry; — **av**, to be off, go off; — **! väg**, to be off; — **! sig åt**, to act, conduct one's self.
bäst, best; — **! det var**, suddenly.
bättre, better.
böj|a (-de, -t), to bend.
böjd, inclined.
böra (borde, bort), ought.
börj|a (-ade), to begin.

Örjan, beginning.
Össa (-an, -or), gun.

C

irkus (-en, -ar), circus.

D

dag (-en, -ar), day; **i** —, to-day; — **ut och** — **in**, day out and day in; **om dagarna**, in the day-time.
dangla (-ade), to dangle.
dans (-en, -er or -ar), dance.
dansa (-ade), to dance.
dansande, dancing, dancer.
dansalong (-en, -er), dance-hall.
dansskola (-an, -or), dancing-school.
darrja (-ade), to tremble, shake.
de, the, they; see **den**.
dem, them.
den, the, that, that one, it.
denne, this, this one.
densamme, the same.
deras, their.
dessa, its; **till** —, until.
dessa, these; see **denne**.
dessutom, besides.
desto, the, all the.
det, it; n. of **den**.
detsamma, the same; **i** —, just then, at that moment; **med** —, at once.
detta, n. of **denne**.
dike (-t, -n), ditch.
dimma (-an, -or), fog.
direkt, direct.
disputerja (-ade), to dispute, argue.
dit, thither, there.
djup, deep.
djupt, deep, deeply.
djur (-et, —), animal.
dockgubbe (-en, -ar), dummy.

dogg (-en, -ar), bulldog, mastiff.
doktor (-n, -er), doctor.
doppja (-ade), to dip, plunge, immerse.
drack, see **dricka**.
drag (-et, —), troll (used in fishing; **ro** —, to troll).
draga (drog, dragit), to pull, draw; — **till**, to jerk; — **upp**, to draw or pull up.
drev, see **driva**.
dricka (drack, druckit), to drink.
driva (drev, drivit), to drive; — **med**, to joke with.
drivja (-an, -or), drift.
drog, see **draga**.
druckit, see **dricka**.
drumlja (-ade), to be clumsy, tumble.
drummel (-n, drumlar), a clumsy, careless person.
drunkna (-ade), to drown.
dröjja (-de, -t), to delay, tarry.
du, you (familiar).
dugja (-de or **dög**, -t), to be good, be fit.
duk (-en, -ar), cloth, tablecloth.
dukja (-ade), to lay the table.
duktig, doughty, able, great.
duktigare, greater.
dum, stupid, foolish.
dumt, foolishly.
dunder (-ret), thunder, rumbling.
dunkja (-ade), to beat.
dykja (-te or **dök**, -t), to dive, plunge.
dynja (-an, -or), cushion.
dyrbar, precious.
dyrbarhet (-en, -er), precious thing, treasure.
dyrt, most solemnly, dearly.
då, then, in that case; — **och** —, now and then.
däck (-et, —), deck.

däck|a (-ade), to deck.
 där, there, where.
 därborta, over there.
 därefter, thereupon.
 därför, therefore, on that ac-
 count; — att, because.
 därifrån, from there.
 därinne, in there, within.
 därmed, with that.
 därom, about it.
 därpå, thereupon, thereafter.
 därvid, with that.
 dö (dog, dött), to die.
 död, dead.
 dödkamp (-en), leath strug-
 gle.
 dög, see duga.
 dök, see dyka.
 dörr (-en, -ar), door.

E

efter, after, afterwards, since.
 efter|a (-ade), to imitate,
 ape, copy.
 eftermiddag (-en, -ar), after-
 noon.
 efter|se (-såg, -sett), to look
 and see.
 efterskick|a (-ade), to send
 for.
 eftersom, since.
 efteråt, afterwards.
 egen (eget, egna), own.
 egentligen, really, in reality.
 ek|a (-ade), to echo.
 elak, cruel, naughty.
 eld (-en, -ar), fire.
 eldkulla (-an, -or), ball of fire.
 elektrisk, electric.
 eljest, otherwise.
 eller, or.
 elvabefängt, madly, furiously.
 emellan, between.
 emellertid, however, never-
 theless.
 emot, against, toward.
 emot|taga (-tog, -tagit), to re-
 ceive.

en (ett), one, a(n), **people-**
 ende (-a), only (**one or**
 thing), single.
 ens, even, once.
 ens, ense, agreeing; vara —
 om, to agree upon.
 ensam, alone, lonesome.
 ensamhet (-en), solitude.
 envis|as (-ades), to insist, be
 obstinate, persist.
 envist, pertinaciously.
 ett, n. of en.

F

fall (-et, —), case; i alla —,
 at all events, at any rate.
 fall (-et, —), yard-rope.
 falla (föll, fallit), to fall; —
 någon in, to occur to some-
 one.
 familj (-en, -er), family.
 fann (-en), embrace, arms;
 taga i —, to hug.
 fann(s), see finna(s).
 fara (for, farit), to go, travel,
 depart; — efter, to go af-
 ter; — ut, to go out for a
 trip.
 farbror (see bror), uncle (on
 the father's side).
 farlig, dangerous.
 farlighet (-en, -er), danger.
 far|mor (-modern), grand-mo-
 ther, father's mother.
 fart (-en), speed; i en —, in
 a hurry.
 fartyg (-et, —), vessel.
 farväl, farewell, good-bye;
 taga —, bid farewell.
 faslig, horrible, awful.
 fasligast, most horrible.
 fasligt, horrible, terrible.
 fast, firm, fast; although.
 fastlagsox|e (-en, -ar), an ox
 slaughtered during Lent.
 fastspikad, nailed fast.

- fasttagare** (-n, —), catcher, one who seizes.
fasttagen, captured.
fastän, although.
fatt, hold; **taga** —, to take hold.
fatt|a (-ade), to grasp, understand.
fatt|as (-ades), to lack, be missing.
fel (-et, —), fault.
fem, five.
femte, fifth.
fen|a (-an, -or), fin.
festmåltid (-en, -er), banquet.
fick, see **få**.
fick|a (-an, -or), pocket.
fiende (-n, -r), enemy.
filt (-en, -ar), felt; blanket
fin, fine, pretty.
fint, cunningly.
finger (-n, fingrar; or fingret, finger), finger.
finger, see **få**.
finger|a (-ade), to finger.
finna (fann, funnit), to find.
finnas (fanns, funnits), to be found, exist.
finnskut|a (-an, -or), vessel from Finland.
finurligt, shrewdly, slyly.
fir|a (-ade), to celebrate, honor.
fisk (-en, -ar), fish.
fisk|a (-ade), to fish.
fiskare (-n, —), fisherman.
fiske (-t, -n), fishing.
fiskmås (-en, -ar), gull, mew.
fiskredskap (-en or -et, —), fishing tackle.
fiskrock (-en, -ar), fishing coat.
fjäder (-n, fjädrar), feather.
fjäll|a (-ade), to scale.
fjällig, scaly.
fjärd (-en, -ar), bay, inlet.
fjärdingsväg (-en, —), one fourth of a Swedish mile, see note to p. 89.
- fjäril** (-en or -n, -ar), butterfly.
fiaddr|a (-ade), to flutter, stream.
flagg (-en), see **flagga**.
flagg|a (-an, -or), flag.
flagglåd|a (-an, -or), flag-box.
flaggstång (-en, stänger), flag-staff.
flere, flera, several more.
flick|a (-an, -or), girl, daughter.
flox (-en, —), Phlox.
flug|a (-an, -or), fly.
flyga (flög, flugit), to fly; — bort, to fly away; — in, to fly in.
flyta (flöt, flutit), to float.
flytt|a (-ade), to move.
flyttning (-en, -ar), moving.
flås|a (-ade), to puff, blow; — ut, to gather (recover) breath.
fläck (-en, -ar), spot, blot.
flämt|a (-ade), to pant, gasp.
flög, see **flyga**.
flöte (-t, -n), float, cork.
fnittr|a (-ade), to giggle, titter.
fock (-en, -ar), foresail.
folk (-et, —), people.
for, see **fara**.
form (-en, -er), form.
fors|a (-ade), to gush, stream rapidly.
fort, fast, soon; **så** —, as soon as.
 fot (-en, fötter), foot.
 fotogenkök (-et, —), oil-stove.
fram, forward, forth, on; **rätt** —, straight ahead.
framför, before, in front of; — allt, before all.
fram|komma (-kom, -kommit), to come forth, arrive.
framstupa, headlong.
fram|taga (-tog, -tagit), to take out, produce.

- framträngja (-de, -t), to press forward.
- framåt, on onward; gå —, to advance; se —, to look ahead.
- fred (-en, -er), peace.
- frestja (-ade), to tempt.
- frestande, tempting.
- frestelse (-n, -r), temptation.
- fri, fritt, free, independent, exempt (from).
- frisk, fresh.
- from, pious, gentle.
- fru (-n, -ar), lady.
- frukost (-en, -ar), breakfast.
- fruktja (-ade), to fear.
- fråga (-an, -or), question.
- fråga (-ade), to question, ask; — efter, to care.
- frågvla, inquisitive, curious.
- från, from.
- främmande, unknown, unfamiliar.
- fräsja (-te, -t), to hiss, whiz; seethe, boil.
- ful, ugly, homely.
- fulling (-en, -ar), ugly fellow.
- full, full, drunk, intoxicated; för fulla segel, with all sail set.
- fult, uglily, awfully.
- fumlja (-ade), to fumble.
- fund; komma under fund med, to ascertain.
- funderja (-ade), to ponder.
- fundersam, thoughtful.
- funnit(s), funnos, see fina(s).
- fyllja (-de, -t), to fill.
- fyra, four.
- fyrhjulig, four-wheeled.
- fyrvärkeri, (-et, -er), fireworks.
- få (fick, fått), to be obliged; get, obtain; may, be allowed; — fram, to get out, — igen, to get (receive) back; — opp (upp), to bring up, raise; — tag, to get hold.
- fågel (-n, fåglar), bird.
- fågelbur (-en, -ar), bird-cage.
- fång (-et, —), catch, acquisition.
- fånga (-ade), to catch.
- fäktja (-ade), to fight, gesture.
- fält (-et, —), field, plain.
- färd (-en, -er), voyage, way; vara på färde, to be adoring, be up.
- färdig, ready.
- färg (-en, -er), color.
- fästja (-te, -t), to fasten, attach.
- föda (födde, fött), to bear, bring forth.
- födäs (föddes, fötts), to be born.
- född, born.
- födelsedag (-en, -ar), birthday.
- följja (-de, -t), to follow, accompany.
- följd, followed.
- föll(o), see falla.
- fönster (fönstret, —), window.
- fönsterrutja (-an, -or), window pane.
- för, for, before, too, by, to, of; — att, in order that, to, because.
- för (-en), prow, fore-part (of a ship).
- förja (-de, -t), to guide, bring, convey.
- föraktja (-ade), to despise, disdain.
- förargja (-ade), to offend, displease; — sig, to take offense.
- förargad, vexed.
- förargelse (-n, -r), offense, provocation, vexation, displeasure.

- örrarglig**, provoking, annoy-
ing, troublesome.
- örbi**, past.
- örbjuda** (-bjöd, -bjudit), to
forbid.
- örbjuden**, forbidden.
- föreslå** (-slog, -slagit), to pro-
pose.
- föreställning** (-en, -ar), idea,
conception.
- företaga** (-tog, -tagit) sig, to
undertake, set about.
- förevisa** (-ade), to show, ex-
hibit.
- författare** (-n, —), author,
writer.
- förfärlig**, terrible, dreadful.
- förfärligt**, terrible, exceeding-
ly.
- förgrymmad**, angry, furious.
- förhand** (-en), lead, prece-
dence; på —, in advance,
previously.
- förhoppning** (-en, -ar), hope,
expectation.
- förklara** (-ade), to explain,
declare.
- förlag** (-et, —), n., stock,
store, copyright.
- förlora** (-ade), to lose.
- förlorad**, lost.
- förlåta** (-lät, -lätit), to for-
give.
- förmiddag** (-en, -ar), fore-
noon.
- förmälja** (-de, -t), to mention,
report.
- förnumstlig**, self-important,
knowing, wise.
- förr**, before, formerly.
- förrän**, before.
- försiktigt**, cautiously.
- försiktigtvis**, by way of pre-
caution.
- förskräckja** (-te, -t), to fright-
en, alarm.
- förskräckelse**. (-n), terror,
fright.
- förskräckligt**, fearfully,
dreadfully.
- förskräckt**, frightened.
- försämlig**, vexatious, pro-
voking.
- först**, first; at first, firstly.
- förstod**(o), see **förstå**.
- förstå** (-stod, -stätt), to un-
derstand; — sig på, to have
knowledge of, be skilled in.
- förståndig**, sensible.
- förstås**, of course.
- försvann**, see **försvinna**.
- försvinna** (-svann, -svunnit),
to disappear, pass away.
- försvunnit**, see **försvinna**.
- försäkra** (-ade), to assure.
- försök** (-et, —), attempt.
- försöka** (-te, -t), to try.
- förtjänja** (-ade), merit, de-
serve.
- förtjänst** (-en, -er), merit, de-
sert.
- förtopp** (-en, -ar), fore-top.
- förtvivlad**, desperate.
- förtvivlat**, desperately.
- förtöjja** (-de, -t), to moor,
make fast.
- förundra** (-ade) sig, to won-
der (at), to be surprised
(at).
- förut**, before, formerly.
- förvara** (-ade), to preserve.
- förvånande**, amazing.
- förväg**; i —, beforehand, in
advance.
- förödelse** (-n, -r), devasta-
tion, desolation; **förödel-
sens styggelse**, the abomi-
nation of desolation.

G

- gadd** (-en, -ar), sting.
- galen**, wrong, improper; in-
sane.
- gallskrika** (-skrek, -skrikit),
to scream, shriek.
- gammal** (gamla), old.

- ganska**, very.
gap (-et, —), mouth, jaws.
gap|a (-ade), to gape, stare.
gardin (-en, -er), curtain.
garnnystan (-et, —), ball of yarn.
garvare (-n, —), tanner.
gaslykt|a (-an, -or), gas-lamp.
gat|a (-an, -or), street.
gathörn (-et, —), street corner.
gav, see **giva**.
gavel (-n, gavlar), gable.
ge, see **giva**.
genast, at once.
genmäll|a (-de, -t), to reply.
genom, through, by.
genomvåt, drenched through and through.
gesäll (-en, -er), journeyman.
gevär (-et, —), gun, weapon.
gick, see **gå**.
gift, married.
gillr|a (-ade), to trap, gin.
gingo, see **gå**.
giva (gav, givit), to give; — **sig av**, to start out; — **sig i**, to jump into; — **sig i väg**, to be off; — **sig till**, to begin to, take to.
gjorde, **gjort**, see **göra**.
glad, glad, pleasant, gay.
gladare, happier.
gladde, see **glädja**.
glas (-et, —), glass.
glasögon, n. pl., spectacles.
gilda (gied, glidit), to glide, slide.
glittr|a (-ade), to glitter.
glädja (gladde, glatt) **sig**, to rejoice, be happy.
glädje (-n), joy, pleasure.
glänt, adv., på —, ajar.
glänt|a (-ade), to open a little.
glöm|ma (-de, -t), to forget.
gnida (gned, gnidit), to rub.
gniss|a (-ade), to scream, grate.
gnisslande (-t), screaming.
- gnist|a** (-an, -or), spark.
gniatr|a (-ade), to sparkle.
gno (-dde, -tt), to rub; — **med benen**, to run as fast as one's legs can carry, use one's legs.
gnäll|a (-de, -t), to whine.
god, good, kind.
godnatt, good night.
golv (-et, —), floor.
gonggong (-en), gong.
goss|e (-en, -ar), boy, lad.
gott, well.
grad (-en, -er), degree; **i den** —, to such extent.
grav (-en, -ar), grave.
gren (-en, -ar), bough, branch.
grimas (-en, -er), grimace; **göra grimaser**, to make faces.
grind (-en, -ar), gate, gate-door.
gro (-dde, -tt), to germinate, sprout; — **igen**, to fill up.
grunt, shallow, low.
grym, cruel, ferocious.
grå, gray.
gråt (-en), weeping, tears.
gråta (grät, gråtit), to cry, weep.
gråtfärdig, on the point of crying.
gräll|a (-ade), to quarrel.
gränd (-en, -er), lane, alley.
gräs (-et, —), grass.
gräsligt, terribly, dreadfully.
gräsmatt|a (-an, -or), lawn.
gräsvall (-en, -ar), sward.
gråt, see **gråta**.
gräv|a (-de or grov, -t), to dig; — **upp**, to dig up.
grön, green.
gubbe (-en, -ar), old man.
gubbhuvud (-et, — or -en), old man's head.
Gud (-en), God.
guirland (-en, -er), garland.
gul, yellow.
gumm|a (-an, -or), old woman.

- ung|a** (-ade), to rock, float, swing.
upp (-et, —), bank, rise, jump.
uppl|a (-ade), to jump, rock up and down, bob.
gå (gick, gått), to go, walk, pass away; — *an*, to be possible; *det går an*, that will do; — *efter*, to fetch, bring; — *sin väg*, to go one's way; — *till*, to happen, come to pass; — *av*, to break, come off.
gång (-en, -er), time; — *en* — once; *en* — *till*, once more; *inte en—*, not even.
gård (-en, -ar), farm, yard.
gås (-en, gåss), goose.
gått, see *gå*.
gädd|a (-an, -or), pike.
gä|l (-en, -ar), gill.
gäll|a (-de, -t), to concern; *nu gäller det*, now for it! *nu comes the tug of war*.
gällt, shrilly.
gärna, willingly, readily, fain.
göm|ma (-de, -t), to hide, keep.
göra (gjorde, gjort), to do, make; — *av*, to put, lay; — *om*, to repeat; *det gör ingenting* or *det gör det-samma*, it makes no difference.
- H**
- ha**, (hade, haft), see *hava*.
hack i **häl**, close at one's heels.
hak|a (-ade), to hook.
hals (-en, -ar), throat, neck.
halsband (-et, —), collar.
halsgrop (-en, -ar), throat-pit.
hals|hugga (-högg, -huggit), to behead, decapitate.
halv half.
- hammare** (-n, — or *hamrar*), hammer.
hamn (-en, -ar), harbor.
hamn|a (-ade), to land.
han, he.
hand (-en, händer), hand.
handduk (-en, -ar), towel.
handelsbod (-en, -ar), merchant's shop.
handfallen, at a loss, non-plussed.
handfat (-et, —), basin, wash-basin.
hand|a (-ade) *om*, to treat of (about).
hann, see *hinna*.
hans, his.
har, see *hava*.
har|e (-en, -ar), hare.
harm (-en), anger, indignation.
harmset, angrily.
hastighet (-en), rapidity.
hat|a (-ade), to hate.
hatt (-en, -ar), hat.
hav (-et, —), sea, ocean; *till havs*, on the sea, at sea.
hava (hade, haft), to have; — *för sig*, to be about, be doing; — *roligt*, to have fun, have a fine time; — *sönder*, to break to pieces.
havs|botten (botten, bottenar), bottom of the sea.
heder (-n), honor.
hedersam, honorable.
hel, all, whole, unbroken; *i det hela*, on the whole.
heller, either.
hellre, rather.
helskäg|g (-et, —), full beard.
helst, rather, preferable, ever; *vem som —*, whosoever.
he|t, wholly, entirely, completely.
hem (-met, —), home, adv., home.
hemifrån, away from home.

- hemlighet (-en, -er), secret;
 i —, in secret.
 hemlighetsfullt, mysteriously.
 hemma, at home.
 hemsk, awful, horrid, dismal.
 hemskick|a (-ade), to send home.
 hemåt, homeward.
 henne, see hon.
 hennes, poss., her, hers.
 herr|e (-en or -n, -ar), master, gentleman, lord.
 heta (hette, hetat), to be called.
 himmel (-n or -en, himlar), heaven, sky.
 hindr|a (-ade), to hinder.
 hinna (hann, hunnit), to have time; — fram, to reach.
 hiss|a (-ade), to hoist; — ned och opp, to hoist up and let down.
 histor|a (-en, -er), story, tale.
 hit, hither, to this place.
 hitt|a (-ade), to find; — på, to think of, hit upon, invent.
 hjul (-et, —), wheel.
 hjälp (-en), help.
 hjälp|a (-te or halp, hulptit), to help; — till, to assist, contribute; hjälpas åt, to assist one another.
 hjärta (-t, -n), heart.
 hon, she.
 honom, see han.
 hop (-en, -ar), heap, pile, multitude, flock.
 hopkrupen, cuddled.
 hopp|a (-ade), to jump, hop; — till, to jump, start.
 hoppas (-ades), to hope.
 hopplös, hopeless.
 hos, with, by.
 hugg (-et, —), blow, stroke.
 hugga (högg, huggit), to cut, hew, cleave; — av, to cut off, chop off; — tag, to take hold; — till, to strike a blow.
 huk|a (-ade) sig ner, to squat down on the ground, cower, crouch, bend down.
 hund (-en, -ar), dog.
 hundmoster (-n, mostrar), woman fond of dogs.
 hur(u), how, howsoever; — det var, somehow or other.
 hus (-et, —), house.
 husbonde (-n, -bönder), master.
 husch, a sound in imitation of a steam-engine.
 husvill, houseless, without abode.
 huvud (-et, —), head.
 hygglig, agreeable, pleasant.
 hytt (-en, -er), cabin, stateroom.
 hål (-et, —), hole.
 håll (-et, —), distance, direction; på galeet—, in a wrong direction; på långa —, at great distances.
 hålla (höll, hållit), to hold, keep, last, stop; — ihop om, to agree together about; — med någon, to take one's part; — på, to continue, be about; — sällskap, to keep company; — till, to stay, abide.
 hållas (hölls, hållits), hålla sig, to keep one's self, be kept.
 hår (-et, —) hair.
 hård, hard, severe.
 hårdare, harder.
 hårt, intensively, severely.
 häck (-en, -ar), hedge.
 häftig, violent.
 häl (-en, -ar), heel.
 häls|a (-ade), to salute, greet; — på, to visit.
 hämnd (-en), revenge.
 hämt|a (-ade), to fetch, bring.

- nda** (hände, hänt), to hap-
pen.
indelse (-n, -r), accident,
 chance, event.
indelsevis, by chance.
ängja (-de, -t), to hang, pout;
 — **läpp**, to pout.
ängd, hung.
änt, see **hända**.
äpen, amazed, astonished.
äpnad (-en), amazement,
 surprise.
är, here; **än** — **än där**, now
 here now there.
ärligast, most glorious.
ärlighet (-en, -er), magnifi-
 cence, glory.
härom dagen, the other day.
häst (-en, -ar), horse.
hög, high.
höger, right; **till** —, to the
 right.
högg, see **hugga**.
högre, higher, louder.
högst, highest, most extreme-
 ly.
högt, high, aloud.
högtidlig, solemn.
högtidligt, solemnly.
höjja (-de, -t), to raise; —
sig, to rise.
höll, see **hålla**.
hönja (-an, -or), hen.
höns (-et, —), hen, poultry.
hönsbuljong (-en), chicken-
 broth.
hörja (-de, -t), to hear; — **ef-**
ter, to give heed, listen; —
på, to attend to, pay atten-
 tion.
hörn (-et, —), corner.
höst (-en, -ar), autumn, fall.
- I
- i**, in, into, upon.
ibland, sometimes.
idé (-en or -n, -er), idea; **falla**
på en —, to light on an idea.
- ifall**, in case.
ifrån, from, away from.
igen, again.
igenom, through.
ihjäl, adv., dead.
ihop, together.
ihågkomma (-kom, -kommit),
 to remember.
ihärdig, persevering.
il (-en, -ar), blast of wind.
illa (-ade), to hurry, speed;
illande fart, racing, speed-
 ing.
illa, adj. or adv., bad(ly), ill,
 amiss; **göra** —, to hurt, in-
 jure, do wrong.
illmarig, cunning, shrewd.
iling, (-en, -ar), blast of
 wind.
ilska (-n), rage.
ilsket, angrily.
inbillja (-ade), to make be-
 lieve; — **sig**, to imagine,
 fancy.
indianbok (-en, böcker), book
 about Indians.
ingen, no one, no, none.
ingenting, nothing.
inget, nothing.
inifrån, from within.
inlagd, enclosed.
inledningskapitel (let, —),
 introductory chapter.
inlägga (-lade, -lagt), to put
 into, inlay.
innan, before.
inne, in, within; at home.
innehåll (-et, —), contents.
innehålla (-höll, -hållit), to
 contain.
inom, prep., within; — **sig**,
 within one's self, secretly.
insatt, see **insätta**.
insläppt, let in.
insnärja (-de, -t), to ensnare,
 entangle.
insomnja (-ade), to fall a-
 sleep.
instuvad, stowed in.

- inlåsta (-de, -t), to lock in.
 inlåst, shut in.
 inlägga (-sätte, -satt), to put in.
 inlägga (-tog, -tagit), to take in.
 inre, not, no.
 intet, nothing.
 intill, prep., up to, close up.
 intresserad, interested.
 invid, beside.
 invändning (-en, -ar), objection, reply.
 invärtes, inwardly.
 isynnerhet, particularly, especially.
 iver (-n), zeal, eagerness.
 ivrig, eager, ardent.
- J
- ja, yes.
 jag, I.
 jaha, oh yes, certainly, of course.
 jakt (-en, -er), chase.
 jamja (-ade), to mew.
 jäså, is that so?
 jo, indeed, yes, ay.
 johu, yes, I should think so.
 jollra (-ade), to chat, babble.
 jord (-en), earth, ground.
 ju, of course, you know; ju — desto, the — the.
 jubla (-ade), to rejoice, exult.
 jul (-en, -ar), Christmas.
 julafton (-en, aftnar), Christmas-eve.
 juldag (-en, -ar), Christmas-day.
 just, just, exactly; — som, just as.
 jungfru (-n, -r), maid (-servant).
 jämn, even.
 jämra (-ade) sig, to cry, whimper.
 jämt, continually; — och samt, incessantly.
- jämvikt (-en), balance, equilibrium.
 järn (-et, —), iron.
 järnbleck (-et, —), sheet-iron.
 järnköi (-en, -ar), iron keel.
 järnvägståg (-et, —), railroad train.
 jätte (-en, -ar), giant.
- K
- kackla (-ade), to cackle.
 kaffekopp (-en, -ar), coffee cup.
 kakja (-an, -or), cake.
 kall, cold.
 kalla (-ade), to call, name.
 kalv (-en, -ar), calf.
 kam (-men, -mar), comb.
 kamma (-ade), to comb.
 kamrat (-en, -er), comrade, companion.
 kan, see kunna.
 kanariefågel (-n, fåglar), canary-bird.
 kanske, perhaps.
 kant (-en, -er), edge.
 kapp: i —, in emulation; springa i kapp, to run a race; äta i —, to vie in eating.
 kappseglingsbåt (-en, -ar), race yacht.
 kappseglingsskutter (-n, kuttar), racing cutter.
 kappsäck (-en, -ar), cloak bag, valise.
 kaptan (-en, -er), captain.
 karamell (-en, -er), sweetmeat, caramel; karameller, sweets.
 kaak (-en, -ar), helmet.
 kasta (-ade), to throw.
 katt (-en, -er and -or), cat.
 kattrakande (-t), hullabaloo, uproar.
 kattunge (-en, -ar), kitten.
 kika (-ade), to peep.

- cknja** (-ade), to be choked.
cilla (-ade), to run.
cissa (-en, -ar), puss.
ciasekatt (-en, -er and -or),
 puss.
kitslig, quarrelsome, saucy.
kittel (-n, kittlar), kettle, cal-
 dron.
klack, see kläcka.
klafs, splash!
klappa (-ade), to pat, knock,
 beat.
klar, clear, bright, ready;
 hava klart för sig, to real-
 ize, understand.
kliv(o), see kliva.
klia (-ade), to itch.
klibbja (-ade), to stick; —
 fast, to glue, stick.
klippja (-an, -or), rock, cliff.
kliva (kliv, klivit), to climb,
 mount, stride; — ner sig,
 bedraggle one's garments.
klo (-n, -r), claw.
klockja (-an, -or), watch,
 clock; vad är klockan?
 what time is it?
klump (-en, -ar), lump, clod,
 clump.
klunk (-en, -ar), gulp,
 draught.
klyva (klöv, kluvit), to
 cleave, split.
klyvaré (-n), jib.
klå (-dde, -tt), to whip, beat.
kläda (klädde, klätt), to
 clothe; — sig, to dress.
kläckja (-te or klack), to
 clack.
klädd, dressed, arrayed, fit-
 ted.
kläder, pl., clothes.
klädstreck (-et, —), clothes-
 line.
kläm|ma (-de, -t), to squeeze.
klättrja (-ade), to climb.
klöv, see klyva.
knapp, hardly.
knappast, hardly.
- kniv** (-en, -ar), knife.
knogja (-ade), to toil, plod.
knubbig, chubby, plump.
knuffja (-ade), to push, elbow.
knut (-en, -ar), knot, corner;
 slå en —, to tie a knot.
knyta (knöt, knutit), to tie.
knä (-et or -t, -n), knee.
knäppja (-te, -t), to button.
knöt, see knyta.
kokja (-ade or -te, -at or -t),
 to cook, boil.
kol (-et, —), coal.
komma (kom, kommit), to
 come, make, prevail; att
 —, to happen to; — fram,
 to come forward; — för,
 to seem; — över, to come
 across, find; — någon att
 tystna, to make some one
 be silent.
kommenderja (-ade), to com-
 mand.
kommandobryggja (-an, -or),
 bridge.
konst (-en, -er), art, trick.
konstig, curious, strange.
konstrja (-ade), bort, to throw
 into confusion, muddle up.
kontor (-et, —), office, store-
 room, closet.
koppel (-let, —), leash.
korg (-en, -ar), basket.
korn (-et, —), barley, corn,
 grain.
kork (-en, -ar), cork.
kort, short, brief.
kostja (-ade), to cost; — vad
 det vill, let it cost what it
 may.
koater (-n, kostrar), coaster.
koaterbåt (-en, -ar), coaster.
koaterfason (-en), coaster-
 fashion.
krafsja (-ade), to scratch.
kraft (-en, -er), strength,
 force; av alla krafter, with
 might and main.

- krans (-en, -ar), garland, wreath.
 kras: gå i —, to fly into pieces.
 kratsch, interj., crash.
 kretsja (-ade), to circle, soar.
 kring, around.
 krok (-en, -ar), bend; hook.
 kronja (-an, -or), crown.
 kropp (-en, -ar), body.
 krum, crooked, bent.
 krypa (kröp, krupit), to creep, crawl; — ihop, to curl down, squat.
 kuddje (-en, -ar), pillow.
 kullrig, round, convex.
 kulört, colored.
 kunna (kunde, kunnat), to be able; to know.
 kurra: kurra gömma, play at hide and seek.
 kuslig, gloomy.
 kutter (-n, kuttrar), cutter.
 kutteriggad, cutterrigged.
 kvar, left, behind, remaining; finnas —, to be left, remain.
 kvarhålla (-höll, -hållit), to detain, keep.
 kvickhet (-en, -er), witticism, joke.
 kvicknja (-ade), to quicken, recover; — vid, to come to.
 kväll (-en, -ar), evening, night; äta —, to eat supper.
 kyrktorn (-et, —), church steeple.
 kyssa (-te, -t), to kiss.
 känkja (-ade), to drag.
 kälkbackje (-en, -ar), sledge.
 kälje (-en, -ar), little sledge.
 känja (-de, -t), to know, feel; — igen, to recognize; — igen sig, to know where one is; — på, to feel, try; — sig, to feel.
 käpp (-en, -ar), rod, stick.
 kär, dear.
 kärast, dearest.
- kärring (-en, -ar), old woman, hag.
 kök (-et, —), kitchen.
 köksja (-an, -or), kitchen maid.
 köksdörr (-en, -ar), kitchen door.
 köksfönster (fönstret, —), kitchen window.
 köl (-en, ar), keel.
 köp (-et, —), bargain; till på köpet, into the bargain, to boot, besides.
 köpa (-te, -t), to buy.
 körja (-de, -t), to drive, plunge, thrust.
 körsbär (-et, —), cherry.
 körsbärsträd (-et, —), cherry tree.
 kött (-et), meat

L

- lade, see lägga.
 ladugård (-en, -ar), dairy, farm-yard.
 lagja (-ade), to repair; — sig till, to prepare one's self to.
 layd, laid, see lägga.
 lampja (-an, -or), lamp.
 land (-et, — or länder), land, shore, country; gå i —, to go ashore; på landet, in the country.
 landgång (-en, -ar), gang-plank, landing-board.
 lapp (-en, -ar), clout, piece.
 larvja (-ade), to waddle, totter.
 lass (-et, —), load.
 lassja (-ade), to load; — av, to unload.
 lastja (-ade), to load.
 latja (-ade), sig, to be lazy.
 lav (-en, -ar), lichen, rock-moss.
 led (-en, -er), joint; ur led, out of joint.

- fa** (ledde, lett), to lead.
äg, free, unoccupied.
äigt, adv., freely, easily.
dsagande, accompanying.
ösen, sorry.
jon (-et, —), lion.
sk (-en, -ar), sport, play.
skja (-te, -t), to play.
skkamrat (-en, -er), playfel-
 low.
eksak (-en, -er), plaything.
eksaksbod (-en, -ar), shop
 for toys.
eksaksgevär (-et, —), toy
 gun.
eksakshäst (-en, -ar), play-
 horse.
lem (-men, -ar), limb.
letja (-ade), to seek, search;
 — **reda på**, to look up.
leva (levde, levat), to live.
levande, living.
lida (led, lidit), to pass; —
 mot sitt slut, to draw to a
 close.
lije (-en, -ar), scythe.
ligga (låg, legat), to lie, be
 situated; vinden ligger mot
 land, the wind is blowing
 toward shore.
lik, like, alike.
lika, just as, alike.
likadan, just like, similar.
liksom, as it were.
lille (-a), little; see liten.
limpa (-an, -or), loaf (used
 only of a coarse variety of
 rye bread).
linja (-an, -or), line.
listig, sly, crafty.
listigare, craftier, shrewder.
lite, col. for litet.
liten (-et), small, little.
litet, adv., a little.
liv (-et,—), life; vid liv, alive.
livat, jolly.
ljud (-et, —), sound.
ljuga (ljög, ljugit), to lie.
ljus (-et, —), light.
- ljus**, bright, light.
ljög, see ljuga.
lock (-et, —), lid, cover.
lockja (-ade), to allure, in-
 duce.
lockande, enticingly, inviting-
 ly.
loss, loose.
lots (-en, -ar), pilot.
lotsbåt (-en, -ar), pilot's boat.
lotsläge (-t, -n), the pilot's
 quarters.
lotspojke (-en, -ar), pilot's
 boy.
lotstugja (-an, -or), pilot's
 hut.
lov (-et), leave, permission,
 promise; få —, to be ob-
 liged to; receive permis-
 sion; ni får lov, you must.
lovja (-ade), to promise, give
 one's word.
luft (-en), air.
lugn (-et), quiet, calm.
lugn, adj., quiet, calm, com-
 posed.
lugnja (-ade), to calm; — sig,
 to compose one's self.
lurja (-ade), to delude; — på,
 to lurk for, lie in ambush
 for.
lustig, funny, comical.
lutja (-ade), to lean, incline;
 — sig, to lean.
lycka (-n), fortune, good luck.
lyckas (-ades), to succeed.
lycklig, happy, fortunate.
lyda (lydde, lytt), to obey.
lydig, obedient.
lyfta (lyfte, lyft), to lift; —
 av, to take off, lift off.
lyktja (-an, -or), lantern.
lysja (-te, -t), to shine, beam.
lyssnja (-ade), to listen.
lådja (-an, -or), box.
lådkant (-en, -er), edge of
 box.
låg(o), see ligga.
lånja (-ade), to borrow, lend.

lång, long.

långresa (-an, -or), long journey.

långrev (-en, -ar), long-line.

långsamt, slowly.

långt, adv., far, much.

låta (lät, låtit), to let, allow; — bli, to forbear, quit; —

vara, to leave alone.

låta (lät, låtit), to sound, seem.

låtsja (-ade), to pretend.

lår (-en, -ar), large chest, bin.

lägga (lade, lagt), to lay, put;

— från land, to push off,

set out; — i hamn, — till,

to land; — in, to pack, put

up; — sig, to lie down; —

ut ifrån, to push off from;

— upp, to put up.

lämnande, leaving.

länge, a long time.

längre, farther, longer; see lång.

längst, farthest.

läpp (-en, -ar), lip.

lära (-de, -t), to teach, instruct; be said to; — sig, to learn.

läsa (-te, -t), to read, study.

lärt (-et, -er), n., linen.

lät, see låta.

lätt, easy, light; adv., easily.

lätnad (-en), relief.

löfte (-t, -n), promise.

löjja (-an, -or), bleak.

lös, loose.

M

maga (-en, -ar), stomach.

mak|a (-ade), to move; — i hop, to push together.

make (-en, -ar), mate, match.

mamma (-an, -or), mama.

man, one, people.

mark (-en, -er), ground.

marsch (-en, -er), march.

mask (-en, -ar), worm.

maskin (-en, -er), machine apparatus.

massa (-an, -or), mass, host, crowd.

mast (-en, -er), mast.

mat (-en), food.

matsäckskorg (-en, -ar), lunch basket.

med, with, too, along.

medan, while.

meddelisam, communicative.

med|taga (-tog, -tagit), to take along.

medvind (-en, -ar), favorable wind.

mellan, between, among.

mellanrum (-met, —), interval.

men, but.

men|a (-ade), to mean, think, be of the opinion.

menageri (-et, -er), menagerie.

mer, mera, more.

mest, most, greater part; för det mesta, for the most part, generally.

met|a (-ade), to angle.

metspö (-et, -n), fishing-rod.

middag (-en, -ar), dinner; midday.

mig, me; see jag.

min, my, mine.

min (-en, -er), look, face; göra miner, to make faces.

mindre, less, smaller.

minnas (mindes), to remember.

minsann, indeed, forsooth.

minst, least; inte det allra

minsta, not the very least.

minut (-en, -er), minute.

mist|a (-ade, -at; or miste, mist), to lose.

mistlur (-en, -ar), fog-horn.

mitt, n. of min.

mitt, (in) middle of; exactly; mitt emot, over against.

mjölk (-en), milk.

d (-et), courage, spirit.
dig, courageously, bravely.
öfn (-et, —), cloud.
morgon (-en, morgnar), morning; **i** —, to-morrow.
orra (-ade), to snarl, growl.
orsk, bold, game.
ossa (-an, -or), moss.
ot, towards, to, against.
snibänk (-en, -ar), a cud or quid of snuff.
mun (-nen, -nar), mouth.
nunter, merry, lively.
nuntert, merrily.
musik (-en), music.
mustasch (-en, -er), mustache.
mycken (mycket), much.
mycket, very.
mygga (-an, -or), gnat.
mystisk, mystical, mysterious.
må, may.
må (mådde, mått), to fare.
målja (-ade), to paint.
målad, painted.
månad (-en, -er), month.
mången (många), many (a).
mätte, might, must, see **må**.
mäklja (-ade), to mediate, negotiate.
mängd (-en, -er), multitude; **en hel** —, a large number.
människja (-an, -or), human being, person.
märkja (-te, -t), to notice, observe.
märke (-t, -n), mark.
märkvärdig, strange, wonderful.
märkvärdigare, more wonderful.
märkvärdigast, most wonderful, most strange.
märkvärdigt, adv., wonderfully.
mässingdosja (-an, -or), brass snuff-box.
möjlig, possible.

möjligtvis, possibly.
mördare (-n, —), murderer.
mörk, dark.
mörk(er) (-ret), darkness.
mörkröd, dark red.
mört (-en, -ar), roach, dace, dart.
mössja (-an, -or), cap, bonnet.
möta (mötte, mött), to meet.

N

nackje (-en, -ar), neck.
namn (-et, —), name.
narr (-en, -ar), fool; **göra narr av**, to make a fool of, ridicule.
narrja (-ade), to fool, delude.
narrjas (-ades) **möd**, to trifle with, be joking.
natt (-en, nätter), night.
naturlig, natural.
naturligtvis, of course.
navsja (-ade), to snap.
ned, down.
nedanför, below.
nederst, farthest down.
nedför, down.
nedifrån, down from.
nedom, below.
nedåt, down towards, downwards, down.
negjer (-ern, -rer), negro.
nej, no.
ner, see **ned**.
ner, down, down below.
nerfällja (-de, -t), to let down.
neråt, down towards.
ni, you.
nickja (-ade), to nod, beckon.
nio, nine.
njuta (njöt, njutit), to enjoy one's self.
nog, very likely, I suppose, surely, enough.
noga, carefully, accurately.
noggrant, closely, attentively, well.
nos (-en, -ar), snout, nose.

nos|a (-ade), to smell, snuffle.
 nu, now; i ett nu, in a moment.
 numera, now, after this, now-a-days.
 ny (n. nytt), new; på nytt, anew.
 nykter, sober.
 nypa (nöp, nupit), to pinch.
 nys, hint, intimation; få — om, to get scent of.
 nysa, just now, just.
 nyst|a (-ade), to wind; — upp, to wind up.
 nå, well; nå-å, well?
 nå (-dde, -tt), to reach.
 nåde, pres. subj., to help, be gracious.
 någon (något, några), some (one or thing), any (one).
 någonsin, ever.
 någonstans, adv., somewhere.
 någonting, something, anything.
 näbb (-en, -ar; or -et, —), bill, beak.
 nämligen, namely.
 när, when; near, nigh; så —, well nigh.
 nära, near, nigh.
 närhet (en), vicinity.
 närm|a (-ade) sig, to approach, draw near.
 närmare, nearer.
 närmast, nearest.
 näs|a (-an, -or), nose.
 näsduk (-en, -ar), pocket handkerchief.
 näst, next.
 nästan, almost, nearly.
 nätt, neat.
 näv|e (-en, -ar), fist, hand.
 nödvändig, necessary.
 nödvändigt, necessarily.
 nöj|a (-de, -t) sig, to be contented.
 nöjd, satisfied.
 nöje (-t, -n), pleasure.
 nöpa, see nypa.

O

och, and.
 också, too, also.
 odjur (-et, —), monster.
 odygd (-en, -er), mischief.
 odygdig, naughty, vicious.
 oerhörd, unheard of, enormous, prodigious.
 ofta, often.
 oförhappandes, adv., inadvertently, by chance.
 oförtruten, indefatigable.
 olik, unlike, improbable.
 olovandes, without leave.
 olyck|a (-an, -or), misfortune, mishap.
 olycklig, unfortunate, unhappy.
 olydig, disobedient.
 om, if; concerning, about; around; in, during; som —, as if.
 om, adv., again, anew, over again.
 om|binda (-band, -bundit), to tie around, bind up.
 ombord, on board.
 ombunden, tied.
 omkring, about, around; runt —, round about.
 omkull, down; gå —, to upset, turn over.
 omslag (-et, —), dressing, poultice.
 omtal|a (-ade), to relate, tell.
 omänskligt, inhumanly, cruelly.
 omöjlig, impossible.
 ond (ont), angry, bad, ill; göra —, to pain, hurt.
 oordning (-en, -ar), disorder.
 opp, see upp.
 oppnäs|a (-an, -or), turned up nose.
 opponer|a (-ade), to oppose.
 opprutten, quite rotten.
 ord (-et, —), word; med ett —, in a word.

rdentlig, orderly, proper.
rdentligt, orderly, correctly, properly.
rdn|a (-ade), to arrange.
rdning (-en, -ar), order; **göra i —**, to make ready.
rk|a (-ade), to have strength enough, be able.
rkan (-en, -er), hurricane.
rm (-en, -ar), serpent.
rollig, uneasy, anxious.
orätt, unjust.
orättvis, unrighteous, unjust.
osams, at variance.
oss, us; see **vi**.
ostadigt, unsteadily.
osynlig, invisible, imperceptible.
otydlig, indistinct, obscure.
otållig, impatient.
otäck, nasty, ugly.
otäckt, disagreeably, horridly.
oupphörligt, unceasingly.
ovanför, above, over.
ovanpå, above.
oväsen (oväsendet), noise.

P

pack|a (-ade), to pack.
packlår (-en, -ar), packing-box, packing-case.
paket (-et, — or -er), parcel.
palt|a (-ade), to patter, trot.
papp|a (-an, -or), papa.
pappask (-en, -ar), paste-board box.
papper (-et, —), paper.
par (-et, —), couple.
pass, adv.; **så pass**, so much.
pass, interj., stop.
pass|a (-ade) **på**, to watch, attend, take advantage.
patruller|a (-ade), to patrol, walk the rounds.
pek|a (-ade), to point.
pekfinger (-n, fingrar; or finger, —), forefinger.
pelare (-n, —), pillar.

peng (-en, -ar), piece of money; **pengar**, money.
pensé (-en, -er), pansy, violet.
pep, see **pipa**.
person (-en, -er), person.
pet|a (-ade), to pick, poke; — **bort**, to pick away.
piano (-t, -n), piano.
pig|a (-an, -or), maid, maid-servant, girl.
pill (-en, -ar), arrow.
plibåg|e (-en, -ar), bow.
pill|a (-ade), to pluck, pick.
pin|a (-ade), to torture.
pinn|e (-en, -ar), peg, pin, stick.
pionröd, red as a peony.
pipa (pep, pipit), to whistle, pipe.
pip|a (-an, -or), whistle.
pipande (-et), peeping.
plask|a (-ade), to whip.
pladask, interj., bounce! splash! flop!
plan (-en, -er), grass-plot, lawn.
plank (-et, —), paling, board fence.
plankbåt (-en, -ar), wooden slab (thought of as a boat).
plask, interj., splash.
plask|a (-ade), to splash.
plata (-en, -er), place, spot.
plir|a (-ade), to blink, wink.
plock|a (-ade), to pick.
plums|a (-ade), to flop, plump, waddle.
plåst|er (-ret, —), plaster.
plåstr|a (-ade), to plaster; — **om**, to plaster up.
pläg|a (-ade), to be in the habit of, to be wont to.
plö|taligt, suddenly.
poj|ke (-en, -ar), boy, chap.
polk|a (-an, -or), polka.
porl|a (-ade), to purl, bubble.
port (-en, -ar), gate.
porträtt (-et, — or -er), portrait, picture.

post (-en, -er), mail.
 potatisskal (-et, —), potato parings.
 pratja (-ade), to chat, prate.
 prickbåt (-en, -ar), small buoy with signal lantern.
 pris (-en, -er), pinch.
 proppfull, chuck-full, crowded.
 prov (-et, —), trial; ha på —, to have on trial.
 präktig, splendid, magnificent.
 präktigt, splendidly.
 prövja (-ade), to try.
 pudel (-n, pudlar), poodle.
 pulja (-ade), col., to pelt.
 punkt (-en, -er), point.
 på, on, in, at, for, of (trött på), by (på ångbåt).
 påhitta (-ade), to devise.
 påklädd, dressed.
 pålagd, laid on, see pålägga.
 pålägga (-lade, -lagt), to lay or put on.
 påminnelse (-n, -r), reminder.
 påstå (-stod, -stätt), to insist, maintain.
 pärlmor (-n), mother of pearl, nacre.
 pösa (-te, -t), to swell, be puffed up, look big.

R

rackare (-n, —), rascal, villain, dog.
 rad (-en, -er), line, row.
 rak, straight.
 rakja (-ade), to race, run; — uppför trappan, to rush up the stairs.
 raket (-en, -er), sky-rocket.
 rakt, straight, absolutely.
 ramlja (-ade), to tumble down.
 rand (-en, ränder), stripe, streak.
 rann, see rinna.

rar, rare, uncommon, exquisite.
 rasande, adv., furiously, desperately.
 reda (-n), clearness, order; få — på, to find out, get to know; ha — på, to know; söka — på, to try to find, hunt for; taga — på, to find.
 reda (redde, rett) sig, to get along, help one's self out.
 regnja (-ade), to rain.
 reling (-en, -ar), gunwale, railing.
 rensja (-ade), to skin, dress.
 repetump (-en, -ar), rope's end.
 resa (-te, -t), to travel; — bort, to depart.
 resa (-an, -or), journey, trip.
 resa (-te, -t), to raise; — sig, to rise, arise.
 reseda (-an, -or), mignonette.
 resonera (-ade), to reason, talk, argue.
 rest (-en, -er), rest, remainder; för resten, besides.
 retja (-ade), to tease.
 retjas (-ades), to anger, tease.
 rev, see riva.
 rev (-en, -ar), fishing-line.
 revja (-ade), to fish.
 revlådja (-an, -or), box for the lines.
 revolver (-n, revolverar), revolver.
 rigg (-en, -ar), rigging.
 rigga (-ade), to rig; — om, to rig over.
 riklig, plentiful.
 riktigt, real, correct; mycket riktigt, quite right.
 riktigt, really, quite.
 ringa (ringare, ringast), adj. and adv., humble, worthless, little; det allra ringaste, the very least.
 rinna (rann, runnit), to run.

- bastu** (bastun), flogging, whipping.
ja (-ade), to draw.
va (rev, rivit), to tear, scratch.
(-dde, -tt), to row.
ja (-ade) **sig**, to amuse one's self.
ock (-en, -ar), coat.
ockkrage (-en, -ar), coat collar.
oddbåt (-en, -ar), row-boat.
oder (rodret or roret, —), rudder, helm.
olig (roligare, roligast), amusing; **hava roligt**, to have a jolly time, make merry.
roligt, amusingly, merrily.
ropja (-ade), to call, cry, exclaim; — **efter**, to call; — **på**, to call.
rostig, rusty.
rovdjur (-et, —), animal of prey, carnivorous animal.
rubbja (-ade), to move; — **på**, to move, displace.
rulla (-ade), to roll.
rum (-met, —), room.
rund, round.
runno, see **rinna**.
runt, round, around.
rusja (-ade), to rush.
rutja (-an, -or), pane.
ruttnja (-ade), to grow rotten.
rycka (-te, -t), to pull.
rygg (-en, -ar), back.
rygggrad (-en, -ar), spinal column.
ryggtavla (-an, -or), back.
rykja (rök, rukit or -te, -t), — **in**, to rush in, dash in.
rysa (-te, -t), to shudder, shiver.
ryslig, dreadful, horrid.
rysligt, dreadfully.
rå (skepps-) (-n, -r), yard.
rå (-dde, -tt), to be able, have the power; — **för**, to help; — **om**, to own.
råkja (-ade), to meet; — **ut för**, to encounter, meet with.
råmjä (-ade), to low.
rättja (-an, -or), rat.
rättfällja (-an, -or), rat-trap.
räckja (-te, -t), to last, reach; — **ut tungan**, to thrust out the tongue.
räcke (-t, -n), railing.
rädd, afraid; **vara — om**, to take care of, be careful of.
räddad, saved.
rädsia (-an), fear, dread.
räkna (-ade), to count, consider.
räkning (-en, -ar), account, reckoning.
rätt, right, just, due; **få —**, to have it one's way; **hava —**, to be right.
rätt, adv., exactly, very, rather.
rätteligen, really.
rättighet (-en, -er), right.
röd, red.
rödmålad, painted red.
rök, see **ryka**.
rönnbär (-et, —), berry of the mountain-ash.
rörja (-de, -t), to touch, move; — **ihop**, to mix together; — **på**, to move; — **sig**, to move, stir; — **vid**, to touch.
rörd, touched, moved.
röst (-en, -er), voice.

S

- sa'**, contr. of **sade**.
sabik, a kind of fish.
sade, see **säga**.
sajla (-an, -or), story, legend.
sagt, see **säga**.
sak (-en, -er), matter, thing.
sakta, adj., soft, low; adv., slowly.

- sal (-en, -ar), hall.
 samman|komma (-kom, -kom-
 mit), to meet, assemble.
 samman|stötta (-stötte, -stött)
 med, to clash, meet.
 samme (a), same, the same,
 identical.
 samt, and, and also, also.
 samvete (-t, -n), conscience.
 sand (-en), sand.
 sann, true, real.
 sanning, (-en, -ar), truth.
 sanningsenligt, truthfully.
 sannolikt, probably.
 sans|ja (-ade) sig, to recover
 one's self.
 sant, neut. of sann.
 satt, see sitta.
 satt(e), see sätta.
 schal (-en, -ar), shawl.
 se (såg, sett), to see, look;
 — efter, to look after, look
 to; — på, to look on; —
 sig om, to look about one;
 — ut, to seem, look.
 sedan, adv., prep., conj., af-
 terwards, ago, after; för
 två dar —, two days ago;
 för många år —, many
 years ago.
 sedel (-n, sedlar), note, bank-
 note.
 segel (let, —), sail.
 segelbåt (-en, -ar), sail-boat.
 segelkutt|er (-ern, -rar), cut-
 ter.
 segelled (-en, -er), fairway,
 channel.
 segl|ja (-ade), to sail; — om,
 to sail past.
 segling (-en, -ar), sailing.
 sent, late.
 septembersol (-en), Septem-
 ber sun.
 sett, see se.
 setat, see sitta.
 sida (-an, -or), side.
 sidenband (-et, —), silk rib-
 bon.
 sig, one's self, himself, he-
 self, etc.; för — själv, a
 lone, by one's self.
 sikt|ja (-ade), to aim.
 sikte (-t, -n), sight, aim
 view; taga —, to take a
 sight at, take aim.
 silvervit, silvery white.
 simma (sam, summo, sum-
 mit), to swim.
 sin, refl., his, etc.
 sinkadus (-en, -er), box on
 the ear, slap.
 sinne (-t, -n), mind, temper;
 ha — för, to care about
 mind.
 sipp|ja (-an, -or), anemone.
 sist, last; på sista tiden, of
 late, lately; till —, at last.
 sitt, see sin.
 sitta (satt, suttit), to sit.
 sju, seven.
 sjunga (sjöng, sjungit), to
 sing.
 sjunka (sjönk, sjunkit), to
 sink.
 själv, self.
 självkänsla (-n), self-confi-
 dence.
 sjö (-n, -ar), lake, sea, water.
 sjöbod (-en, -ar), fisherman's
 hut, fisherman's shop.
 sjöman (-nen, män), seaman.
 sjöng, see sjunga.
 sjönk, see sjunka.
 sjöorm (-en, -ar), sea-serpent.
 sjöres|ja (-an, -or), sea voyage.
 ska', see skall.
 skaff|ja (-ade), to get, procure.
 skaft (-et, —), handle, stem.
 skak|ja (-ade), to shake.
 skalbagge (-en, -ar), beetle.
 skall, see skola.
 skall (-et, —), sound; giva
 — (of dogs), to bark.
 skall|ja (-ade), to resound,
 ring, echo.
 skall|ra (-ade), to rattle.
 skallra (-n), rattle.

- tapad**, created.
carv (-en, -ar), joint, scarf, splice.
katt (-en, -er), treasure.
ke (-dde, -tt), to happen.
ken (-et, -en), light, lustre.
kick|a (-ade), to send.
kick|lig, skilled, clever.
kid|a (-an, -or), ski, snow-skate.
skil|a (skilde, skilt), to separate, part.
skinn (-et, —), skin.
skjort|a (-an, -or), shirt.
skjuta (sköt, skjutit), to put forth, push, shoot; — **fart**, to forge ahead; — **fram**, to project, put forward; — **upp**, to project, jut out; — **rygg**, to put or set up one's back.
sko (-n, -r), shoe.
skog (-en, -ar), wood, forest.
sko|ja (-ade), to make a noise, play, sport.
skol|a (-an, -or), school.
skola (skall, vi skola, skulle, skolat), shall, ought to.
skolmagist|er (-ern, -rar), teacher.
skomakareskylt (-en, -ar), shoemaker's sign-board.
skonare (-n, —), schooner.
skorstenspip|a (-an, -or), chimney-flue.
skot (-et, —), sheet.
skot|a (-ade), to sheet (home a sail).
skottkärr|a (-an, -or), wheelbarrow.
skrap|a (-ade), to scrape.
skratt|a (-ade), to laugh.
skrek, see **skrika**.
skrev, see **skri|va**.
skrika (skrek, skrikit), to cry, scream; — **till**, to scream out.
skri|va (skrev, skrivit), to write.
skrock|a (-ade), to cluck, squawk.
skrov (-et, —), hull.
skrovmål (-et, —), a good square meal.
skräll|a (-de, -t), to crack, clash, rattle.
skräll|ig, cracked, shrill.
skrä|m|ma (-de, -t), to scare, frighten.
skräp (-et, —), lumber, trash.
skröplighet (-en, -er), weakness.
skub|b|a (-ade), to run.
skugg|a (-an, -or), shade, shadow.
skuggspel (-et, —), shadow play.
skulle, see **skola**.
skum (-met), foam, scum.
skuren, carved, see **skära**.
skut|a (-an, -or), smack, skiff.
skutt (-et, —), jump, leap.
skutt|a (-ade), to jump, leap.
skvalp|a (-ade), to ripple, splash.
sky (-n, -ar), cloud, sky.
skymt|a (-ade), to glimpse, gleam, glimmer; — **fram**, to appear by a glimpse.
skål (-en, -ar), basin, bowl; toast; dricka någons —, to drink one's health.
skål|a (-ade), to drink some one's health.
skår|a (-an, -or), notch, cut, nick.
skägg (-et, —), beard.
skäl (-et, —), reason, ground.
skäll|a (-de, -t), to bark.
skålmstycke (-t, -n), roguery, trick.
skäm|mas (-des, -ts), to be ashamed.
skänk|a (-te, -t), to bestow; — **bort**, to give away.
skär (-et, —), rock, cliff.
skära (skar, skurit), to cut, carve; — **igenom**, to cut

- through; — lös, to cut loose.
- skärgård (-en, -ar), archipelago, islands skirting a coast.
- skärm (-en, -ar), shade (for the eyes).
- sköldpaddja (-an, -or), tortoise, turtle.
- skötja (-te, -t), to take care of, to look after.
- sköt(o), see skjuta.
- slag (-et, —), kind, sort; stroke, fit of apoplexy; vad för —, what did you say?
- slagsmål (-et, —), brawl, fray.
- slaktja (-ade), to kill, butcher.
- slant (-en, -ar), a small coin, farthing.
- slapp, see slippa.
- slarver (-n, slarvar), careless fellow.
- slickja (-ade), to lick.
- slidja (-an, -or), case.
- slidkniv (-en, -ar), case-knife.
- slingrja (-ade), tr., to wind, turn; intr., to reel, sway.
- slinka (slank, slunko, slunkit), to slink, slip in.
- slippa (slapp, sluppit), to escape, not have to.
- slitvarg (-en, -ar), tearer.
- slog, see slå.
- slokhatt (-en, -ar), slouch-hat, knock-about.
- slug, sly.
- slukja (-ade), to swallow, devour.
- sluppo, see slippa.
- slut (-et, —), close, end; på slutet, toward the end.
- slutja (-ade), to finish, end.
- slutligen, at last.
- slå (slog, slagit), to throw, strike; — av, to strike off; — ihjäl, to kill; — in, to beat in, pour in; — to, to strike a blow.
- släde (-en, -ar), sleigh.
- slängja (-de, -t), to throw, fling.
- släp (-et, —), tow.
- släpja (-ade), to drag.
- släppja (-te, -t), to drop, let loose; — lös, to let loose; — ner, to let down, drop; — ut, to let out, release.
- slät, plain, level, flat.
- slöjdskolja (-an, -or), school of industry, school for artisans.
- slök, see sluka.
- smal, narrow.
- smalast, narrowest.
- smekja (-te, -t), to caress, fondle, pat.
- smeknamn (-et, —), pet name.
- smetja (-ade), to smear, daub; — ner sig, to befoul one's self.
- smulja (-an, -or), crumb, little bit; inte en —, not a bit.
- smutsig, dirty.
- smyga, (smög, smugit), to slip, steal; — sig, to steal.
- små, (pl. of liten), little, small.
- småfisk (-en, -ar), small fishes.
- småningom, by degrees, gradually.
- småskrattja (-ade), to laugh slightly.
- smäcker, slender.
- smäll (-en, -ar), crack.
- smälla (-de, -t), to crack, bang, blow, splash, slam; — till, to bang, strike.
- smälta (smälte, smält), melt, thaw.
- smärtja (-an, -or), pain, anguish.
- smög (o), see smyga.
- smörgås (-en, -ar), slice of bread and butter.

- örj** (-et), beating, drubbing.
arkja (-ade), to snore.
art, soon.
avja (-ade), to trip, stumble.
ed, oblique, crooked; på —, aslant, obliquely.
ett, adv., awry, toward one side.
no (-dde, -tt), to twist.
nokja (-ade), to search, hunt.
nopen, discountenanced (at), blank, ashamed (of).
inubbor, pl., reproof.
inuddja (-ade), to touch slightly.
snurrja (ade), to turn, whirl.
snus (-et or -en, -er), snuff.
snystja (-ade), to sob.
snynn, neat, clean.
snäll, good, kind.
snö (-n), snow.
snöplog (-en, -ar), snow-plow.
snöre (-t, -n), string, cord.
sockerbit (-en, -ar), lump of sugar.
soffa (-an, -or), sofa.
sol (-en, -ar), sun.
soldat (-en, -er), soldier.
solgass (-et), heat of the sun, pleasurable warmth.
soleken (-et), sunshine.
som, who, which, as, like; — om, as if.
somliga, pl., some.
sommar (-en, somrar), summer.
sommargäst (-en, -er), summer guest.
somna (-ade), to fall asleep.
son (-en, söner), son.
soppja (-an, -or), soup.
sorg (-en, -er), sorrow.
sorgesam, col., full of sadness.
sorglig, sad, dismal.
sova (sov, sovit), to sleep.
spade (-en, -ar), spade.
- spark** (-en, -ar), kick.
spegel (-eln, -lar), mirror.
spektakel (-let, — or -ler), spectacle, racket.
spelja (-ade), to play.
spets (-en, -ar), point.
spetsja (-ade), to point, sharpen.
spik (-en, -ar), nail, spike.
spikja (-ade), to nail.
spinna, (spann, spunnit), to purr.
spiral (-en, -er), spiral, winding.
spjälja (-an, -or), pale, picket.
spottja (-ade), to spit.
sprakja (-ade), to crackle.
spratt (-et, —), trick, prank.
spring (-et), running, running about.
springa (sprang, sprungit), to run; — efter, to run after; — springa i luften, to explode.
springja (-an, -or), chink, cranny, cleft.
spritt: spritt tokig, stark mad.
sprutja (-ade), to squirt.
språng (-et, —), run; ställa sig på —, to get ready for a dash.
spräcktt, cracked.
spän|na (-de, -t), to stretch, strain; — för, to put the horses to, "hitch up".
spännande, exciting, interesting.
spänning (-en, -ar), suspense.
spö (-et, -n), rod.
spöke (-t, -n), ghost.
sta'n, see stad.
stack, see sticka.
stackars, poor.
stad (-en, städer), town, city.
stadig, steady, firm.
stadigt, steadily, firmly.
staket (-et, —), paling, fence.
stampja (-ade), to stamp.

- stann|a** (-ade), to stay, stop;
 — av, to come to a stand-
 still, cease moving.
stark, strong.
steg, see **stiga**.
steg (-et, —), step.
stek|a (-te, -t), to fry.
stel, stiff, numb.
sten (-en, -ar), stone.
stenmur (-en, -ar), stone wall.
sticka (stack, stuckit), to
 stick, put, reach, push; —
 ut, to stick out.
stiga (steg, stigit), to step,
 rise, ascend.
stil (-en, -ar), style.
stilla, still, quiet.
stillig, fine.
stirra (-ade), to stare.
stirrande, staring.
stjälpa (-te, -t), to overturn,
 upset.
stjört (-en, -ar), tail.
stjärnregn (-et, —), pyrotech-
 nic shower.
stod(o), see **stå**.
stol (-en; -ar), chair.
stolt, proud.
stolthet (-en), pride.
stopp|a (-ade), to put, fill.
stor, large.
storbom (-men, -mar), main-
 boom.
storbåt (-en, -ar), large boat.
storm (-en, -ar), storm.
storsegel (-let, —), mainsail.
stort, much.
straff (-et, —), punishment.
strand (-en, stränder), shore.
strax, directly.
streck (-et, —), line.
stret|a (-ade), to strive,
 struggle.
strid (-en, -er), fight, struggle
strump|a (-an, -or), stocking.
strut (-en, -ar), cornet (a cap
 of paper twisted at the
 end).
- stryka** (strök, strukit), to
 run, pass, cross, strike.
sträck|a (-te, -t), to stretch.
 extend, reach.
sträckt, stretched out.
strängellgen, severely, strict-
 ly.
strö (-dde, -tt), to strew,
 spread.
strök, see **stryka**.
ström (-men, -mar), river.
 stream.
strömming (-en, -ar), kind of
 small herring.
stubb|ad, curtailed, docked.
stubb|ig, curtailed, docked.
stucko, see **sticka**.
stug|a (-an, -or), cottage, hut.
stund (-en, -er), moment.
 time, while; om en liten—
 in a little while.
stycke (-t, -n), piece, part.
 distance; de var tre styck-
 en, they were three.
stygelse (-n, -r), abomiza-
 tion.
styr|a (-de, -t), to manage,
 steer.
styre (-t, -n), helm, rudder.
styrman (-nen, män), mate,
 officer, steersman.
styrmanmössa (-an, -or),
 mate's cap.
styv, stiff, stubborn.
stå (stod, stått), to stand; be
 written; — ut, to stand,
 endure.
stång (-en, stänger), pole.
stång|a (-ade), to gore.
stänk|a (-ade), to pant, puff
 and blow.
ställ|a (-de, -t), to place, ar-
 range; — till, to arrange,
 cause; — sig, to place
 one's self; — sig på språng,
 to get ready for a dash.
ställe (-t, -n), place, stead.
ständigt, continually.

- gla** (-de, -t), to shut, close, bar.
ögd, closed.
stjerna (-en, -ar), stem, stern.
stötta (stödde, stött), to support, lean.
grån (-t), groaning.
stam (-en, -ar), stake, pole.
störja (-de, -t), to interrupt, annoy.
större, larger, see **stor**.
störst, greatest.
störtja (-ade) sig in, to plunge into.
stötja (-te, -t), to clash, shock.
stöv (-eln, -lar), boot.
stövja (-ade), to stalk; — i väg, to stalk along.
stuck (-en, -ar), sigh.
stuckja (-ade), to sigh.
summa, see **simma**.
strund (-et, —), strait, sound.
sura, sour.
svirva (-ade), to whirl.
svusa (-et), rustling.
sutta, see **sitta**.
svallvåg (-en, -or), surge, swelling sea, roller.
svamp (-en, -ar), mushroom.
svans (-en, -ar), tail.
svaret (-et, —), answer.
svarta (-ade), to answer.
svart, black.
svensk, Swedish.
svetsa (-te, -t), to wrap.
svett (-en), perspiration.
svor, see **svärja**.
svår, hard, difficult, troublesome.
svälja (-de, -t), to swallow.
svälla (-de, -t), to swell.
svänga (-de, -t), to swing, wave.
svära (svor, svurit), to swear; — på, to make an oath upon, swear to.
syn (-en, -er), sight, vision, face; få — på, to get a sight of.
synja (-ade), to inspect, examine.
synas (-tes, -ta), to be visible, appear; — till, to appear, be seen.
synd (-en, -er), sin; det är synd om honom, he is to be pitied.
syster (-n, systrar), sister.
så, so, as, then; på så sätt, in this manner; så att, so that.
sådan, such (as).
säg(e), säga, säga, see **se**.
sång (-en, -er), song.
sår (-et, —), wound.
säd (-en), corn, grain.
säga (sade, sagt), to say, tell.
säker, sure, certain.
säkert, surely, securely.
sälgräd (-et, —), willow tree, willow tree.
sällan, seldom.
sällskap (-et, —), company; hålla —, to keep company.
sänder: i sänder, separately, at a time.
säng (-en, -ar), bed; gå till sängs, to go to bed.
sängkammare (-n, kamrar), bedroom.
sänke (-t, -n), sinker.
sär: i sär, asunder, in pieces.
sätt (-et, —), way, manner; på annat —, in a different manner; på ett eller annat —, in some way or other.
sätta (satte, satt), to put, set; — av, to dash off; — fast, to fasten; — i, to set in; — i väg, to start out; — ned, to put down, lower; — på, to put on; — sig, to sit down; — sig in i, to make one's self familiar with; — till, to begin in good earnest; — ut, to start out.
södra(a), south, southern.

sökja (-te, -t), to seek, look for; — reda på, to find out.
 sälligt, sluggishly, tardily.
 sömnig, sleepy.
 sönder, to pieces, asunder;
 gå —, to burst, break down, fall to the ground; hava —, to break, shatter; slå —, to break, smash.
 sönderriven, torn to pieces.

T

ta, see taga.
 tackja (-ade), to thank.
 tackling (-en, -ar), rigging.
 tafe (-en, -ar), fishing-line, snell, gut-line.
 tag (-et, —), hold, grasp, pull; få — i, to get (take) hold of.
 taga (tog, tagit), to take; — av, to turn; — fram, to take out; — i, to take hold of; — in, to take in; — itu med, to take hold of; — sig för, to undertake; — till bens, to take to one's heels; — upp, to take (pick) up; — vägen, to betake one's self.
 tak (-et, —), roof, ceiling.
 tal (-et, —), talk.
 talja (-ade), to talk, speak; — om, to speak of, relate.
 taljas (-ades) vid, to have a talk about.
 tand (-en, tänder), tooth.
 tandagnisslan (—), gnashing of teeth.
 tankje (-en, -ar), thought, idea, mind.
 tapp (-en, -ar), flock, wisp.
 tappja (-ade), to drop, lose.
 tass (-en, -ar), paw.
 teater (-n, teatrar), theatre.
 tecken (-net, —), sign.
 teg(o), see tiga.
 tid (-en, -er), time, period; nu för tiden, now-a-days.

tidigt, early.
 tidning (-en, -ar), newspaper.
 tiga (teg, tegat), to be silent.
 till, to, for, of, more, addition; — al; — dess (att), until; — och med, even; — sist, at last.
 tillbaka, back, in return.
 tillbyta (-te, -t), sig, to acquire by exchange.
 tillgiven, affectionate.
 tillgå (-gick, -gått), to happen.
 tills, until.
 tillsammans, together.
 tillstånd (-et, —), condition.
 tillsäga (-sade, -sagt), to announce, tell.
 timme(a) (-en, -ar), hour.
 tio, ten.
 tionde, tenth.
 titta (-ade), to look; — fram, to peep out, come out; — sig om, to look about.
 tjock, thick.
 tjudra (-ade), to tether.
 tjur (-en, -ar), bull.
 tjut (-et, —), howl, yell.
 tjuta (tjöt, tjutit), to howl, yell.
 tjuv (-en, -ar), thief.
 tjuvpojke (-en, -ar), rogue, monkey.
 tjöt, see tjuta.
 tobak (-en), tobacco.
 toft (-en, -er), seat, bench.
 tog, see taga.
 tokig, crazy.
 tom, empty.
 topp (-en, -ar), top, crest.
 toppläntja (-an, -or), lift.
 toppsegel (-let, —) topsail.
 tordes, see töras.
 torkja (-ade), to dry.
 torparhustru (-n, -r), cot-tager's wife.
 torr, dry.
 trakt (-en, -er), place, neighborhood.

- akterad**, treated, entertained.
ppja (-an, -or), stair, door-step, stairs.
sig, ragged, tattered, torn.
skja (-ade), to trudge, trot.
ssla (-ade) in, to entangle.
s, three.
edje, third.
evlig, pleasant.
lla (-ade), to roll.
o (-dde, -tt), to believe, think.
otsja (-ade), to defy, brave.
otsigt, boldly, daringly.
ott, see tro.
rottoarkant (-en, -er), edge of the sidewalk.
rumpet (-en, -er), trumpet.
rut (-en, -ar), mouth, jaw.
ryckeri (-et, -er), printing-office.
tråkig, wearisome, tedious;
ha —t, to be bored.
träbit (-en, -ar), piece of wood.
träbåt (-en, -ar), wooden boat.
träd (-et, —), tree.
träda, (trädde, trätt), to put.
trädgård (-en, -ar), orchard.
träffa (-ade), to strike, hit; meet.
trängja (-de, -t), to force; — sig fram, to press forward, force one's way.
trätja (-te, -t), to quarrel, scold.
tröja (-an, -or), jacket.
tröskel (-n, -ar), threshold.
tröstja (-ade), to comfort, console.
trött, tired.
tröttna (-ade), to grow tired.
tu, two.
tuggja (-ade), to chew.
tull (-en, -ar), custom, duty; custom-office; city limits.
tum (-men or -met, —), inch.
tumla (-ade), to tumble, roll.
tumme (-n, -r), thumb.
tung, heavy.
tungja (-an, -or), tongue.
tunn, thin.
tunnband (-et, —), hoop.
tur (-en, -er), turn.
tusen, thousand.
tvingja (-ade or tvang, tvungit), to force, compel.
tvilling (-en, -ar), twin.
tvivjel (i et, —), doubt, question.
tvungen, forced, compelled.
två, two.
tvärs, across; **tvärs genom**, right through; — **över**, straight across.
tvättja (-ade), to wash.
tvättfat (-et, —), wash-bowl, basin.
ty, for, because.
tyckja (-te, -t), to think, feel, remark; — **om**, to like.
tydlig, evidently, apparently.
tydligt, distinctly, plainly.
tyg (-et, — and -er), stuff, cloth; **allt vad tygen höllo**, with a vengeance, at a rattling pace.
tyngja (-de, -t), to weigh.
tyngst, heaviest.
tysk, German.
tyst, silent, quiet.
tyst, silently, quietly, softly.
tystnja (-ade), to become silent, to hush.
tågja (-ade), to march.
tålja (-de, -t), to endure, stand.
tång (-en or -et), sea-weed.
tår (-en, -ar), tear.
tåspets (-en, -ar), tip of the toe.
tåt (-en, -ar), string.
täckja (-te, -t), to cover.
tält (-et, —), tent.
tända (tände, tänt), to light.
tänka (-te, -t), to think, in-

tend; — efter, to reflect, consider; — på, to consider, contemplate; — sig, to fancy, imagine.
 täppa (-an, -or), small enclosure, croft, plat.
 tät, compact, dense, solid.
 tätare, more dense.
 tätt, closely.
 töras (tordes, torts), to dare.

U

udd|e (-en, -ar), point, cape.
 ullig, woolly, fleecy.
 undan, away, out of the way.
 under, under, below, during.
 underfund: komma underfund med, find out, get to know, ascertain.
 underlig, wonderful, strange.
 underligast, most remarkable.
 underligt, strangely.
 underläpp (-en, -ar), the lower lip.
 undrja (-ade), to wonder.
 ung, young.
 ung|e (-en, -ar), young one.
 upp, up.
 upp|draga (-drog, -dragit), to draw up.
 uppe, up.
 uppfostrad, brought up.
 uppehåll (-et, —), pause, cessation.
 uppför, up, up-hill.
 upphissad, holsted.
 upplag|a (-an, -or), edition.
 upplys|a (-te, -t), to inform, enlighten.
 upprepa|a (-ade), to repeat.
 uppriktig, sincere, open.
 upprör|a (-de, -t), to disturb, stir up.
 uppseende (-t), attention, sensation.
 uppspringa (-sprang, -sprungit), to start up, run up.
 uppspä|nd, put up.

upp|stiga (-steg, -stigit), ascend, rise.
 upp|taga (-tog, -tagit), to take up.
 upptäck|a (-te, -t), to discover.
 uppåt, upwards, up.
 ur, out of, from.
 ur|skilja (-skilde, -skilt), to distinguish.
 ut, out.
 utan, but, without.
 utanför, outside (of).
 utav, of.
 utbyt|a (-te, -t), to exchange.
 ute, out.
 utför, down.
 utifrån, from without.
 utkast|a (-ade), to cast out, throw out.
 utmed, along, near, by.
 utmärkt, splendid; adv. splendidly.
 utom, outside of, except; — sig, beside one's self.
 uträtt|a (-ade), to do, perform; — ett ärende, to perform an errand.
 utsikt (-en, -er), view, prospect.
 utskick|a (-ade), to send out, despatch.
 ut|sätta (-satte, -satt), to set out.
 ut|stå (-stod, -stätt), to endure.
 utåt, along, towards.

V

vacker, pretty, pleasant, beautiful.
 vackert, prettily, well.
 vackrare, comp. of vacker.
 vackrast, most beautiful.
 vad, what, that; vad du är dum, how foolish you are; vad för någonting, what?

- n** (-en, -ar), carriage, wa-
on, car.
cen, awake.
cn|a (-ade), to wake up.
ct (-en, -er), watch.
lk|a (-ade), to work, roll.
lut|a (-an, -or), value.
n, accustomed; — **vid**, ac-
 customed to.
nlig, ordinary.
r, where; every; — **och en**,
 everybody, all.
ar|a (-ade), to last.
ara (**var**, **varit**), to be; —
med om, to be engaged in,
 to participate in.
ar|a (-an, -or), commodity,
 ware.
arandra, each other; **om** —,
 in confusion.
ardera, each.
aranda, every.
varför, why.
varit, see **vara**.
varje, each, every.
varken, neither; **varken** — **el-**
ler, neither — **nor**.
varm, warm.
vars, whose, of which.
varse, aware; **bliva** —, to
 perceive.
varstans, everywhere.
vart, whither (**soever**).
vartannat, each other; **om** —,
 promiscuously, in confu-
 sion.
vass, sharp, edged.
vatten (**vattnet**, —), water.
vattenbryn (-et, —), surface
 of the water.
vattenkäll|a (-an, -or), spring.
vattenpelare (-n, —), pillar
 of water.
vattenpöl (-en, -ar), pool of
 water.
vattentunn|a (-an, -or), water
 barrel.
veck|a (-an, -or), week.
vedback|e (-en, -ar), back
 yard, where the wood is
 kept.
vedlång (-et, —), load of
 wood.
vek, see **vika**.
vekn|a (-ade), to soften.
velat, see **vilja**.
vem, who, whom.
ven, see **vina**.
verand|a (-an, -or), veranda,
 stoop.
verkligen, really.
veta (**visste**, **vetat**), to know,
 find out; — **av**, to beware
 of.
vettskrämmd, frightened out of
 one's wits.
vi, we.
vid, wide.
vid, at, beside, to.
vidare, further, on; **utan vi-**
dare, without further ado.
videbusk|e (-en, -ar), willow
 bush.
vidrör|a (-de, -t), to touch.
vift|a (-ade), to wave, fan;
 — **med** (**or på**) **svansen**, to
 wag the tail.
vik (-en, -ar), bay.
vika (**vek**, **vikit**), to fold; re-
 treat; — **om ett hörn**, to
 turn a corner; — **omkring**
udden, to round the point.
viktigt, important.
vild, wild.
vildkatt (-en, -er or -or), wild-
 cat.
vilja (**ville**, **velat**), to want
 (to), wish, will.
vilken (**vilket**), who, which,
 what; — **som helst**, any-
 one (anything).
vill(e), see **vilja**.
vill|a (-an, -or), villa, sum-
 mer residence.
villkor (-et, —), condition;
 pl. circumstances.
vilse, astray.
vina (**ven**, **vinit**), to whistle.

vind (-en, -ar), wind.
vingle (-en, -ar), wing.
vink (-en, -ar), suggestion.
vinter (-n, vintrar), winter.
vinterkväll (-en, -ar), winter evening.
vinterrock (-en, -ar), winter coat.
visa (-ade), to show; — sig, to appear.
viss, certain, sure, unquestionable.
visserligen, certainly, surely.
vissla (-ade), whistle.
visst, of course, surely.
viste, see veta.
vit, white.
vitt, adv., largely; så — jag vet, for all I know.
vore, voro, see vara.
vrída (vred, vridit), to twist.
vrå (-n, -r), corner, nook.
vrålande (-t, —), bellowing, roaring, bawling.
vråka (-te, -t), to throw.
våg (-en, -or), wave, billow.
våga (-ade), to dare.
våning (-en, -ar), story.
vår, our.
vår (-en, -ar), spring.
våt, wet.
väcka (-te, -t), to awaken, rouse.
väder (vädret, —), weather, wind, air.
väg (-en, -ar), way; gå till väga, to go to work.
vägg (-en, -ar), wall.
väl, well; I suppose, very likely.
välbehållen, safe, well conditioned.
väldig, mighty.
välförtjänt, well deserved.
välkommen, welcome.
vän (-nen, -ner), friend.
vända (vände, vänt), to turn; — sig om, to turn round.
vänlig, kind.

vänlighet (-en), kindness.
vänligt, kindly.
vänster, left; till —, to the left.
vänta (-ade), to wait, await; — på, to wait for, await.
— sig, to expect.
väntad, expected, awaited.
värld (-en, -ar), world.
värmja (-de, -t), to warm.
värme (-n), warmth.
värpja (-te, -t), to lay eggs.
värre, worse; lustily.
värst, worst.
värt, worth, deserving; det var inte —, it was of no use.
väsen, n., noise.
västlig, western, westerly.
väta (vätte, vätt), to wet moisten; — ner sig, to get wet.
växa (-te, -t or vuxit), to grow.

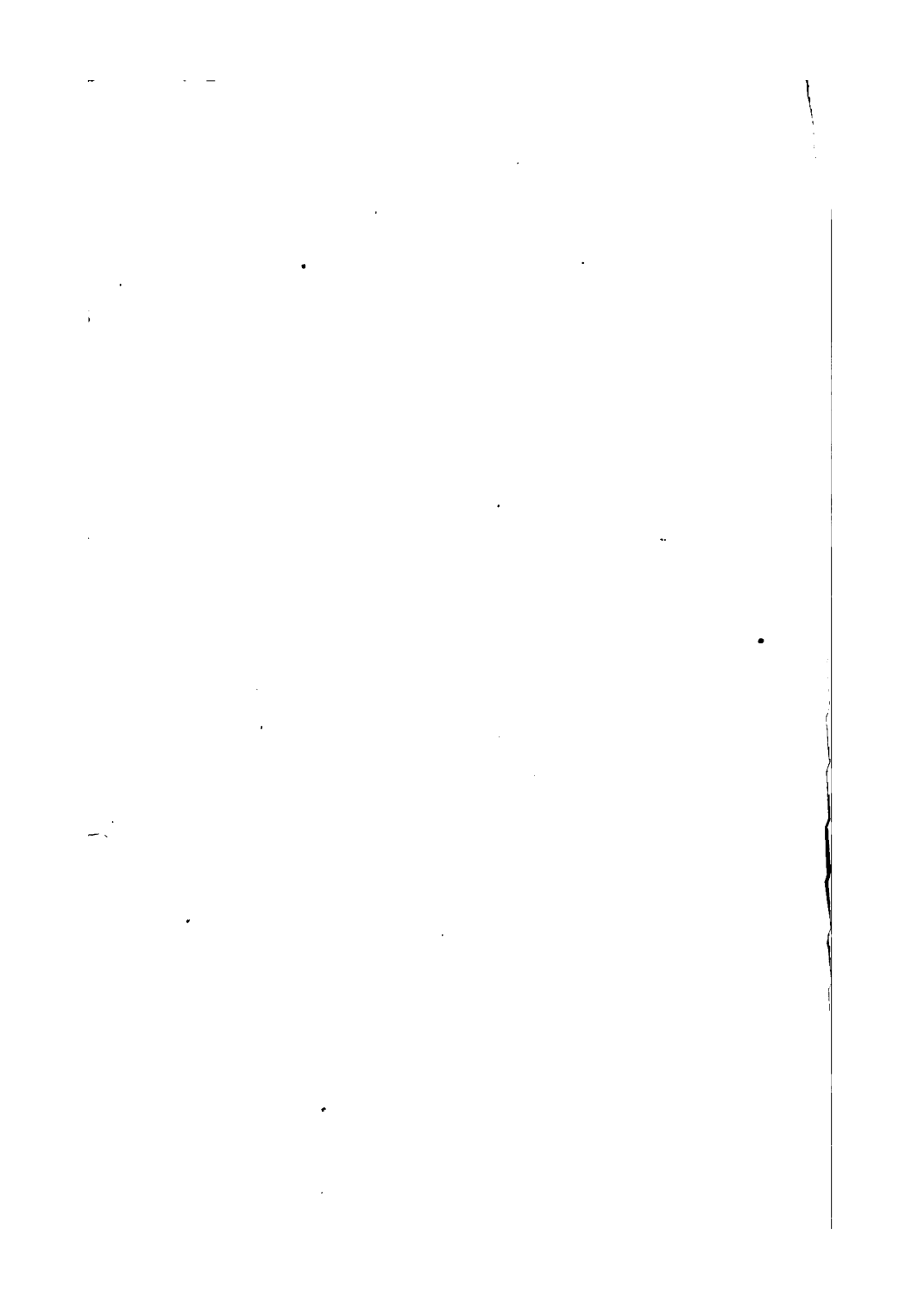
Y

yngre, younger.
ynklig, pitiful, pitiable.
yr, giddy, dizzy.
ysch, fie.
ytterst, farthest (out).
yttra (-ade), to utter, speak, declare.
yx(a) (-an, -or), axe.
yxja (-ade) till, to rough-hew, form.

Å

åh, interj., oh.
åhå, interj., aha.
åka (-te, -t), to ride, drive, slide.
ångare (-n, —), steamer.
ångbåt (-en, -ar), steamboat.
ångmaskin (-en, -er), steam-engine.

- igr|a (-ade), to regret, re-
 pent of.
 nyo, over again, anew.
 - (-et, —), year.
 r|a (-an, -or), oar.
 sk|a (-an, -or), thunder; Å-
 kan går, it thunders.
 t, at, for, toward, to.
 t, see äta.
 |taga (-tog, -tagit) sig, to
 take upon one's self.
 iterigen, again, once more.
 iter|komma (-kom, -kommit),
 to come back, return.
 it|gå (-gick, -gått), to be
 spent.
 åtminstone, at least.
 åt|skilja (-skilde, -skilt), to
 discriminate, distinguish.
 åtskils, adv., separately, a
 part.
- X
- ä, äh, pshaw.
 ädelmodig, generous, mag-
 nanimous.
 ägg (-et, —), egg.
 äggskal (-et, —), eggshell.
 äldre, older.
 äldst, oldest.
 än, than, more, yet; än — än,
 now — now; ingenting an-
 nat än, nothing but.
 ända, adv., all the way; ända
 till (dess), till, until, up to.
 änd|e(a) (-en, -ar), end, term-
 ination, close.
 ändå, anyhow, yet.
 äng (-en, -ar), meadow.
 ängsig, anxious, uneasy.
 ännu, still, yet.
 äntligen, at last.
 äpple (-t, -n), apple.
 är, see vara.
 ära (-n), reputation, honor;
 till hans ära, in his honor.
- ärende (-t, -n), errand, busi-
 ness.
 ärligt, honestly, justly.
 äro, see vara.
 äta (ät, ätit), to eat.
 äventyr (-et, —), adventure.
 äventyrlig, adventurous.
- Ö
- ö (-n, -ar), island, isle.
 öga (-at, ögon), eye.
 ögonblick (-et, —), moment,
 instant.
 ögonblickligen, instantaneous-
 ly.
 öknamn (-et, —), nickname.
 ö|butelj (-en, -er), beer-bottle,
 ale-bottle.
 ömkligt, pitifully.
 ömse, both; på — sidor, on
 both sides.
 önska (-ade), to wish, want.
 öppen, open, sincere.
 öppn|a (-ade), to open.
 öra (-t, öron), ear.
 öronljud (-et, —), hearing.
 över, over, about, past.
 överallt, everywhere.
 överbals (-en), overbal-
 ance.
 överens, agreeing; komma —
 to agree.
 överhaling (-en, -ar), rolling,
 lurch.
 överläggning (-en, -ar), con-
 sultation, conference, delib-
 eration.
 överlägsenhet (-en), superior-
 ity.
 överljudt, aloud, loudly.
 övermäktig, superior in pow-
 er.
 övertyg|a (-ade), to convince,
 persuade.

CONTENTS

	PAGE
Introduction	3
Ett litet inledningskapitel	5
Hur Olle och Svante fingo komma ut i Skärgården....	11
Hur Olle blev lots.....	17
Svantes första fisk	21
Hur Olle fick en stor båt	27
Svante åker på berg	32
Olles båt och katten	38
Olles och Svantes hund	44
Svante trillar i sjön	53
Olles hämnd	60
Svante kommer i tidningen	67
Svante och hans höna	73
Kisse blir mördare	78
Stora Sjöormen	85
Svante gör Olle ett spratt	91
Korken och fönsterrutan	98
Olles äventyr	106
Svantes födelsedag	114
Olle och Svante resa hem	123
Vocabulary	129

